

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

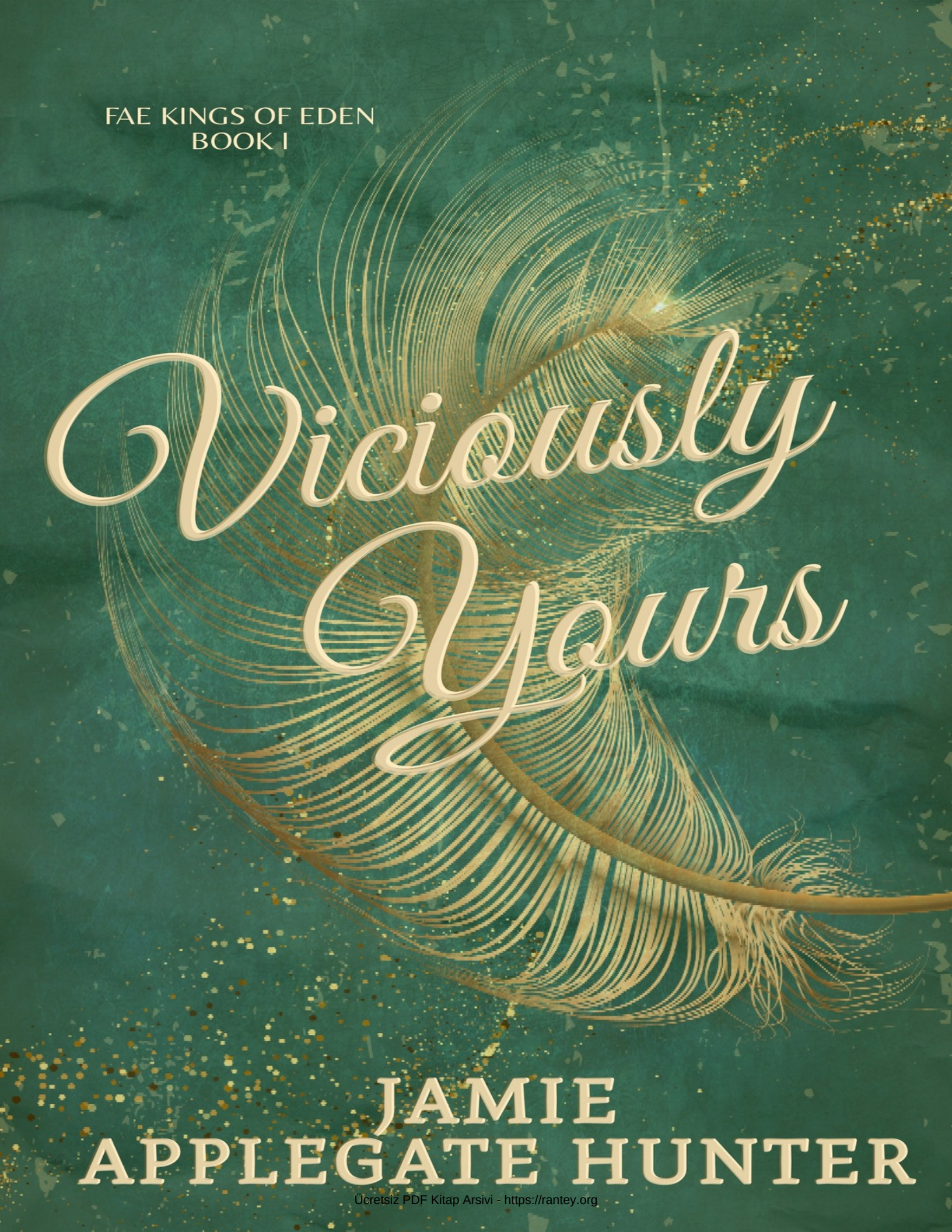
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAE KINGS OF EDEN
BOOK I



Viciously Yours

JAMIE
APPLEGATE HUNTER



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Viciously Yours

Cennet'in Fae Kralları Birinci Kitap

Copyright © 2023 by JAMIE APPLGATE HUNTER

Tüm hakları saklıdır.

SENINKİ BİR KURGU ESERİ.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

KONTENJANLAR

[Dünya Rehberi](#)

[Notu](#)

I. [Mektuplar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

II. [Kısır Aşk](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)

[Sonsöz](#)

[Güncel ve Gelecek Eserler](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Bağlanalım Teşekkür](#)

DEDİKASYON

Horoz kelimesinden nefret eden herkes
için yıkıcı haberlerim var.

DÜNYA REHBERİ

HUMvNS

- Sihir yok
- Ölümsüz değil
- Kader arkadaşınız yok

ROYVL OLMAYAN FvE

- İnsanlardan daha güçlü ve daha hızlı
- Kendi etraflarındaki küçük alanları büyüleyebilirler.
- Cazibeleri insanlar ve hayvanlar üzerinde işe yarıyor.
- Sihirlerinin tam olarak ortaya çıkması on üç yıl alır.
- Bir kraliyet fae'siyle çiftleşmedikleri sürece kadersel eşleri yoktur.
- Ölümsüz değil

ROYvL FvE

- Kraliyet dışı fae'lerden daha güçlü ve daha hızlı
- Büyüleri, kraliyet dışı fae'ler de dahil olmak üzere her canlı üzerinde işe yarar.
- Büyüleri kraliyet dışı fae'lerden daha güçlüdür (tek seferde tüm krallıkları).
- Kader arkadaşları var.
- Kraliyet ailelerinin geleneksel olarak sadece bir çocuğu olur.
- Sihirlerinin tam olarak ortaya çıkması yirmi beş yıl sürer.
- Büyüleri yirmi beş yaşında tam olarak ortaya çıkana kadar krallıklarını terk edemezler.
- Kraliyet fae varisleri yirmi beş yaşında tahtı devralır.
- On beşinci doğum günlerinde *tanıdık* ve *bildik* bir işaret alırlar
- Ölümsüz değil

MvTES

- Sadece kraliyet fae'lerinin kadersel eşleri vardır (eşleri kraliyet dışı bir fae olabilir).
- Bir kraliyet fae'sinin on üçüncü doğum gününde, kaderlerindeki eşin adı tanrılar tarafından zihinlerine fısıldanır.
- Kader arkadaşları birbirlerinin daha güçlü duygularını hissedebilir.
- İki kader arkadaşı evlenmeden önce eşlerden biri başka biriyle evlenirse eş bağı kopabilir.
- Bir eş bağı birbirlerini sevmelerini sağlamaz.
- Eş bağları tanrılardan gelen saf büyü'nün en güçlü şeklidir ve en güçlü kraliyet fae varislerini sağlamak için yaratılmıştır.

FvMILvRS

- Bir hayvan on beşinci doğum gününde bir kraliyet fae'sine bağlanır.
- "Bağlanmışlar" (kraliyet fae'leri) *tanıdıkları* aracılığıyla görebilir ve duyabilirler.

- Bağlanan kişi on beşinci doğum gününde gece yarısı sol göğsünün st kısmına *tanıdığının* dövmesini yaptırır ve *tanıdığı* onu birkaç gün içinde bulur.
- *Familiar*'lar ve onlara bağlı olanlar telepatik olarak iletişim kurabilir.
- *Familiar*'lar bağlandıkları kişi kadar uzun yaşarlar.

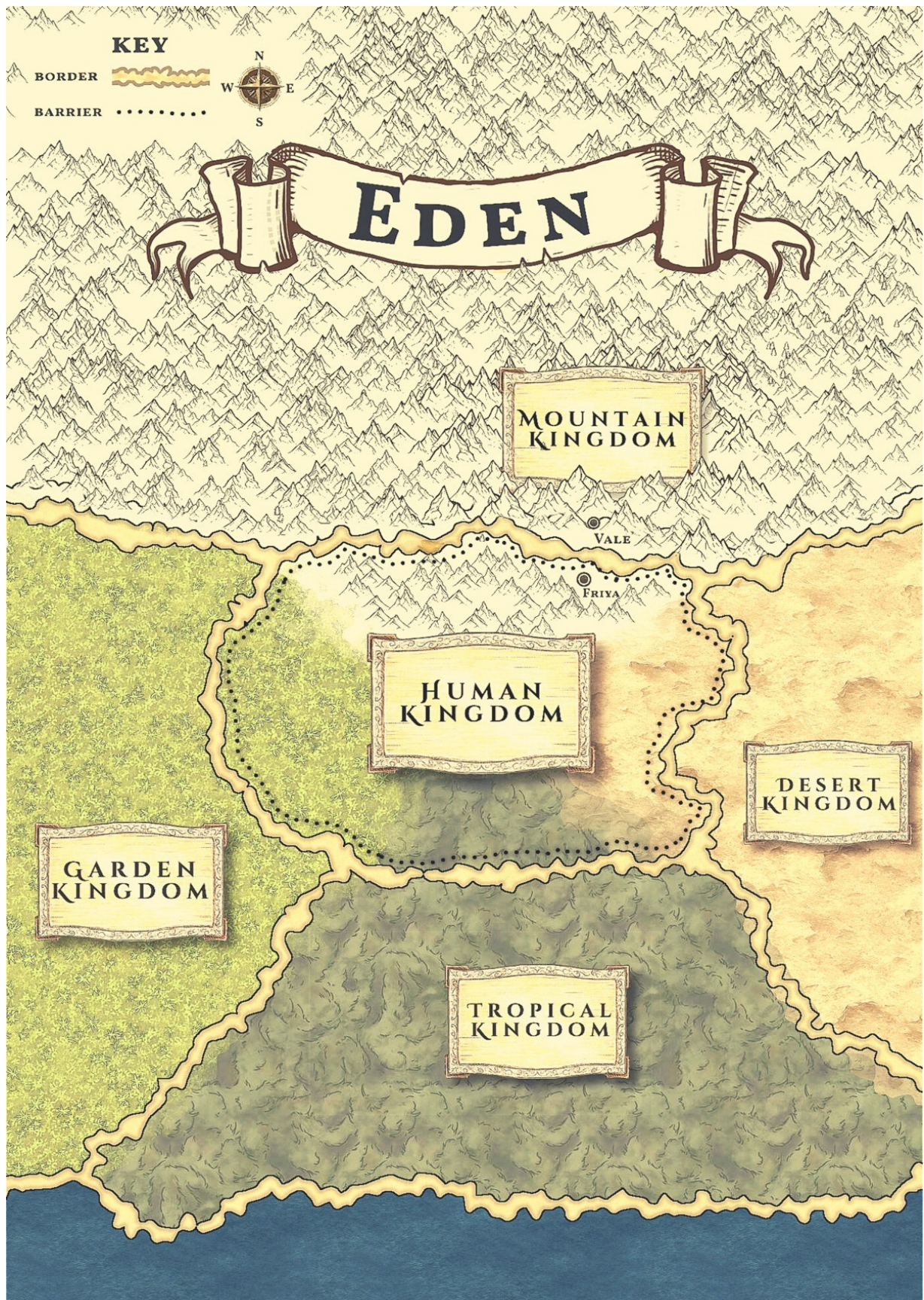
KRALLIKLAR

- Dağ Krallığı (fae-soğuk, karlı, dağlık)
- Çöl Krallığı (dağları ve platoları olan, sıcak gündüzleri soğuk geceleri olan fae-çöl lkesi)
- Tropikal Krallık (fae-kalın tropikal ağaç örtüsü, nemli, ılıman sıcaklıklar, okyanus sınırı)
- Bahçe Krallığı (tüm yıl boyunca rahatça ılıman sıcaklıklara sahip yemyeşil iekli yeşillikler)
- İnsan Krallığı (dört fae krallığı tarafından çevrelenmiş insan. İnsan bölgelerinin hangi fae krallığına sınır olduğuna bağlı olarak dört yaşam oluşur).

Not: Fae krallıkları İnsan Krallığının sahip olmadığı büyüye sahiptir. Bitki rts, hayvanlar, su kütleleri vs. farklıdır ve insanlar için tehlikeli olabilir.

BvRRIER

- İnsanları tehlikeli fae topraklarından koruyan büyülü bir duvar
- Fae'ler bariyerden serbestçe geçebilir, ancak insanlar büyünün geçmelerine izin vermesi için bir fae refakatçisine ihtiyaç duyarlar.
- Beş krallık, bariyer boyunca her bir fae krallığına sadece bir kapısı olan bir duvar inşa etmeyi kabul etti.
- Bariyerden geçen herhangi bir fae veya insan bunu yapmak için yasal bir izne sahip olmalıdır.



HAYIR

İçerik uyarılarına [buraya](#) tıklayarak ulaşabilirsiniz.

YANİ SADECE BİR MEKAN ARIYORSANIZ, BU SİZİN İÇİN OLMAYABİLİR.

Bu tipik bir fantezi romanı değil, çünkü arka planda bir olay örgüsü ya da büyük bir kötü adam yok. Olay örgüsü yalnızca iki ana karakter arasındaki romantizme odaklanıyor.

Ana karakterler ilişkilerini korumak adına (asla birbirlerine karşı değil) ahlaki açıdan kara birkaç seçim yaparlar ve bir noktada düşünebilirsiniz,
"Bu çok uzak olabilir."

Bu kitabı çok ciddiye almayın, çünkü eğlenceli, hızlı bir okuma olması için yazıldı ve içine biraz *"bu berbat"* atıldı.

Okurken iyi vakit geçirme şansınız yarı yarıya.

İyi şanslar.

FART BİR ÖĞRETMENLER

1

ON ÜÇ YAŞINDA

Rennick hangisinin onu daha çok korkuttuğunu bilmiyordu; kafasının içinde kimsenin duyamadığı sesler mi, yoksa o seslerin fısıldadığı isim ve bunun ne anlama geldiği mi?

"Amelia," diye mırıldandı kendi kendine, bir elini koyu kahverengi saçlarında gezdirirken.

Hayatında duyduğu en güzel isimdi.

Bir kraliyet fae'si olarak Rennick'in kiminle evleneceği konusunda bir seçeneği yoktu ve eşin ne olduğunu anlayabilecek yaşa geldiğinden beri bu güne hazırlanıyordu.

Bir kraliyet fae'sinin on üçüncü doğum gününde gece yarısı, tanrılar kraliyet varisinin kaderindeki eşinin adını sadece onların duyması için fısıldadı ve ikisi arasında daha tanışmadan bir bağ yarattı.

Amelia.

Kraliyet soyundan gelenler, üstün fiziksel güç ve hızın yanı sıra diğer fae'lerden daha güçlü büyüye sahipti. Babası, tanrıların kraliyet soyunun güçlü kalmasını sağladığını ve hiçbir şeyi şansa bırakmadığını söyledi. Bu yüzden asillerin kaderli eşleri vardı. Bir kraliyet eşinin bağından daha güçlü bir büyü yoktu, böylece mümkün olan en güçlü yavrular ortaya çıkıyordu.

Rennick'in eşler hakkında anlamadığı şey, bağın onları birbirlerine aşık etmediği idi. *Bu daha kolay olmaz mıydı?* diye düşündü isteksizce.

Tanrılar, asillerin ne olursa olsun kader eşleriyle evlenmeleri *gerektiğine* hükmetmişti. Bu adil görünmüyordu. Ne olursa olsun, babası eşine ve krallığına karşı bir görevi olduğunu söylemişti ve Rennick onu gururlandırmak için elinden geleni yapacaktı.

Rennick'in babası Callum kıkırdayarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Bu bakışı bilirim." Callum sevgiyle karısına baktı. "Duyduğumu hatırlıyorum

anneninin adını ilk kez duyuyorum." Ona göz kırptı. "*Helena.*"

Helena gülümsedi ve Rennick'e dönmeden önce gözlerini devirdi. "O kim, tatlım?"

Rennick'in merakı yerini endişeye bıraktı. Ya tanıştıklarında Amelia'dan hoşlanmazsa? Şüphe onu alt etmekle tehdit etti ve kararsız bir nefes aldı. "Amelia. Adını hiç duymadım."

Dağ Krallığı'nın başkenti Vale'de kendi yaşındaki çoğu insanı tanıyordu ve arkadaşları aynı gün doğduğu için, doğum gününü paylaşan kızları not etmişti.

"Bu normal," diye güvence verdi babası ona. "Onlarla doğal yollardan karşılaşman pek olası değil."

Rennick'in yüzü soldu. Buluşmayabilirler mi?

Bu gerçekten o kadar kötü mü olurdu?

"Callum." Helena, Rennick'in odasındaki küçük yemek masasına doğru eğilerek onun elini okşadı. "Babanın demek istediği, dört fae krallığında pek çok insan var ve eşinin tanımadığın biri olması alışılmadık bir şey değil; bu dünyada hepsiyle karşılaşmak için çok fazla insan var." Güven verici bir şekilde onun elini sıktı. "Onu bulacaksın. Tanrılar bunu garanti ediyor."

Amelia ile ilk kez karşılaşmak en iyi ihtimalle rahatsız edici olacaktı. Diğer krallıklardan gelen tüm varisler erkekti, yani o normal bir fae'ydi ve onun eşi olduğunu bilmeyecekti. Onun güçlü duygularını hissedebilirdi ama tanrılar sadece asillerle konuşurdu. Muhtemelen ekstra duyguların ne anlama geldiğini anlamayacaktı.

O ne derdi? *Merhaba, biz evleneceğiz. Bu arada, benim adım Rennick mi?*

Ya Dağ Krallığı'ndan değilse? Annesi Bahçe Krallığı'nda büyümüştü ve soğuğa aldırılmazdı ama Amelia Tropik veya Çöl Krallıklarında yaşasaydı donarak ölürdü.

Her ihtimale karşı sarayın etrafına fazladan paltolar ve battaniyeler yerleştirirdi.

"Şu anda anlamadığımı biliyorum," dedi annesi nazikçe, "ama bir gün o senin hayatındaki en önemli kişi olacak. Eğer o kendini koruyamazsa, onu korumak senin görevin olacak."

Göğsünü şişirdi ve daha uzun oturdu. "Görevimi yapacağım ve onu koruyacağım."

Hiç aşık olmasak bile.



BİR AY SONRA

Rennick ve en iyi arkadaşı Finn, eğitim alanının ortasında durmuş, son müsabakalarından sonra nefes nefese kalmışlardı. Rennick kılıç tutabilecek yaşa geldiğinde savaşçı eğitimine başlamıştı ve Dağ Krallığı'nın en iyi savaşçılarından biri olan Finn'in babası oğlunu diğer kursiyerlerle birlikte eğitmesi için getirmişti. O zamandan beri çok iyi arkadaşlardı.

Arenanın inanılmaz yükseklikteki taş duvarları sarayın çok dışında oval bir yapı oluşturuyordu. Açık alan, stajyerlerin yanı sıra bütün bir savaşçı lejyonunu da sığdırabilirdi. Rennick ve Finn sahip oldukları her boş zamanı ya diğer stajyerlerle antrenman yaparak ya da savaşçıların antrenmanlarını izleyerek geçiriyordu.

Gökkuşağı yapraklarıyla dolu ve karla kaplı büyük renkli ağaçlar bulutsuz günlerde gölge sağlıyordu ama onlar bile bugün kavurucu güneşi yetmiyordu. Rennick'in hafif bronzlaşmış tenini ter kaplamıştı ve nemli alnını sildi ama kolunun derisi tenine yapışarak durumu daha da kötüleştirdi. Finn'in sıcak sarı teni de parlıyordu ve Rennick içlerinden biri sıcak çarpmasından ölmeden önce içeri girme zamanının geldiğini biliyordu.

Dağ Krallığı soğuktu ve karla kaplıydı ama dağların yükseklerindeki konumu onları güneşe daha yakın kılıyordu. Açık bir günde, özellikle de zırhla ağırlaştığında, cehennem yedi halkası gibi hissediliyordu. Rennick'in babasının stajyerler ve yeni savaşçılar için eğitim programını artırmış olması da buna yardımcı olmuyordu.

Dört fae krallığı boyunca yeni isyancı gruplar ortaya çıkmıştı. Rastgele saldırıyorlar ve her geçen yıl daha da cesaretleniyorlardı. Tarih derslerinde, her nesille birlikte yeni huzursuzluk dalgalarının geldiğini öğrendiler, ancak hangi çağda olursa olsun, isyancıların hedefleri aynı kaldı: kraliyet soyunu yok etmek.

Rennick bir keresinde babasına asilerin kraliyet ailesinden neden bu kadar nefret ettiğini sormuş, babası da *"Hak etsen de etmesen de her zaman bir başkasının kötü adamı olacaksın. Senin görevin onların nefretinin haksız olmasını sağlamak."*

Zorunlu ekstra eğitimleri için aptal isyancılara teşekkür edebilirler.

Rennick ve Finn yapış yapış olmuş tenlerini kaplayan kirle eğitim alanından ayrılırken, Rennick'in tek düşünebildiği kar banyosunda ıslanmaktı.

Finn onun uzun adımlarına ayak uydurmak için yanında koşuyordu. On üç yaşında olan Rennick'in boyu şimdiden iki metreyi bulmuş, geniş omuzları yetişkin erkeklerle yarışır hale gelmişti.

"Baban ne zaman gidiyor?" Finn pantolonunun arasından sordu. Rennick sessizlik içinde aceleyle yürümeye devam etti.

Finn, Rennick'in kolunu yumrukladı. "Cevap ver bana."

Rennick ona yumruk attı, Finn tekrar savurduğunda kaçtı. "Yarın sabah."

Rennick'in ailesi son birkaç günü Dağ Krallığı'nın doğum kayıtlarında Rennick'le aynı doğum gününe sahip Amelia adında birini aramakla geçirmişti ama hiçbir şey bulamamışlardı. Yarın babası diğer krallıkların kayıtlarını da kontrol etmek üzere yola çıkacaktı.

Bir kraliyet fae'si eşinin adını duyduğunda, onu mümkün olan en kısa sürede bulmalı ve kendi güvenliği için krallığının başkentine taşınmalıydı. Kraliyet soylarını sona erdirmenin en hızlı yolu, bir kraliyet eşini veya genç bir kraliyet varisini öldürmekti.

Finn'in babası ve kralın en güvendiği generallerden biri olan Rand, "Majesteleri," diye seslendi Rennick'e. Yüzündeki ifade iki çocuğun da kısa kesmesine neden oldu. Ters giden bir şeyler vardı. "Bir grup asi saray duvarlarını aştı. İkinizin benimle gelmesi gerekiyor."

"Nasıl?" Finn, Rand'i saraya doğru takip ederken sordu. "Bahçeye sızmayı başardılar," diye yanıtladı Rand, gözleri uzaklara dalmıştı. *Bahçe*. Güneşli günlerde annesi bahçede saatler geçirirdi.

Rennick sarayın duvarlarına doğru koşarken diğer ikisi de onun arkasından koşup adını haykırdı.

Saray kapılarına yaklaştıkça göğsü sıkıştıyordu. Ayakları yere vururken sessizce, "*Lütfen iyi ol,*" diye dua etti. Bir muhafız elini uzatarak yoluna çıktı ve Rennick'in içindeki bir şey çılgına döndü. Onu annesinden uzak tutamazlardı. Bir öfke patlamasıyla muhafızı taş duvara çarptı.

Tanımadığı bir sesle, "Kapının kilidini aç," diye emretti, kendini korkutarak.

"Emredersiniz, Majesteleri." Muhafız elini bir başkasına doğru salladı.

"Bırakın onu içeri."

Eğer isyancılar annesine zarar verseydi, revirde olurdu. Çıktı. Orada olmaması için dua ederek koşmaya başladı. Muhafızlar yolundan çekildi ve servis kanadının köşesini döndüğünde tanıdık

revire giren babasının silüetini gördü. Kollarından bir tutam kızıl saç sarkıyordu.

Rennick'in kanı dondu ve revir kapısının önünde kayarak durdu. "Ne oldu?" Bir muhafız önüne çıktı ve elini Rennick'in göğsüne dayadı. Rennick, muhafızın bedeniyle kapı arasındaki boşluktan babasının baygın annesini yatağa yatırışını izledi. Zaman durmuştu.

"Anne!" Sesini kirleten çaresizlikten utanması gerekirdi ama annesinin cansız bedeninin görüntüsü sahip olduğu tüm gururu yok etti.

Muhafız aldatıcı derecede yumuşak bir sesle konuştu. "Kraliçe için yapabileceğiniz en iyi şey, şifacının ve ekibinin işlerini kesintisiz yapmalarına izin vermektir."

Rennick bakışlarını annesinden ayırdı. "Ya ölürse?"

Muhafız dudaklarını birbirine bastırdı ve omzunun üzerinden uzun bir süre odaya baktı. Hüzünlü bir iç çekişle döndü ve Rennick'e kendisini takip etmesini işaret etti.

Callum gözlerinde öyle bir öfke ve acıyla onlara döndü ki Rennick neredeyse geri adım atacaktı. Babasının yanına doğru belli belirsiz adımlar attı ve annesine dehşetle .

Şifacı ve hemşireler kanamayı durdurmak için kanla ıslanmış havluları endişe verici bir hızla değiştirdiler. Fae'ler insanlardan daha güçlü ve hızlıydı, asiller daha da güçlüydü ama ölümsüz değillerdi ve insan masallarında iddia edildiği gibi hızla iyileşmiyorlardı. Şifacı başını eğdi ve uzaklaştı.

Rennick yatağın diğer tarafına geçti ve şefkatle annesinin elini tuttu.

Gözyaşları kirli yüzünden aşağı akarken, "Seni seviyorum anne," diye boğuk bir ses çıkardı.

Rennick'in babası öne doğru eğilip onu alnından öperek, "Hoşça kal aşkım," diye mırıldandı ve göğsü son kez yükseldiğinde, göğsünden bir hıçkırık koptu.

Rennick'in kulakları çınladı ve bacakları tutmayarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Finn'in ne zaman geldiğini bilmiyordu ama arkadaşı onu kollarından tutup ayağa kaldırdı. Rennick'in babası karısının başında kambur duruyordu, vücudu acı dolu hıçkırıklarla titriyordu.

Rennick Finn'in onu şaşkınlık içinde koridora götürmesine izin verdi ama kapıda durdu ve hızla solan yüzüne son bir kez baktı. Keder

damarlarına doldu ve hızlı bir şekilde pompalanmaya başladı. *On üç yıllık anılar*, diye düşündü acı acı. Annesinden geriye kalan tek şey buydu. Gelecekteki anıları isyancıların elinde kurumuştı. Nefret, içindeki kedere katıldı ve ona ulaştı, sahip olduğu her şeyle karanlık duyguya yapıştı.

Finn onu koridorlarda kraliyet kanadına doğru yönlendirdi ama Rennick etrafını zar zor fark etti. Annesiyle yaptığı son konuşmayı düşündü. O sabah kahvaltıda heyecanla Amelia'dan ve her zaman bir kızı olmasını istediğinden bahsetmişti. Hangi krallıktan geldiğini ve ne yapmaktan hoşlandığını merak etmişti.

İçine bir acı saplandı.

Bildiği gibi düğününde ağlamak için orada olmayacaktı ve eşi annesine sahip olmanın mutluluğunu asla bilemeyecekti.

Z

ALTI AY SONRA

"Muhafızlardan birini gönderemez misin?" Finn her geçen saniye daha da sinirlenmiş görünerek sordu.

Rennick başını salladı. "Senden başka kimseye güvenmiyorum ve babam onun hakkında kimseye bir şey söyleyemeyeceğimizi söyledi."

Amelia.

Aylar sürdü, ancak babası beklenmedik bir kaynaktan aldığı ipucunun ardından Amelia'yı İnsan Krallığı'ndaki bir yetimhanede yaşarken buldu. İnsan kraliçesi Charlotte'a, Amelia'nın konuşacak bir ailesi olmadığı için onu derhal Dağ Krallığı sarayına getirmesi için ricada bulundu. Kraliçe, Rennick tahta geçene kadar eşinin bariyeri geçmesine izin vermeyi reddetti. Nedenini açıkladığında babası kabul etti, ancak haberi öğrenen Rennick kontrol edemediği bir öfkeyle babasının çalışma odasını yerle bir etti. İnsanların arasında saklanmasının daha güvenli olduğunu anlıyordu ama ona karşı bir görevi vardı ve onu bir krallık öteden koruyamazdı.

Kraliyet fae'lerinin başa krallıklarını korumak için tam güçte olmaları gerekiyordu ve bu nedenle tanrılar onları yirmi beş yaşında tahta geçene kadar kendi krallıklarına bağladılar. Fae'ler topraklarından büyü çekerlerdi ve tam olarak büyümeden önce fae topraklarını terk etmek zayıflatırdı. Normal fae'ler on üç yaşında tam güce ulaşırlardı ve o yaştan önce ayrılışlar bile bunun pek bir anlamı olmazdı. Kraliyet fae'leri için riskler daha yüksekti ve daha güçlü oldukları için güçlerinin tam olarak ortaya çıkması daha uzun sürüyordu.

Rennick elini Finn'in omzuna koydu. "Dün bir şey oldu. Hissettim." Amelia'nın acısının göğsüne vurduğu yere dokundu.

Bir gün önce onun havasını söndürmüştü. Kadının güçlü duyguları onun içinde kendi duyguları gibi yankılanıyordu. Bundan hoşlanmamıştı.

Son bir saattir Finn'i Amelia'ya bir mektup götürmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Babasının yakın çevresindeki birkaç kişi dışında Amelia'nın gerçek kimliğini sadece o biliyordu. Eğer biri onun kim olduğunu öğrenirse ve onu korumak için orada olmazsa, Amelia öldürülürdü ve o da bunun olmasına izin vermezdi.

Annesinin ölümü başlarının üzerinde bir giyotin gibi sallanıyordu. Amelia'nın sadece on üç yaşında bir kız olması önemli değildi, onu öldürmek Dağ Krallığı'nın kraliyet soyunu yok etmese bile zayıflatacaktı.

"Tamamen kızlardan oluşan bir yetimhaneye nasıl gizlice girebilirim ki?" Finn talep etti. "Tutuklanacağım."

"Kilit açmayı biliyorsun," diye hatırlattı Rennick ona, "ve görünmez olmak için kendini büyüleyebilirsin." Tüm fae'ler glamour kullanma yeteneğine sahipti; bu, fae olmayan herhangi bir insan ya da hayvanın istedikleri şeyi görmelerini sağlayan bir sihirdi.

"Peki ya mektubunuzu birine gösterirse ya da biri odasını karıştırıp mektubu bulursa?" Finn dikkatle Rennick'in elindeki siyah zarfa baktı. "Yalan söylediğini ya da daha kötüsü doğruyu söylediğini düşünecekler."

Rennick onun söylemeyeceğini *biliyordu*. Nasıl olduğunu açıklayamıyordu ama hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. "Ona gerçekte kim olduğumu ya da hangi krallıktan geldiğimi söylemeyeceğim," dedi, arkadaşının onu bu kadar kalın kafalı bulmasına biraz içerlemişti. "Ona neye benzediğimi bile söylemeyeceğim. Ve mektubu okumayı bitirdiğinde, geri almak için büyüü kullan."

Finn bir iniltiyle elini kısa, siyah, kıvrıkcık saçlarında gezdirdi. "İyi ama bana büyük borçlusun."

Rennick'in rahatlamış gülümsemesi duraksadı. "Ona bir hediye göndermem gerekiyor." Finn onu boğmaya hazır görünüyordu. "Neden?"

Finn'e kendisini saraya kadar takip etmesini işaret etti.

"Doğum gününü kaçırdım."



Amelia kütüphaneden eve doğru çamurlu karda yürürken keşke bu kadar uzak olmasaydı diye düşündü. İnsan Krallığı'nın bu bölgesinde hava yıl boyunca soğuktu-

ve kar mevsimi boyunca düpedüz sefil bir hal aldı.

Şu anda sahip olduğu palto çok dar ve inceydi, soğuk rüzgarı engellemek için hiçbir şey yapmıyordu. Yaşadığı yetimhanenin herkese yeni kıyafetler alma lüksü yoktu ve bağışlara güveniyordu. Ev annelerinden biri kızlara elbiselerinin eteklerini karda sürüklenmelerini önlemek için daha kısa dikmeyi öğretti çünkü ıslak bir elbisenin bacaklarınıza yapışmasından daha kötü bir şey yoktu.

Bugün okuldan hemen sonra, güneş hâlâ tepedeyken ve uzun ağaçların arasından süzülürken eve gidebilirdi ama kütüphanedeki tüm kitaplarını okumuştı ve yeni kitaplara ihtiyacı vardı. Kitapları olmadan çok sıkılırdı.

Hiç arkadaşı olmaması kendi suçuydu. Teneffüslerde sınıf arkadaşlarına katılmak yerine masasında kitap okumayı seçiyor, kurgusal dünyaları gerçek dünyaya tercih ediyordu. Arkadaş istemediğinden değildi. Her şeyden çok istiyordu ama okulları çok büyük değildi, bu da seçeneklerini kısıtlıyordu. Yetimhanede onun yaşında olan iki kız, Ana ve Farrah, korkunçtu.

Sevilen biriydi ve sınıf arkadaşlarının çoğunu seviyordu ama diğer kızlarla hiçbir ortak noktası yoktu ve erkekler onu tedirgin ediyordu. Amelia kitaplarındaki karakterler gibi yaşamak istiyorsa korkularıyla yüzleşmeyi öğrenmeliydi.

Son zamanlarda destansı aşklar içeren macera kitapları okuyordu ve her zaman okuduğu kurgusal dünyalarda yaşamak istemiş olsa da, hikayelerindeki gibi bir aşkı her şeyden çok özlüyordu.

On üç yaş evlilik ve kendi ailesi hakkında endişelenmek için çok gençti ama Amelia başka bir şey düşünemiyordu. Kendisini seven birini sevmek istiyordu ve sık sık bunun nasıl bir şey olacağını merak ediyordu, çünkü herhangi bir aşkın nasıl bir his olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Neredeyse on üç yıl önce, birisi onu yetimhanenin ön sahanlığına bir battaniye ve ebeveynleri listelenmemiş doğum kaydının bir kopyasından başka hiçbir şey olmadan bıraktı. Yıllar boyunca sahip olduğu ev anneleri kızlara iyi davranmış, hepsinin ihtiyaç duyduğu başhemşire rolünü üstlenmiş olsa da, kimse sonsuza kadar kalmadı.

İçini çekti ve başka bir kitaba dalmaya hazır bir şekilde verandanın basamaklarını tırmandı.



Amelia bilincinin sınırında sallanırken bir rüya ulaşamayacağı bir yerde geziniyordu. Puslu rüya halinde ne olduğunu anlayamadığı bir fısıltı, yerini duyularına saldıran güneşin parlak ışınlarına bırakarak hep birlikte kayboldu.

O ve diğer kızlar kendi odalarına sahip oldukları için şanslıydılar, ancak alanlar küçüktü ve ona yatağı pencerenin tam karşısına yerleştirmekten başka seçenek bırakmıyordu, camın üzerine asacak yedek battaniye yoktu.

Yuvarlanarak yastığını kaptı ve sabahı savuşturmak için başının üzerinde ezdi, ancak yanağına değen kâğıt kırıışıklığı onu geri sıçrattı.

Uzun sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve bir şeyler görmediğinden emin olmak için gözlerini ovuşturduktan sonra net siyah zarfa baktı.

Nereden gelmişti bu? Dün gece orada olsaydı, yastığını kabarttığında fark ederdi.

Ben uyurken biri odama geldi.

Çekingen bir tavırla zarfa uzandı, süslü görünen kâğıdı inceledi ve zarafet göstermeden açmaya çalıştı. İçinde tek bir kâğıt parçası bekliyordu. Titreyen elleriyle kâğıdı açtı ve sayfayı dolduran dağınık yazı karşısında kaşlarını çatı.

Merhaba, İnsan-Dostum

Hiç birine bir şey söylemek zorunda kaldınız ama nereden başlayacağınızı bilemediniz mi? Şu anda ben de öyle hissediyorum. Seninle ilk kez yüz yüze tanışmanın garip olacağını düşünmüştüm ama sanırım bu mektubu yazmak çok daha kötü. (kelimeler zor)

Bunu ediyorum. Beni tanıımıyorsunuz, ama söyleyeceklerim hayatınızı değiştirecek. (Bu arada ben Fae'yim)

Sen benim kader arkadaşısın ve bu Fae'ler için çok şey ifade eder.

Yani sen benimsin, ben de seninim (hoşumuza gitse de de) ve eşler olarak bazen birbirimizin duygularını hissedebiliriz. Senin büyük olmadığını için benimkini hissedebilir misin bilmiyorum ama ben seninkini hissedebilirim.

Birkaç gün önce arkadaşlarımdan önünde neredeyse ağlıyordum.

Bunun senin yüzünden olduğunu varsayıyorum. Utanç vericiydi.

Her iki şekilde de, umarım şimdi iyisindir.

Mutlu (geç) on üçüncü yaş günü. Umarım hediye beğenirsin. Fae-Eşiniz

Nick

Not: Kulağa aptalca gelebilir ama üzgün olduğumda dışarıda oturup annemle konuşuyorum. Babam bizi göklerden duyabildiğini söylüyor. Sen de denemelisin. Muhtemelen o da senden haber almak ister.

Amelia mektubu tekrar okudu. Ve tekrar. Ve tekrar.

Onuncu okumasından sonra Nick'in, her kimse, yanlış kişiye sahip olduğu sonucuna vardı. Neden bir fae onun eşi olduğunu düşünsün ki? Ona hitaben yazılmamıştı bile.

Birkaç aşk kitabında ruh eşleri hakkında bir şeyler okumuştı ama gerçek olduklarını düşünmemişti. *Kastettiğinin bu olduğunu varsayarsak.* İnsan okullarında Fae'ler hakkında pek bir şey öğretilmezdi. Folklor dışında, sivri kulaklı gizemli insanlar hakkında pek bir şey bilinmiyordu çünkü bariyeri nadiren aşıyorlardı.

İnsan Krallığı'nı dört fae krallığından ayıran büyü bariyer bir duvarla güçlendirilmişti. Fae'ler bariyerden kendi başlarına geçebiliyorlardı ama insanlar yanlarında bir fae refakatçisi olmadan sihirli kapıdan geçemiyorlardı, ama sihirli olsun ya da olmasın, herkesin kapıdan geçmek için resmi bir izni olması gerekiyordu. Amelia izni olmayan birini yakaladıklarında ne olduğunu bilmiyordu.

Okuldaki bir çocuk olan Jacob, insanların yasadışı geçiş yaparken yakalandıklarında bir daha asla görülmediklerini iddia ediyordu ama bu doğru olamazdı. Fae'lerle ilgili *gerçek* bir korku hikayesi yoktu; onlar duvarın kendi taraflarında, insanlar da kendi taraflarında kalıyordu.

Pencereye doğru bakınca, pervazda tehlikeli bir şekilde duran kırmızı fiyonklu beyaz bir kutu fark etti. Mektubu bir kenara bıraktı ve gizemli paketi incelemek için odaya geçti.

Kutuyu salladığında içinde ağır bir nesne kıpırdadı. Merakla fiyongu çözdü ve üst kısmı serbest bıraktı. İçindeki dehşeti görünce bir çığlık attı ve refleks olarak kutuyu fırlattı.

Yere bakarken kalbi hızla çarpıyordu, hiç şüphesiz birinin ona acımasız bir şaka yaptığını biliyordu. Bir fae'nin ona sahip çıkacağını düşünmekle aptallık etmişti... ne? Onu sahipleneceğini mi? Onu önceden seveceğini mi? Mektupta pek bir şey açıklanmamıştı.

Yavaşça kutuyu yoldan çekti ve yerdeki ürkütücü bebeğin üzerine eğildi. Yanaklarında kırmızı noktalar olan beyaz porselen bir teni, hareketsiz mavi gözleri ve uzun, siyah saçları vardı.

Oyuncak bebekleri hiç sevmemişti ve diğer çocukları nasıl korkutmadıklarını hiç anlamamıştı. On üç yaşında bile onu ateşe vermekten başka bir şey istemiyordu. Oflayıp puflayarak mektubu almak için yatağına doğru yürüdü... ama mektup yoktu.

Etrafında dönerek odasındaki her yüzeyi taradı. *Mektup nereye gitmişti? Mektuplar sihirli bir şekilde kaybolmaz.*

Tedirginlik omurgasından aşağı süzüldü ve gözleri tekrar bebeğe kaydı. Belki de yarı uykuluydu ve mektubu hayal etmişti.

"Birkaç gün önce gerçekten üzgün müydün?"

Öyleydi. O haftanın başlarında Amelia okuldan eve dönerken karda yarı ölü zavallı bir tavşan bulmuştu. Onu bırakamayınca, yaşadığı küçük köy olan Friya'daki hayvan şifacısına kadar taşımıştı.

Çaresiz yaratığa şöyle bir bakmış ve yaşamasına izin vermenin zalimlik olduğunu söylemişti. Yarası çok ağırdı ve yavaş bir ölüme maruz kalacaktı.

Şifacı onu götürdüğünde Amelia ağladı. Hayvanların incindiğini görmekten hiç hoşlanmazdı ve avlanmanın hayatta kalmak için çok önemli olduğunu bilse de, avcılar avlarını köyün içinden geçirirken gözlerini kaçırmak zorunda kalıyordu.

Ana ya da Farrah onu ağlarken görüp mektubu yazmış olabilirdi ama onların kötülüğü bile mektupları yok edemezdi. Hayal ettiğinin bir kanıtı daha. Bebeğe tekrar bakarken dişlerini sıktı çünkü mektup olsun ya da olmasın, biri odasına gizlice girmişti.

Ama mektup bir fae'den geldiyse, onu büyülemiş olabilirdi. İşini şansa bırakmadan küçük masasına doğru yürüdü ve bir parça kâğıt, bir hokka ve bir tüy kalem çıkardı.

*Sevgili Nick,
canın
cehenneme.
İçtenlikle
değil, Amelia
Not: Annen için üzgünüm.*

Düzgünce katladı ve pencere kenarına koydu. Eğer "Nick" geri gelirse, mesajının yüksek sesle ve net bir şekilde alınmasını istiyordu.



Şafağın ilk ışıkları gökkuşağı yapraklarının arasından süzülerek sabah koşusuna çıkan Rennick'in başının üzerinde bir renk kaleydoskopu oluşturdu. Sıradan bir günde, sık ormanda koşmadan önce güneşin tamamen doğmasını beklerdi ama gecenin çoğunu orada geçirmişti.

Uyumak ya da hareketsiz oturmak imkansızdı ve eğitimin onu yoracağını düşünüyordu.

Yanlış düşünmüştü.

Koşarak, tırmanarak ve zaman geçirmek için tek başına yapabileceği diğer antrenmanlarla geçen birkaç saat daha yavaşça akıp gitti. Finn'in İnsan Krallığı'ndan dönmüş olması gerekiyordu ve Rennick'in sabrı tükenmişti.

Finn'in bir gece önce erkenden yola çıkıp akşam yemeğine kadar yetimhaneye varmasına karar vermişlerdi, sonra da fark edilmeden içeri girip Amelia'nın hangi kız olduğunu bulacaktı çünkü Amelia'nın neye benzediği ya da hangi odanın ona ait olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Finn bilgileri topladıktan sonra geceyi yerel bir handa geçirecek ve şafak sökmeden yetimhaneye dönüp mektubu teslim edecekti. Mektubu çalıp eve dönmeden önce Amelia'nın uyanmasını ve mektubu okumasını beklemesi gerekecekti ve Rennick Amelia'nın geç uyuyabileceğini hesaba katmamıştı.

"Eve varmak üzere," dedi sıcak bir ses.

Rennick babasıyla yüzleşmek için döndü. "Kim?" Finn'i kastetmiş olamazdı.

Planlarından kimsenin haberi yoktu.

Babası güldü, sesi derin ve rahatlatıcıydı. 1.80 boyunda ve geniş bir çerçeveye sahip olan babası, Rennick'in daha büyük, daha yaşlı bir versiyonu gibi görünüyordu. Koyu renk saçlarında neredeyse hiç ak yoktu ama gözleri mizahi doğasının kanıtlarını gösteriyordu.

gözler şimdi kırıkmıştı ve Rennick yakalandığını biliyordu.

"Savaşçılarımın on üç yaşında bir çocuğun sizin imzaladığınız bir izin belgesiyle İnsan Krallığı'na girmesine izin vereceğini ve bunu bana söylemeyeceğini mi sandınız?"

Babasının imzasını taklit etmeliydi.

"İmzamı taklit etmek işe yaramazdı," dedi babası bilerek. "Tek başına karşıya geçen bir çocuk ne olursa olsun dikkat çekerdi."

"Bir şey oldu. Canım yandı," dedi Rennick avucunu göğsüne dayayarak usulca. "Fiziksel olarak değil ama üzgündü baba. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"Bence ona mektup yazmak iyi bir fikir." Babasının sözleri onu şaşırttı. "İnsanlar Fae'ler hakkında pek bir şey öğretmezler ve ona bizim hakkımızda olabildiğince çok şey anlatmak iyi bir fikir."

"Benim kim olduğumu bilemez." Rennick bir elini terli saçlarında gezdirdi. "Biri öğrenirse, canı yanabilir." *Annem gibi.*

Söylenmemiş sözler aralarında asılı kaldı ve babasının yüzü yumuşadı.

"Biliyorum oğlum, işte bu yüzden sana cevap yazamaz. Eğer başka bir fae, hatta bir saray hizmetçisi bile, senin odanda ondan gelen bir mektup görürse Seni arkadaşısı olarak çağırırsa ya da bir şekilde araya girerse, bu onu tehlikeye atar." Rennick ona, "Ona bir daha yazmayacağım," dedi. "Ona bir mektup gönderebilirim."

Fae'ler hakkında bir tarih kitabı."

Babası bir an için onu inceledi. "Bence mektuplar ikinizi birbirinize bağlı tutmaya yardımcı olacak. Birbirinizden kopmak ve aranızdaki bağın önemini unutmak istemezsiniz."

Rennick kendini tam boyuna doğru çekti. "Asla unutmam. Görevimi biliyorum."

"Peki ya o?" diye sordu babası. "Eğer senden bir daha haber alamazsa, sen onu geri alamadan başka birine aşık olup onunla evlenmesini engelleyecek hiçbir şey yok."

Bunu hiç düşünmemişti. Böyle bir şey olursa ne yapardı?

"Kraliyet soyu zayıflar," diye devam etti babası. "Bunun olmasına izin veremeyiz ve ben de senin krallığın zevklerinden mahrum kalmanı istemiyorum."

Kaderindeki eşinle evlenmek."

"Eşim olması onu seveceğim anlamına gelmez." Rennick inatla çenesini kapattı. "Aramızdaki bağ böyle işlemiyor."

"Onu romantik olarak sevmeseniz bile, derinden seveceksiniz. Ruhlarınız bir ve aynıdır."

"Ben orada olmazsam onun başka biriyle evlenmesini engelleyemem." Rennick sessizce babasına iddiasını çürütmesi için yalvardı.

O böyle bir şey yapmadı. "Haklısın. Sana kötü bir el dağıtıldı evlat, ama bu pes edeceğin anlamına gelmez. En azından deneyebilirsin." Babasının gözleri kısa bir süreliğine buğulandı ve sonra berraklaştı. "Geri dönmemiz gerek. Finn ve Reyna az önce geldi."

"Reyna mı?" Rennick yankılandı.

Reyna babasının *tanıdığıydı*. Kar leoparının başı Rennick'in göğsüne geliyordu ve dişleri üçgen şeklinde fildişi jiletler gibi görünüyordu. Bembeyaz kürküne karşın gözleri simsiyahtı ve Rennick onunla birlikte büyümemiş olsaydı dehşete düşerdi.

"büyüledim," diye güvence verdi babası.

Krallar gerektiğinde tüm krallıkları büyüleyebilirlerdi ve Amelia'nın köyü bariyerden at sırtında sadece bir saat uzaktayken, Reyna'yı o kadar uzakta büyülemek kral için hiçbir şey değildi. Yalnızca bir şey Rennick'i duraksattı.

"Bariyeri büyüleyerek geçebilir misin?"

Babası eğlenmiş görünüyordu. "Bariyer Fae'leri etkilemez, oğlum."

Rennick bunu biliyordu ama yine de onu şaşırtmıştı. Bunu gerçekten düşünmemişti.

Babasının gözleri bir an için donuklaştı. "Finn neredeyse odalarınıza geldi."

Rennick başını salladı ve yeni bir korkuyla babasını eve kadar takip etti. Ya eşi başka birine aşık olursa? Ya *o aşık* olduysa?

7

ALTI AY SONRA

Amelia yetimhanenin ortak salonundaki yıpranmış kanepede yeni bir kitapla oturuyordu. Koyu ahşap duvarlar ve uyumsuz mobilyalar küçük odasından rahat hissettiriyordu ve taş şöminede kükreyen ateş, yan masaları süsleyen fenerlerin yanında sıcak bir parıltı yayıyordu. Ama en iyi tarafı yalnız olmamasıydı. Yetimhaneye birkaç ay önce katılan kendi yaşlarındaki Clover da bu geniş odada sık sık sessizce kitap okuyordu.

Amelia ve Clover birçok gece birlikte oturur, tek kelime etmeden okumak için bir feneri . Bu onları arkadaş yapar mıydı? Amelia emin değildi ama sonunda kendisiyle aynı şeylerden, özellikle de okumaktan ve kitaplar hakkında konuşmaktan hoşlanan birini bulma ihtimali heyecan vericiydi.

Clover öğle yemeği boyunca da sınıfta kaldı, temiz hava almak için dışarıdaki diğer öğrencilere katılmak yerine okumayı veya resim yapmayı tercih etti. Amelia onun acı verici derecede utangaç mı olduğunu, Amelia gibi sessizliği mi tercih ettiğini yoksa genel olarak insanlardan mı nefret ettiğini bilmiyordu.

Amelia ne zaman bir sohbet başlatmaya çalışsa kalbi sıkışıyor ama Clover'ın şartlar ne olursa olsun her zaman Amelia'ya giden yolu bulduğunu fark ettiğinde hayal kırıklığının yerini merak aldı.

Birbirlerine benzemiyorlardı, ancak uzun sarı saçları ve uzun boyları gibi birkaç ortak özellikleri vardı, ancak benzerlikleri burada sona eriyordu. Clover'ın teni Amelia'nın açık bej renginden bir ton daha koyuydu ve kemik yapıları tamamen farklıydı. Amelia'nın yumuşak hatlara ve yuvarlak bir yüze sahip olduğu yerde, Clover'ın yüksek elmacık kemikleri ve belirgin bir çene çizgisi vardı.

Amelia konuşurken ve Clover dinlerken, arada yorum yaparken birlikte yemek yediler, okudular ve okula yürüdüler. Birlikte

Kütüphaneye birlikte gidiyorlardı ve Amelia okula giderken ya da dönerken bir yerde durmak istediğinde Clover hiç şikâyet etmeden onu takip ediyordu.

Clover kitabından başını kaldırdı ve Amelia'yı ona bakarken yakaladı. Amelia utanarak kendi kitabına geri döndü.

"Hey," diye seslendi Clover fısıltıyı andıran sakın sesiyle. Oturduğu yerden zıpladı ve açık kitabını Amelia'ya uzatarak bir paragrafa dokundu. "Bu benim en sevdiğim bölüm. Bence hoşuna gidecek."

Amelia bölümü okumak için öne doğru eğildi ve kitabı daha önce birkaç kez okuduğunu fark etti ve şaşırdı, bu onun da en sevdiği bölümlerden biriydi. Bu sahne onu her zaman güldürmüştü ve Clover'ın bunu beğeneceğini düşünüp paylaşmayı seçmesi onu her zamankinden daha çok güldürdü. Gizemli kıza gülümsedi, o da ona gülümseyerek karşılık verdi ve yerine çekildi.

Amelia, ilk gerçek arkadaşını resmen edindiğine dair ihtiyacı olan tüm onayı almıştı.



ON DÖRDÜNCÜ DOĞUM GÜNÜ

Mektup #4

*Doğum günün kutlu ~~olsun~~, sevgilim,
Fazla yazmadığım için özür dilerim. Cevap veremediğin için
seninle ne konuşacağımı bilmiyorum ve sen sormadığın halde sana
kendimden bahsettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama
aramızdaki bağın hatırına yazacağım.*

*Arkadaşlarımla takılmak ya da en iyi arkadaşım Finn ve diğer
arkadaşımız Ora ile ava gitmek gibi normal şeyler yapıyorum. Berbat
bir nişancıdır ama yanlışlıkla birimizin boynuna ok saplamasın diye
ona iz sürmeyi öğretiyoruz. Pek umutlu değilim.*

*Finn ve ben çok antrenman yapmak zorundayız ama Ora
elbiseyle savaşmanın çok zor olduğunu söylüyor. Kadın savaşçılar
gibi pantolon giyebilirmiş ama Finn ona bunu söylediğinde ağladı.
Kızlar tuhaf olabiliyor.*

*Yemin ederim ikiden fazla şey yapıyorum. Şu anda aklıma başka
bir şey gelmiyor.*

*Bazı hobilerim uyuşmayabilir ya da belki uyuşur. Sanırım bir gün
göreceğiz. Olmazsa, ikimizin de sevdiği başka şeyler . Ora'dan bir
şeyler düşünmeme yardım etmesini isteyeceğim.*

*Çalışmak , yoksa babam derimi yüzecek, ama daha fazla yazmaya
çalışacağım.*

~~Doston~~, Nick

Not: Dün güldüğünü hissettim. Keşke ben de seni duyabilseydim.

g

BİR YIL SONRA

Rennick yayı ve oklarla dolu sadağı takdirle inceledi. "Beğeneceğinden emin misin?" diye sordu Ora'ya.

Ora'nın babası Tully yıllardır kralın danışmanlığını yapıyordu ve Rennick'le aynı yaşta oldukları için *-tam* olarak aynı yaşta- babası onu neredeyse her gün saraya getiriyordu. Birbirlerini neredeyse yedi yıldır tanıyorlardı ve Finn ile Rennick nereye giderse Ora da onu takip ediyordu.

Finn kollarını kavuşturdu, şüpheli görünüyordu. "Sana başka bir şey yapmanı söyledim. Avlanmayı sevip sevmediğini bilmiyorsun."

Ora onun duruşunu yansıttı ve uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden attı. "Ben de bunun tam olarak onun isteyeceği bir şey olduğunu söyledim. Sen kızlar hakkında ne bilirsin ki?"

Finn bir irade savaşında ona dik dik baktı. "Kız kardeşim bundan nefret ediyor." "Bütün kızlar aynı değildir, *Finnigan*," diye alay etti.

Rennick ikisini de görmezden geldi. Şu ya da bu nedenle her zaman birbirlerinin boğazına sarılıyorlardı.

İki hafta önce Ora, anne babasının Rennick'in eşini bulması hakkında konuştuklarına kulak misafiri olduğu için onunla yüzleşmişti. Kralın danışmanı olarak Tully, Rennick'in eşinin başka bir krallıkta yaşadığını ve tahta geçene kadar Dağ Krallığı'na taşınmayacağını biliyordu ama hepsi bu kadardı.

Neyse ki Tully Amelia'nın gerçek adını ya da hangi krallıkta yaşadığını bilmiyordu. Rennick'in babası danışmanlarının çoğuna Amelia'nın adının Orissa olduğunu ve ailesinin Rennick tahta geçene kadar kendi fae krallıklarında kalmakta ısrar ettiğini söylemişti.

Rennick'e kalsa hiçbir şey bilmeyeceklerdi ama babası onlara bir şey söylemek zorunda olduğunu açıkladı. Bir varis için alışılmadık bir durumdu.

on üçüncü doğum günlerinin ilk birkaç ayı içinde bulunamamıştır ve konseyin soruları olmuştur.

Eşi hakkındaki bilgilerin, hatta yanlış bilgilerin bile kolayca duyulduğunu bilmek içinde tanıdık bir öfke uyandırdı. Babası bu konuda Tully ile konuşmuştu ama bir daha olursa Rennick bunu kendisi halledecekti.

Ora ona "Orissa" hakkında soru sorduğunda, gizlilik yemini etmiş ve tek kelime etmeye cesaret ederse dilini kesmekle tehdit etmişti. Ora'ya hiçbir zaman sesini yükseltmemiştir, şiddet yanlısı biri de olmamıştır ama annesinin ölümünden sonra içinde bir şeyler değişmiştir.

Ora onun şartlarını kabul etmişti ve ona eşini bulduğuna dair uydurma hikâyeyi anlattığında, Ora'nın gözleri adını koyamadığı bir şeyle parladı.

"Orissa Ora'ya yakın," demiştir hafifçe. "Doğru duyduğuna emin misin? Doğum günlerimizin aynı gün olması tesadüf olamaz."

Kaşlarını çatmış, kızın ifadesi karşısında kafası karışmıştı. "Eşimin adını asla karıştırmam ve krallıkta doğum günümüzü paylaşan birkaç kız var."

Bundan bir daha hiç bahsetmedi. Bunun yerine parlak bir şekilde gülümsedi ve tam da on beş yaşındaki bir kızın seveceği şeyi bildiğini söyledi. Bu da onları Amelia için özel olarak yaptırılan yeni av malzemelerini inceledikleri şu ana getirdi.

"Kavga etmeyi bırakın," dedi iki arkadaşına. "Bunu sarmanın bir yolunu bulmalıyım."

Ora kendinden memnun görünüyordu ve Finn'e kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Buna bayılacak."

Finn isteksizce, "Anneme Ora'nın doğum günü için olduğunu ve paketlemesini söyleyeceğim," dedi.

Rennick gülümsedi. "Siz ikiniz olmadan ne yapardım bilmiyorum."



On üçüncü doğum gününün gecesini anımsayan Rennick, saniyelerin saatin üzerinde ilerleyişini izledi. On beş yaşına girmesine ve işaretini almasına sadece bir dakika kalmıştı.

Kraliyet fae'leri on beş yaşına geldiklerinde, ömür boyu kendilerine eşlik edecek bir hayvanla, yani *tanıdıklarıyla* bağ kurarlardı. Büyü onları *tanıdıklarının* dövmesiyle işaretlerdi.

Türler. Kısa bir süre sonra, genellikle birkaç gün içinde, *tanıdıkları* gelir ve bağ tamamlanırdı. Geliştirilmiş büyü ve eş bağlarının yanı sıra, familiarlar kraliyet fae'lerine özeldi.

Tanidik bir bağı olan bireyler, onlar aracılığıyla görme ve duyma ve onlarla zihinsel olarak iletişim kurma yeteneğine sahipti. *Tanıdıklar* karşılık veremiyordu ama bağlandıkları kişiler onların düşüncelerini hissedebiliyordu. *Tanıdıklar* ihtiyaç halinde savaşlarda da yardımcı oluyordu ve Rennick babasının kar leoparı gibi vahşi bir şey istiyordu.

Rennick, derisi göğsünün sol tarafından boynunun yan tarafına kadar yanarken tısladı. Bu onun nefesini kesti.

"Acı yakında geçecek." Babasının sesi sakindi ama bu göğsünün daha az acımasını sağlamıyordu. "Nefes al oğlum."

Rennick gözlerini kapadı ve acıdan iki büklüm olmayı reddederek sandalyesinin kollarına tutundu. Sanki biri göğsüne kızgın bir demir tutmuş gibiydi. Acı azaldıkça nefes alıp vermesi yavaşladı ve gözlerini açtı.

Kendini tutamayarak ayağa fırladı ve babasıyla birlikte soyunma odasına koştu. Aynanın önünde durdu ve göğsünü süsleyen büyük dövmeyle şaşkınlıkla baktı.

Derisine, uçmakta olan bir baykuşun yan profili kazınmıştı. Baykuşun büyük kanatları Rennick'in köprücük kemiğinin üzerinden boynunun yan tarafına kadar uzanıyor, iri gözlü yuvarlak başı ise omzunun önünü kaplıyordu. Baykuşun vücudunun geri kalanı ise sol göğüs kafesinin tamamını kaplıyordu.

Babasına döndü, öfkesi giderek artıyordu. Tanrıların ona bahşettiği her şey acı bir şekilde geri dönüyordu. Önce eşi, şimdi de bu. O tanıdik karanlık ruhuna işledi ve o görüntüyü derisinden kazımak için yanıp tutuştu. "Lanet olası bir baykuş mu?"

Düşmanlarına korku salabilecek ya da o yokken eşini koruyabilecek bir şey istemişti. Bir sülün, hatta bir yılan, ekmek kutusu büyüklüğünde bir kuştan daha iyi olurdu.

Babası kıkırdadı. "Tanrıların sana bahsettiklerinden dolayı hayal kırıklığına uğrama. Neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorlar."

Rennick alay etti. "Bir torba kuş yemine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorlar? Çünkü bundan kazanacağım tek şey bu." Göğsündeki işareti gösterdi. "Bir baykuş ne yapacak? Birini gagalayıp öldürecek mi?"

Babası ona doğru ölçülü adımlar attı. "Yılanlar," diye yanıtladı babası. "Sıçanlar. Diğer kuşlar. Balıklar."

Rennick çattı ve izini tekrar incelemek için aynaya döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kuş yemi demiştin." Babası onun arkasında durdu. "Ama baykuşlar başka hayvanları da yerler. Onlar vahşi yırtıcılardır." Bakışları aynada çarpıştı. "Yiyeceklerini bütün olarak yutarlar ve biri onlarınkini tehdit ettiğinde sorgusuz sualsiz saldırırlar." Babası sırtıttı. "Bana mükemmel görünüyor."



ON BEŞİNCİ DOĞUM GÜNÜ

Mektup #16

Mutlu Yıllar, Kedi

Bu yıl sana özel bir yay ve oklarla dolu bir sadak yaptırdım. Avlanmayı sevip sevmediğini gerçekten bilmiyordum ama Ora tüm kızların sevdiğini söyledi (annem sevmese bile) ve ben de tartışmamayı seçtim.

Birlikte olduğumuzda, istediğin kadar ava çıkabiliriz.

Bugün büyük bir işaret-dövmesi yaptırdım. Göğsümün sol tarafını kaplayan bir baykuş. Aramızda kalsın, keşke panter ya da kurt gibi başka bir şey yaptırsaydım ama bu koca kafalı kuşa takıldım kaldım. Umarım nefret etmezsin.

Bugün benim için biraz pasta ye.

Arkadaşın,

Nick

Not: Seni çok düşünüyorum. Nasıl göründüğünü, sesinin nasıl olduğunu ya da horlayıp horlamadığını merak ediyorum. Acaba sen de beni düşünüyor musun?

μ

SEKİZ AY SONRA

Son birkaç aydır, Rennick her sabah şafak sökmeden uyanıyor ve *tanıdığı*, büyük, kar beyazı bir baykuş olan Greta ile bağ kurma zamanı geçiriyordu. Odasında gözleri kapalı bir şekilde uzanıyor ve aralarındaki bağı hissediyordu.

Greta'nın düşünceleri Amelia'nın çiftleşme bağından geçen duygularına benziyordu ama daha netti. Duygular söz konusu olduğunda, duygunun tam olarak ne olduğunu ve neye sebep olduğunu çözmek zor olabilirdi, ama *familiar*'lar söz konusu olduğunda, düşünceleri ve hisleri altıncı his gibi ortaya çıkıyordu.

O sabah, Greta'nın onları istediği yere götürmesine izin vermişti ve Greta bariyerden geçip İnsan Krallığı'na uçtuğunda, aralarındaki bağın kopmasını beklemişti. Ama kopmadı. Sadece on beş yaşında olduğu için bu bağın devam edip etmeyeceğini merak ettiğini itiraf etti.

Bana yaptığın şeyin bu olduğunu söyleyebilirdin, diye homurdanmıştı.

Greta onun tavırlarını görmezden geldi. *Seni istemedim*.

Rennick babasına *aralarındaki* bağın sınırları hakkında daha fazla soru sormak için aklına bir not aldı.

Greta'yla olan bağlantısının bariyeri sonra hayatta kalmasının ardından, sonuçlarını -olasılıkları- anlaması biraz zaman almıştı ama anladığında nereye gitmek istediğini çok iyi biliyordu. Greta'yla birlikte Amelia'yı bir anlığına görüp gitmeye karar verdiler.

Yıllar boyunca Rennick Finn'e eşinin neye benzediğini sormuş, Finn de Finn olduğu için onun uzun boylu, sarışın ve güzel olduğunu söylemişti. Hepsi bu kadardı.

O sabah, yetimhanedeki kızların okula yürüyüşünü izlemişti ve şansına, kendi yaşlarında görünen, eşit boyda, sarışın iki kız vardı. Birlikte yürüyorlardı, diğerlerinden ayrılmışlardı ve küçük, büyük kulaklı bir

Tilki yanlarında tırıs gidiyordu. Rennick'in hangi kızın onun eşi olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Ama onları izledikçe kimin kim olduğunu daha az umursuyordu çünkü konuştukça yüzü aydınlanan, heyecanlandıkça ellerini daha fazla hareket ettiren kızıdan gözlerini alamıyordu.

Hayatında gördüğü en güzel insandı. Başka tarafa bakmak imkânsızdı ve bir sınıf arkadaşı okul binasının dışında onun adını söyleyip Amelia olduğunu teyit ettiğinde, her şey arka planda kayboldu ve geriye sadece o kaldı.

Amelia içeri girdiğinde, Greta Amelia'nın okulunun dışındaki bir dala tünedi. Bu saatler önceydi. Yine de Rennick hâlâ baykuşun gözlerine bakıyordu, tamamen şaşkıındı.

Okul binasının her iki yanında sıralanan yüksek pencereler ona eşinin mükemmel manzarasını sunuyordu. Sahip olduğu kısa süre içinde yapabildiği her şeyi açgözlülükle özümsemi.

Sınıf ögle yemeği için ara verdiğinde çoğu öğrenci ayrıldı ama Amelia ve o sabahki arkadaşı sıralarında kaldı. Arkadaşı eski bir yemek kovaına uzandı, bir kitap, sandviç ve elma çıkardı ve onları düzgünce masasına koydu. Saçları hareketle birlikte sallanıyordu ve Rennick parmaklarını saçlarında gezdirmek için can atıyordu. Üzerinde, yumuşak göğsünü saran ve ayak bileklerine kadar uzanan sade mavi bir elbise vardı.

Yaptığı her şey onu büyölüyordu, küçük sandviçini yeme şekli bile.

Yemek için getirdiği tek şey bu mu? Kaşlarını çatarak merak etti.

Greta , Amelia'nın yetersiz ögle yemeğinden onun kadar mutlu değildi.

Arkadaşını besle.

Biri Amelia'nın elmasını almaya kalkarsa saldırmaya hazır olan baykuşa söz verdi.

Amelia'yı ilk kez görmek, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu ve hiç şüphesiz, onu herkesin bir başkasını sevdiğinden daha çok seveceğini biliyordu.



Mektup #24

*Merhaba, aşkım,
Hayal gücüm senin hakkını veremedi. Sen çok güzelsin.
Seninki,
Nick
Not: Yetimhanedeki diğer kızlar yemeğini alıyor mu? Her ihtimale
karşı odanızda bulundurmanız için bir sepet ekledim.*



Amelia elindeki mektuptan masasının üzerinde duran devasa yiyecek sepetine baktı, mektuptaki hangi tuhaflığı ilk önce ele alacağını bilemiyordu.

Onu gördüğünü söylemişti ama nasıl? Her zaman onun mektupları iletmek için büyü kullandığını düşünmüştü ama belki de onun haberi olmadan odasına girip çıkmıştır? Hayır, bu olamazdı çünkü onu daha önce görmediğini iddia etmişti. Nick ve mektupları hakkında hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Vücuduna şöyle bir baktı. Neden açlıktan öldüğünü düşünüyordu ki? Bir kez daha, mektupların onun için yazılmadığını düşünerek huzursuz oldu. İki yıl sonra, hâlâ onun adını kullanmamıştı.

Ona umut veren tek şey, onun her zaman mutlu yıllar dilemesiydi. Diğer kızların doğum günlerinin ne zaman olduğunu bilmiyordu -bazı kızlar doğum günlerini bilmediği için yetimhanede doğum günleri kutlanmıyordu- ve cevaptan korktuğu için sormak istemiyordu.

İmzasına baktı. *Nick*. "Kimsin sen?"

Mektubu göğsüne bastırdığında kâğıt elinde hafifçe buruştu ve onu saklayamayacağından nefret etti.

Nick ona her ay yazıyordu ve birkaç ay önce mektuplardan birini tutup ne yazdığını kopyalamaya çalışmıştı ama daha ilk satırı bitirmeden parmaklarının arasından kopup havaya karışmıştı.

İç çekerek, umutsuzca kâğıda baktı. "Bu bende kalamaz mı?" diye fısıldadı, mektup çalan büyü'nün ona acıyacağını umarak. Parmağı asla unutamayacağı kelimelerin üzerinde gezindi.

Bana güzel dedi.

Çevresinde bir şeyin ya da *birinin* titreşerek var olup yok olduğunu gördü. Gözlerini kırıştırdı, omzunun üzerinden kendisine bakan ve mektubu arkasında bırakarak tekrar gözden kaybolan genci hayal ettiğinden emindi.

C

ON ALTINCI DOĞUM

Mektup #30

*Mutlu yıllar, aşkım,
Geçen hafta seni ormanda yayınla gördüm. Gittikçe iyileşiyorsun.
Sırtında benim hediyemle kasabada yürüyüşünü izlemek bana
herkesin senin benim olduğunu bildiğini hissettirdi (bilmeseler). Her
zaman takabileceğin bir şey bulma isteği uyandırdı bende... kolye gibi.
Üzerinde MATE ya da senin adın yazan bir şeyin mükemmel
olacağını düşündüm ama Ora bundan nefret edeceğini söyledi. Onun
yerine bunu seçmeme yardım etti.
Benim için giy, küçük dostum.
Senin olsun,
Nick
Not: Senin küçük tilki için çantaya bir süveter koydum. Üşümüş
görünüyor.*



Amelia altın kolyeyi kaldırdı ve zincirden sarkan alabalık kolyesine baktı.
Ora'dan nefret ederdi.



"Kolyeyi beğendi mi?" Rennick Finn'e sordu, onun tepkisini duymak için sabırsızlanıyordu.

Finn kaşlarını kaldırdı. "Onu izlemek için etrafta beklemiyorum. Mektubu bitirdiğinde alır ve giderim."

Rennick ellerini havaya kaldırdı. "Hoşuna gidip gitmediğini nereden bilebilirim ki?" Bunu söylemek yanılttı çünkü Finn kızgın görünüyordu.

Hayır. *Öfkeli* görünüyordu.

"Sabah olmadan oraya varmak için gece boyunca yolculuk yapıyorum ve bazen uyanması için birkaç saat daha beklemem gerekiyor ve sen onun lanet olası bir kolyeyi açmasını izlemek için daha fazla beklemediğim için kızgın mısın?" Finn inanmaz bir kahkahayla başını salladı. "Bunu yapacak başka birini bul." Yürümeye devam etti ve Rennick şok içinde arkasından bakakaldı.

"Finn, bekle," diye arkasından seslendi, ona yetişmek için koşuyordu. "Nankörlük etmek istememiştim."

Finn yürümeye devam etti, adımları ağırdı. "Ama sen öylesin."

Rennick kolundan tuttu ve onu durdurdu. "Özür dilerim. Yaptığın şeyi takdir ediyorum ve istediğin her şeyin senin olduğunu biliyorsun."

Rennick Finn'e harcadığı zaman için cömertçe ödeme yaptı. Ona en iyi atı ve arkadaşının özlemle baktığı diğer her şeyi almıştı ama bunlar maddi şeylerdi ve şimdi Finn'e en iyi arkadaşı gibi değil de ayak işlerine bakan bir çocuk gibi davrandığını fark ediyordu.

"Tanrılara meydan okuyup onları kendim alabilseydim, alırdım," dedi Rennick sessizce. "Bunu yapamamak beni öldürüyor." Son birkaç aydır sayamayacağı kadar çok kez bariyeri geçmeyi denemişti. Bariyer kapılarındaki muhafızlar, o görünmez duvardan sekerken onu sadece eğlenerek izlediler.

Finn başını öne eğdi. "Biliyorum." Rennick'in bakışlarıyla karşılaştı. "Anneni kaybetmenin Callum'a ne yaptığını gördüm. Amelia konusunda sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım ama benim de bir hayatım var."

Rennick annesinden bahsedildiğinde kabaran duygularını bastırmak için dudaklarını birbirine doladı. "Haklısın. Eğer çok fazla gelirse, bunu yapmak zorunda değilsin."

En iyi arkadaşı içini çekti ve sırtına bir tokat attı. "Pislik gibi davranmayı bırak ve aramız iyi olsun."

y

BİR YIL SONRA

Rennick okulun penceresinden Amelia'yı izliyordu, koyu sarı saçlı ve aptalca gülümseyen bir çocuğa sıırıyordu.

Çocuk ders bittikten sonra ona yaklaşmış ve onu uzun süre içeride tutmuştu. Rennick evdeki eğitiminin artması nedeniyle onu sık sık ziyaret edemiyordu ama ziyaret edebildiğinde de Amelia'yı gülümsetmeye hakkı olmayan sırık gibi bir çocuğun onu okulda tuttuğunu görmek istemiyordu.

Eve yürüyüşleri Rennick'in en sevdiği yürüyüşlerdi, özellikle de arkadaşıyla birlikte kütüphaneye gittiklerinde, uzun bir kitap yığınının diğeriyle değiştirdiklerinde. Kütüphaneden her zaman içeri girdiğinden daha mutlu ayrılırdı.

Artık sert karlı aylar sona erdiğinden, Amelia köyde biraz daha uzun süre dolaştı, vitrinlere baktı veya onu her yerde takip eden küçük fennec tilkisiyle oynadı.

Eğer bu adam onu içeride fazla tutarsa, Rennick Greta'nın gözlerini oyduuracaktı.

Greta, *"Bunu yapmayacağım," diye karşılık* verdi ama Rennick onu duymazdan *geldi*.

Amelia nihayet yemek kovanını ve kitaplarını topladığında Greta, Rennick'in eşini daha iyi görmek için nereye gitmek istediğini zaten bildiğinden uçtu.

Okulun girişinin karşısındaki çatıya tüneyen Rennick dikkatle kapıya baktı ve Amelia dışarı çıkıp güneş yüzüne vurduğunda kendi kendine iç geçirdi. Onu haftalardır görmemişti.

Kovanını yere bıraktı, merdivenlerde sadakatle bekleyen küçük tilkiyi kucağına aldı ve büyük boy paltosunun cebine sokmadan önce ısınması için vücudunu ovdu. Onu sadece dev kulakları dışarı çıkacak şekilde güvenli bir şekilde içeride tuttuktan sonra, kovanını kaptı ve ön merdivenlerden aşağı indi.

Yine kazağını giymeyi unutmuş, diye düşündü Rennick kızgınlıkla. Ona daha fazlasını gönderecekti.

Rennick'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ama aptal gülümsemeli sırık gibi çocuk ortaya çıkıp bir şeyler mırıldandığında bu gülümseme küle döndü. Amelia başını salladığında, onu evine götürmek için elini tuttu.



ON YEDİNCİ DOĞUM GÜNÜ

Mektup #47

Mutlu yıllar, aşkım,

Umarım kitap çantasını beğenirsiniz. Bir yığın kitapla hokkabazlık yaptığını fark ettim ve onları koyabileceğin sağlam bir çantan olursa daha kolay olacağını düşündüm. Ora çantanın "şirin" olduğunu ve hoşuna gideceğini söyledi. Clover için de bir tane ekledim.

Çantanın içinde elimin bir kalıbı var, böylece birinin elini tutmak istediğinizde, sizi eve bırakan sırık gibi sarışın çocuğun değil benim elimi tutabilirsiniz.

Senin mükemmel elini onun değersiz elinin içinde görmek beni katil yaptı, küçük dostum. Sen benimsin ve seni tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, ne kadar alışılmadık ya da acımasız olmam gerekse de.

Bunu daima hatırlayın.

Viciously Yours,

Nick

Not: Keşke en sevdiğin rengi bilseydim. Benimki kırmızı, kan gibi.



Amelia Nick'in elinin beyaz kalıbına baktı, ne kadar büyük olduğundan başka bir şey düşünemiyordu. Parmakları Nick'in elinin üzerinde geziniyor, tırnaklarının şeklini ve eklemlerinin oluklarını ezberliyordu. Nick'i birkaç kez görüp gözden kaybolduğunda, bu büyüklükte bir ele sahip olacak kadar iri görünmüyordu ama onu görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Senin mükemmel elini onun değersiz elinin içinde görmek beni katil yaptı, küçük dostum."

Amelia bir nefes verdi. Jacob birkaç kez onunla eve kadar yürümek istemiş, bir keresinde de elini tutmasına izin vermişti ama bu ona yanlış gelmişti. Diğer kızlar gibi o da bir erkek arkadaş istiyordu ama hiçbiri onu heyecanlandırmıyordu.

Nick'in mektuplarını dört gözle beklese de, hayatını onun için askıya almak gülünçtü. Bütün yumurtaları onun sepetindeydi, ama ne

Ya ondan sıkılırsa ya da tamamen başka biri çıkarsa? Ne zaman buluşacaklarını hiç söylememişti, sadece buluşacaklarını söylemişti. Bunu ne kadar çok düşünürse, kulağa o kadar saçma geliyordu.

Kil el onunkinde ağırlaşmıştı. Bu yetişkin bir adamın eliydi, on yedi yaşında bir çocuğun değil. Kalıbı masasının üzerine koyduğunda küçük odasında bir *gümbürtü* duyuldu.

"Al," dedi ve mektubu Nick'in elinin yanına bıraktıktan sonra havada kayboluşunu izledi.

8

ON SEKİZİNCİ DOĞUM

Mektup #57

Mutlu yıllar, aşkım,

Her geçen gün daha da güzelleşiyorsun.

Geceleri kendine dokunduğunu hissedebildiğimi biliyor muydun?

Ne yaptığını anlamam birkaç kez sürdü. Bunu yaparken beni düşünüyor musun? Bu gece dilimin teninde gezindiğini hayal et çünkü bir gün gezinecek. Her santimini tadacağım.

Sizden uzakta olmak zaman zaman fiziksel olarak acı veriyor, ancak her gün buluşmamıza bir gün daha yaklaşıyoruz.

Üzülmeğin ama son mektubumu bırakırken odanızdan bir elbise alınmış. Aynı tarz ve bedende yapılmış beş yeni elbiseyle birlikte iade ettim. Ora terziye kullanılacak en iyi kumaşları seçmesinde yardımcı oldu.

Göğüs kısımları biraz daha büyük yapıldı çünkü sizinkilerin dar geldiğini fark ettim. Kıyafetlerinizin dar olmasından hoşlanıyorsanız, lütfen bıraktığım parayı onları değiştirmek için kullanın. Rahat olmanızı istiyorum.

, Nick

Not: Bir de askı var. Bebekleri taşımak için olduğunu biliyorum ama bence sizin tilki de sığar.



Aynaya bakarken cafcaflı kahverengi kumaş Amelia'yla alay ediyordu. Kırmızı, pembe, mor ve sarı karışımlarından oluşan iğrenç bir çiçek deseni vardı.

Eğer Ora ile karşılaşırsa, onu bununla boğacaktı.

9

BEŞ AY SONRA

"Eddy," diye azarladı Amelia, tilkinin minik kazağını düzeltirken. "Ne oldu sana böyle?"

Küçük afacan sıırıslıkla ıslandığında sadece dört kilo ağırlığındaydı ama meydan okuması ergen bir çocuğunkine rakipti. On beşinci doğum gününden kısa bir süre sonra gelişinin ardından, nereye giderse gitsin peşine takılarak onun gölgesi haline gelmişti.

Cüssesi yetimhaneye gizlice girip çıkmasını kolaylaştırıyordu ama nedense Amelia'nın odasında uyumaktan nefret ediyor ve geceleri ortak kullanım alanlarındaki mobilyaların altına saklanıyordu. Amelia yalnız kalana kadar saklandığı yerden hiç ve Amelia onu odasında kalmaya ikna edemeyeceğini anladığında, kitap okumayı sevdiği yıpranmış kumaş koltuklardan birinin altına battaniye sakladı.

Genellikle Nick'in onun için gönderdiği kazak ve paltoları giymekten hoşlanırdı. Gizemli *arkadaşı* bir tilki için kol ve bacak delikleri olan küçük kazakları nereden bulmuştu, bilmiyordu ama bugün Eddy sürekli yırtmaya çalışıyordu.

Onu kollarının arasına alarak, pes etmeden önce onunla biraz daha boğuştu. "Bugün böyle davranamazsın. İşe gittiğimde çantamın içinde sessiz ve hareketsiz durmalısın."

Sanki onu anlamış gibi sessizce oturdu ve onu kucağına alıp *Ora'nın* Nick'in seçmesine yardım ettiği çirkin kitap çantasına sokmasını bekledi.

Amelia, *Ora'nın* seçilmesine yardım ettiği çeşitli hediyeleri yakmaktan başka bir şey istemiyordu ama *Ora'nın* bunları gerçekten beğeneceğini düşündüğü için bunu yapmaya cesaret edemiyordu.

O ve *Ora* muhtemelen sevişiyorlardı. Bu düşünce midesini rahatsız edici bir şekilde burktu.

Düşüncelerinin ruh halini bozmasına izin vermemeye çalıştı ama yine bozdular. Nick, Amelia'nın başka erkeklerle birlikte olmasını istemiyordu ama başka bir kızla gezip tozabilir, onunla alışveriş yapabilirdi.

Piç kurusu.

Kütüphanenin kapısını açan Amelia, yüz hatlarını hızla kibar bir gülümsemeye dönüştürdü ve masaya yaklaştı. "Merhaba, Bayan Bea için geldim. Benim adım Amelia."

Masada çalışan adam başını kaldırdı ve kız keskin bir nefes aldı. Yakışıklıydı ve tüm yakışıklı oğlanlar gibi o da sesini çıkarmadı. Ondan *hoşlandığı* için değil -onu tanımıyordu- ama... şey, çünkü...

"Bu taraftan." Doğruldu ve masanın arkasındaki, içinde bir masa, meyve sepeti ve tabak, peçete ve diğer çeşitli şeylerle dolu raflar bulunan küçük bir odaya açılan kapıyı itti.

Ona oturmasını işaret ederek, "Burada bekleyebilirsin. Ben Michael."

Gülümsedi ve onun elini sıktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Karşısında bir sandalye çekip oturdu ve ona takdirle baktı. "Büyükanneimin anlata anlata bitiremediği yeni gündüz kütüphanecisiyle tanışmak için can atıyordum. Burada çalışacağın için çok heyecanlı."

Ne diyeceğini bilemeden bir kez daha kibarca gülümsedi. "Çok nazık biri. Ona ve kütüphanede yaptıklarına hayranım." Bu konuda ciddiye. Amelia çocukken kütüphaneye gelmeye başladığında raflar darmadağınktı, kitap seçimi berbatı ve çoğu kitabın sırtları yıpranmıştı. Bayan Bea yönetimi devraldı ve burayı tamamen değiştirdi. "Sen de burada mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Güldü ve arkasına yaslandı. "Hayır, pek iyi bir okuyucu değilim ama batı bölgesine gidene kadar büyükanne yardımı ediyorum. Her yıl sıcak aylarda geri geliyorum."

Bahçe bölgesi olarak da bilinen batı bölgesi, Fae'lerin Bahçe Krallığı'nın sınırındaydı. Güzel, pelüş yeşillikler ve farklı türde renkli çiçekler ve bitkiler tüm alanı kaplıyordu. En azından okulda öğrendikleri buydu. Amelia kuzey bölgesinden hiç ayrılmamıştı. Tek bildiği kar, buz ve dondurucu rüzgarlardı.

"Oralı mısın?" diye sordu merakla. On sekiz yaşındayken sadece yetimhanedeki, okuldaki ve oradaki buradaki birkaç kişiyle iletişim kuruyordu. Başka bir bölgeden biriyle tanıştığını hiç bilmiyordu.

Okul geçen ay bitmişti ve yakında yetimhaneden taşınmak zorunda kalacaktı. Belki parasını biriktirir ve tatil için bir yerlere giderdi.

Nick'in hangi Fae krallığında yaşadığını ilk kez merak etmiyordu. Ona öyle ya da böyle hiçbir işaret vermemişti, bu da tüm işaretlerin onu eğlence için oyaladığına işaret etmesinin bir başka nedenini daha vurguluyordu.

Ne tür bir adam "doğru zaman gelene kadar" onunla buluşamayacağını iddia eder, ancak ona bir şeyler teslim eder ve nasıl olduğuna dair hiçbir açıklama yapmadan onu izler? Ona sadece ilk adını ve kendisi hakkında yüzeysel şeyler söylemişti. Ruh eşleri hakkında okuduğu her kitap, bunun karşı konulmaz bir çekim, o kişiyle birlikte olmak için ilkel bir ihtiyaç olduğunu söylüyordu. Yine de beş yıl sonra buradaydılar ve birlikte değillerdi.

Asla buluşmayacaklardı.

Mektuplarında esprili ve düşünceli, biraz sert ve kızın sadece sert olarak tanımlayabileceği biriydi. Yaşları ilerledikçe apkınlaşıyor, zaman zaman sahiplenici ve aşırıya kaçan biri olabiliyordu ama birisinin onun için bu kadar tutkulu hissettiğini bilmek hoşuna gidiyordu. *Sözde*. Ama sadece bir kişinin bilgi ve güce sahip olduğu tek taraflı bir ilişki ne işe yarardı?

Değildi.

"Amelia?"

Michael'ın sesi onu şaşkınlıktan uyandırdı. "Evet? Üzgünüm. Sadece uyuyakalmışım. Sersemlemiş. Gözlerimi dikmiş bakıyordum." Masanın altına sürünmek istedi. Derin bir nefes alarak adamın eğlenen bakışlarıyla karşılaştı. "Özür dilerim. Aklım başka yerdeydi ve ilk günüm için gerginim."

Çoğu zaman görünmez olan sözde fae eşinin hasretiyle yanıp tutuştuğu acınası gereğindense yalan söylemek daha iyiydi.

Michael kıkırdadı. "Anlıyorum. Büyükanнем yakında burada olacak. Hasarlı kitapları ayıklamayı bitirmem gerekiyor." Gitmek için döndü ama durakladı. "Vardiyalarımız aynı saatte bittiğine göre, seninle eve kadar yürüyebilir miyim? Günlerimi birlikte geçireceğim kişileri tanımak isterim."

Sersemlemiş bir halde oturdu ve aklı Nick'in aklı başında sayılamayacak kadar çok kez tuttuğu tuhaf el kalıbına gitti. Sonra aklı Ora'ya gitti.

"Elbette," diye omuz silkerek cevap verdi.

Gülümsedi ve odadan çıkıp geri döndü ve onu eve dönerken ellerini nasıl meşgul edeceğini bulması için bıraktı.

onları tutmaya çalışıyordu. Büyüyüp büyümediğini görmek için Nick'in elinin güncellenmiş bir versiyonunu istese de, onu bilerek kışkırtmamayı tercih etti.

Bir şey bacağını dürttü ve bir adım havaya sıçradı, sonra Eddy'nin çıkardığı sesle tekrar irkildi. Eddy başını soru sorar gibi yana eğdiğinde göğsündeki çarpıntı yavaşladı. "Bana öyle bakma. Biri beni eve bırakırsa Nick kızamaz."

Eddy, Nick hakkında her şeyi biliyordu çünkü ne yazık ki anlatabileceği tek kişi evcil hayvanıydı. Tilki onun sözlerini anlamıyor olabilirdi ama iyi bir dinleyiciydi ve ona sadece on sekiz yaşında yalnız bir kız olduğunu, kendisine gösterilen en ufak bir şefkat kırıntısına tutunduğunu söyleyemezdi.



ON DOKUZUNCU DOĞUM GÜNÜ

Mektup #67

Mutlu yıllar, aşkım,

Umarım şapka ve eldivenleri beğenirsiniz. Seninkilerin yine kaybolduğunu fark ettim. Finn on setin çok fazla olduğunu söyledi ama benim gibi eşyalarını ne kadar sık kaybettiğini bilmiyor.

Ora birkaç haftalığına annesiyle birlikte uzakta olduğu için onları kendim seçmek zorunda kaldım, ancak dişi savaşçılardan biri bana iyi olduklarını garanti etti.

Son mektubumdan bu yana yeni bir şey değişmedi. Hâlâ her gün antrenman yapıyorum ve hâlâ seni düşünüyorum. Umarım sen de beni düşünüyorsundur, bazen seni işten eve bırakan o adamı değil.

Ona bir şey olsa üzülür müydün? Üzülmezdim.

, Nick

Not: Bazı geceler kendine dokunduğunda uyuyamıyorum, çıplak mısın yoksa elini vardiyanın altına mı sokuyorsun diye merak ediyorum. Tanrım, umarım çıplaksındır. Zihnimdeki görüntü felaketim olacak.

10

YİRMİ BİRİNCİ DOĞUM

Mektup #74

Mutlu yıllar, aşkım,

*Olduğundan daha güzel olmanın mümkün olmadığını
düşünüyordum ama seni her gördüğümde yanıldığımı kanıtlıyorsun.*

*Sana kendi seçtiğim kurdeleleri bıraktım. Sarı saçlarına çok
yakışacaklarını düşünüyorum, özellikle de güneş ışığı vurduğunda.*

, Nick

*Not: Kolyeni hâlâ takıyor olmana bayılıyorum. Geceleri bana
işkence ederken onu taktığını hayal ediyorum. Ben de sana işkence
ederken taktığından emin olacağım.*

11

YİRMİ BİRİNCİ DOĞUM

Mektup #80

*Mutlu yıllar, aşkım,
Sana yeni bir çift bot bıraktım. Ayaklarını sıcak tutsun diye yün
astarlı. Ora bu rengin moda olduğunu söyledi.
, Nick*



Amelia uzun, deri, yün astarlı botlara ters ters baktı ve odasının içinde tepindi. Kolunu geriye atarak bebek boku yeşili ayakkabıyı elinden geldiğince sert bir şekilde dolabının arkasına fırlattı.

Nick'ten giderek daha az haber almakla kalmıyor, mektupları da her seferinde biraz daha kısalıyordu.

Ve hep Ora'dan bahsederlerdi.



Finn, Ora'ya yaklaşırken, "Ne yaptığını biliyorum prenses," dedi. Kız güzeldi ama yaşlandıkça Finn onun ne olduğunu daha iyi anlıyordu: bir yılan.

Ora gözlerini devirdi ve okumakta olduğu kitabı kapattı. Rennick'in Amelia için yaptırdığı boş kütüphanede istiflenmiş farklı kitapları karıştırdı ve onları farklı yığınlara ayırdı. Yığınları işaret etti. "Yardım mı ediyorsun?"

Finn homurdandı. "Yalakalık." Gözleri parladı. "Ren'in A-Orissa için seçmesine yardım ettiğin botları gördüm."

Ora burnunu çekti ve kitap yığınlarına geri döndü. "Şu sıralar çok moda."

"Tarz öyle," diye kabul etti Finn, "ama aklı başında hiç kimse bu rengi giymez. Ne yapmaya çalışıyorsun?" Bir anlam veremiyordu. Ora, Ren'i kendisi ve eşi için en iyisini istediği konusunda kandırmış olabilirdi ama asıl istediği oydu.

Anlayamadığı şey, eşini kızdırarak ne kazanacağını düşündüğü idi.

"Neyin moda olduğunu nereden biliyorsun?" diye tersledi. "Her yerde deri giyiyorsun."

Finn normalde Amelia'nın hediyelerini açması için kalmıyordu çünkü eğitime geri dönmesi gerekiyordu. Asi saldırıları gittikçe kötüleşiyordu ve o ve Rennick zamanlarını ya eğitimle ya da keşif görevleriyle geçiriyorlardı. Ren bu yıl krallığı geçici olarak devralacaktı ve daha da yoğun olacaktı. Ama Amelia'nın Ren'in son mektubunu okuduğunda yüzünde beliren ifade Finn'in ilgisini çekmişti ve o da kalmıştı.

Botlar hayatında gördüğü en çirkin renkteydi ama Amelia'nın şaşırmamış olması Finn'e daha önce aldığı hediyelerin de muhtemelen aynı derecede kötü olduğunu söylüyordu. Onu hiç pijamalarıyla görmemişti ve şimdi Ora'nın Ren'e başka neler seçmesinde yardım ettiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Şimdi hepsini görmek için kalmayı diliyordu.

"Ren'e seni hediyelerinin yanına bile yaklaştırmamasını söyleyeceğim," dedi ona. "Dramatik davranıyorsun," dedi Ora ama gözlerindeki paniği gördü.

"Ren ve benim ne kadar yakın olduğumuzu hep kıskanmışsındır."

Finn gözlerini kırıştırdı. Şaka yapıyor olmalıydı ama yüzündeki inancı görünce kahkahayı patlattı.

İleri doğru yürüdü ve onu itti ama adam kıpırdamadı bile. "Neden gülüyorsun?"

"Çünkü sen delisin," dedi tutmaya çalışarak. "Gerçekten de Ren'le senin, onunla benden daha yakın olduğunuzu mu düşünüyorsun?"

Şimdi ona deli olan oymuş gibi bakıyordu. "Öyleyiz!"

Ren kütüphaneye girdi ve Finn ile Ora'nın arasına baktı. "Siz ikiniz şimdi ne hakkında kavga ediyorsunuz?"

Ora'nın parlak gözleri Finn'e meydan okuyor, bir şey söylemesi için onu cesaretlendiriyordu. Bir bakıma kız için üzülüyordu. Kendisi ve Ren'den başka arkadaşı yoktu ve her zaman Ren'in eşi olduğunu düşündüğünden şüphelenmiş olsa da, onların çevresinden dışlanacağından endişe ediyor olabilirdi.

Onun daha fazla müdahale etmemesi için elinden geleni yapacaktı. Başını sallayarak Ren'e baktı ve omuz silkti. "Yok bir şey. Gitmeye hazır mısın?"

Ren kuşkulananmış görünüyordu ama başını salladı. "Evet. Babam bizi bekliyor." Finn Ora'ya sıırttı, Ora da ona ters ters baktı. "Görüşürüz prenses."

12

SEKİZ AY SONRA

Amelia'nın duyguları nefesini keserken Rennick kutlamanın ortasında bocaladı. Yıllardır peşinde oldukları isyancı grubun liderinin yakalanmasını kutluyorlardı ama kutlama durdu ve insanlar durup Finn'in kolunu tutan Rennick'e baktı.

İçinden gergin bir enerji geçti ve nefes alışları kısaldı. Beyni ne hissettiğini çözmeye çalıştı. Korku ya da acı değil, ama heyecan ve zevk... *zorunluluk* ve *suçluluk* bunu tanımlamak için düşünebildiği en iyi kelimelerdi.

Onun kendini tatmin edişini avucunun içi gibi biliyordu ama bu, geceleri kendine dokunduğu zamanlardan farklıydı. Bu duygu artmaya devam etti ve balo salonundaki herkesin onu izlediğinin aşırı farkındaydı.

Amelia'nın orgazmı onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Bir zevk iniltisi kurtulmaya çalıştı ama dudaklarını kapattı. Bunu mümkün olan en az aşağılayıcı şekilde atlatmaktan başka çare yoktu.

Nefes alış veriş düzleşip karıncalanmalar azaldığında, hissettiklerinin farkına varınca kalbi duracak gibi oldu.

Rennick'in kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi birine verdi.

Onu görmeyeli neredeyse beş ay, yazmayalı ise altı ay olmuştu. Son birkaç yıldır, isyancı grup daha da cesaretlenmiş, dört fae krallığına akıl almaz sayıda saldırı ve bunun sonucunda meydana gelen kayıplarla terör estirmişti. Rennick zamanının çoğunu savaşçılarla, konseyle ya da köyleri yakıp yağmalayanları avlamakla geçiriyordu.

Dağ Krallığı'nda alışlageldiği üzere geçen yıl krallığı geçici olarak devrıldı ve bu da daha da artırdı. En iyi savaşçılarından biri olarak,

Finn çoğu gününü yeni ve köklü savaşçıları eğiterek ya da keşif görevlerine liderlik ederek geçirdiğinden mektupları teslim etmeye vakit ayıramıyordu.

Rennick, Amelia'ya mektuplarının bir süreliğine kesilebileceğini söylemesi gerektiğini biliyordu ama . Zamanlamadaki ironiye mizahsızca güldü. Masasının üzerinde yarın akşam teslim edilmek üzere bir mektup duruyordu ama çok geç kalmıştı.

Onun yokluğunda başka birine aşık olmuş olabileceğİ korkusu neredeyse onu yeniden dizlerinin üzerine çökertecekti.

Herkesin meraklı bakışlarını görmezden gelerek Finn'e döndü. "Şafakta benimle odamda buluş."

Finn onu rahat bırakmasını söylerken Ora'nın kendisini çağırان sesini duymazdan gelerek balo salonu çıkışına doğru yürüdü.

Rennick odasına girdiğinde, oturma odasının köşesinde duran aşırı doldurulmuş bir sandalyeye çöktü, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapatarak Greta ile bağlantı kurdu.

Başka bir adam eşine dokunmuş, muhtemelen onu sevmişti ve Rennick bunu kabul etmeyecekti.

Amelia'yı suçlamıyordu - onun yerine getirmek için orada olmadığı ihtiyaçları vardı - ama ona başka birine aşık olma şansı vermeyecekti. *Eğer çoktan aşık olmadıysa.*

Greta bariyeri geçip yaprak dökmeyen ağaçların arasına girip çıktıkça, içindeki kargaşa büyüdü ve Amelia'nın küçük köyü nihayet , baykuşu daha hızlı uçması için teşvik etti.

Greta'nın tedirginliğini hissetti. *"Bu kötü bir fikir."*

"Buraya sadece kiminle birlikte olduğunu görmeye geldik," dedi ona.

Greta, Amelia'nın okuldan mezun olduktan sonra taşındığı pansiyonun dışındaki bir dala zarifçe kondu ama Rennick oradan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Seçeneklerini tarttı ve Greta'nın Amelia'nın penceresini açana kadar gagalaması gerektiğine karar verdi.

Greta sinirlendi. *"Onun penceresinin yakınından bile geçmem."* Baykuş bile onun odasında başka bir adam bulmaktan korkuyordu.

Tanrılara yanılmış olması, onun duygularını yanlış yorumlamış olması için dua etti.

Lütfen evde yalnız ol.

Amelia'nın yumuşak kahkahası sokağın karşısından süzüldüğünde zaman durdu, bir adam onu arnavut kaldırımından pansiyona doğru yürüttü.

Rennick, Greta'nın ona saldırmasını istedi ama baykuş kendini tuttu. Adam Amelia'yı verandaya götürdü, yanağından öptü ve el sallayarak veda etti.

Saçlarını düzeltti ve ona erkeklerin uğruna savaşa gittiği bir gülümseme verdi. Rennick'in uğruna çok daha kötüsünü yapabileceği bir gülümseme. Kız içeride kaybolana kadar yanaklarının pembe tonuna kadar onunla ilgili her şeyi içine çekti.

Greta istemeye istemeye adamı kütüphaneden bir sokak ötedeki küçük bir kitapçıya kadar takip etti ve Rennick adamın kapıyı açıp içeride kaybolmasını izledi. Birkaç dakika sonra, bir fenerin ışıltısı ikinci kattaki bir pencereyi doldurdu.

Dükkanın sahibi olmalı ve üstünde yaşamalı.

Başka bir farkındalık onu yakaladı ve geri dönüşü olmayan karanlık bir uçuruma sürüklemekle tehdit etti. Amelia kolyesini takmamıştı.

Greta gökyüzüne çıktı.



Mektup # 82

*Merhaba, aşkım,
Uzun süreli yokluğum için beni affedin. Görevlerim her
zamankinden daha zorlu ve sizi ihmal ettim. Sizi haber vermeden terk
etmemeliydim ve bunu bir daha yapmayacağım.
, Nick
Not: Dün gece onu becerdiğini hissettim.*



Amelia mektuba korku ve öfke karışımı bir duyguyla baktı.

Nick'ten haber alamadığı her ay kötü bir şey olduğundan endişeleniyordu ama sonra beyninin mantıklı kısmı Nick'in mektuplarının son birkaç yıldır giderek seyrekleştiğini fark etti.

Tamamen durmalarının an meselesi olduğunu hep biliyordu ama elindeki mektup aksini gösteriyordu.

Onu başka bir adamla birlikte hissettiği için yazmaya nasıl cüret ederdi? Gilpin'le birlikte olmasaydı, Nick'ten hiç haber alır mıydı?

Sersemlemiş bir halde yatağına oturdu ve sayısız duyguyla savaştı.

Her ne kadar kızgın olsa da, suçluluk duygusu tıpkı önceki gece olduğu gibi onu kemiriyordu. Onun kendini tatmin etmesi ile başka bir erkeğin bunu yapması arasındaki farkı nasıl hissedebilirdi?

Gilpin'le Nick onu incittiği için birlikte olmamıştı. Bu seviyedeki bir çocukluk hiç çekici gelmiyordu. Gilpin kütüphaneye sık sık uğruyor, onu zaman güldürebiliyordu ama hiç tanımadığı bir adama olan hastalıklı saplantısı yüzünden ilişkilerini platonik tutmuştu.

Dört aydan biraz fazla bir süre geçmesine rağmen sözde eşinden haber alamamıştı ve bu ona acı veriyordu ama bunu bekliyordu. Bir gün Gilpin sohbet etmek için uğradığında onu öğle yemeğine davet etti. O bir öğle yemeği, haftada birkaç kez birlikte yenen yemeklere dönüştü.

Nick'ten başka bir erkekle geçirdiği zaman hakkında hiçbir haber gelmeyince, ona olan ilgisinin erdiğinden emin olmuştu. Son zamanlarda ilk kez

hayatında, görebildiği ve dokunabildiği bir adam tarafından kur yapılmasına izin verdi.

Haftada birkaç öğle yemeği, akşam yemeği randevularına dönüştü ve dün gece, daha sonra onun evine gitti ve birden fazla nedenden ötürü kendini bir sonraki adımı atmaya zorladı.

Küçük bir parçası Nick'in sözünü tutup bir gün onun için geleceğine dair umut besliyordu ve eğer böyle bir şey olursa, ona ve vaat ettiği her şeye hazır olmak istiyordu. Mektuplarında yazdığı iğrenç şeyler, Amelia'nın hiç sahip olmadığı çok fazla deneyime işaret ediyordu.

Bacaklarının arasında Gilpin'in başı olabilirdi ama zihnindeki Nick'in görüntüsüydü. Kendini tatmin ederken sık sık Nick'i hayal ederdi ama dün gece fiziksel olarak da hissetti ve bu onu daha önce deneyimlemediği vahşi bir ihtiyaçla doldurdu. Nick'in dilinin onu serbest bıraktığını düşünerek sertçe boşaldı.

Amelia, Gilpin'e onu nasıl memnun edeceğini sorduğunda, doğru şekilde yapmaya hevesli bir şekilde dikkatle dinledi çünkü Nick'in sikinin dudaklarının arasından kayacağı zaman gelirse, hazır olmak istiyordu.

Gilpin sabırlı bir öğretmendi, ama tohumlarını Amelia'nın boğazından aşağı dökmeden önce, kendisini iki kez harcayamayacağını iddia ederek onu yatağa geri yatırdı. Onun 'tamam' demesini bekledi ve sonra onu çok olaysız bir beş dakika boyunca becerdi. Biraz acımişti ama üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

Amelia uzun bir nefes verdi ve mektuba tekrar baktı, her hakkı olsa bile bunu bir daha yapmayacağını biliyordu. Birlikte değillerdi. Nick ona gerçek hayatı ya da kim olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti. Onun için gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir yıl. Eğer bir yıl boyunca ondan haber alamazsa, hayatına devam edecekti. Göğsüne bir ağırlık oturdu, çünkü dün onu hissetmemiş olsaydı, altı ay içinde hayatına devam edeceğini hissediyordu.

İç geçirerek mektubu masasına bıraktı ve kayboluşunu izledi.

Saray zindanının ılık havası kan ve gözyaşlarıyla nemlenmişti, ikisi de hücresinin uzak duvarına yaslanmış titreyen adama aitti. Rennick'in ayak sesleri taş odada yankılanarak sessizliği delip geçti.

Gilpin.

Amelia'ya dokunan adam kırmızı çerçeveli gözlerle baktı, haklı olarak dehşete kapılmıştı.

Onun nesini seviyordu?

Rennick dişlerini birbirine geçirdi ve bu adamın eşine verdiği zevkin bilgisine karşı savaştı. Onu memnun etmek *Rennick'e aitti*, başka kimseye değil.

Gilpin eskiden aletinin olduğu yeri tutarken hıçkırıklar arasında konuştu. "Beni burada tutamazsınız."

Rennick'in dudakları eğlenen bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle mi?" Adamın önünde çömeldi ve görünüşünün Amelia'yı memnun edip etmediğini merak etti. Adamın kumral saçları, açık mavi gözleri ve açık bir teni vardı. Rennick'in tam tersi.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi sakince, başını yana eğerek. "Ama ben ve eşim evlenene kadar bu hücrede kalacaksın, sonra da altın madenlerimizde çalışacaksın."

"Eşin mi?" diye sordu adam şaşkınlıkla.

Finn konuşmaya cesaret edemeyerek sessizce bekledi. Rennick'in davranışlarına katılmıyordu ama ona sadıktı.

Rennick zalim bir adam değildi; hiçbir zaman da olmamıştı. Mantıklı ve akli başında biriydi, her zaman on adım sonrasını düşünürdü ve yönetme yeteneği ona doğuştan geliyordu. Herkes onu severdi, o da krallığını severdi. Ama Amelia onun için krallığından çok daha fazla şey ifade ediyordu ve onu elinde tutmak için ruhunu kirletmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

"Eşin ne olduğunu bilmiyorum ve daha önce hiç bir fae ile tanışmadım. Yanlış adamı yakaladınız!" Gilpin ısrar etti.

Rennick dilini şaklattı. "Seni Amelia'yla gördüm." Daha yakına eğildiğinde yüz hatları nefret dolu bir ifadeye büründü. "Onu becerdiğini *hissettim*."

Gilpin ona bakakaldı ve geri çekilmeye çalışırken başını çılgınca salladı. "O iyi bir kız, ama ciddi bir şey değildi. O benim için bir şey değil _."

"*O bir hiç mi?*" Rennick'in damarlarında sıcak bir öfke dolaştı ve adam başını tekrar sallarken gözleri büyüdü. "Benim eşim hiçbir şey değil," diye hırladı Rennick. "*O her şeyim*." Hızlı bir hareketle hançerini belindeki kınından çıkardı ve Gilpin'in boğazını kesti.

Rennick yavaşça ayağa kalkıp bıçağını pantolonuna silerken Finn lanet okudu. On sekiz yaşından beri asileri öldürüyordu. Can almak yeni bir şey değildi.

Masum bir cana kıymak kötü bir şeydi ama söz konusu olan eşiye, onu ya da aralarındaki bağı korumak için ne kadar acımasız olması gerektiği umurunda değildi.

Kan lekeleri içindeki yüzünü arkadaşına çevirerek cesedi işaret etti. "Ondan kurtulun ve giysilerini bana getirin."



*Merhaba, aşkım,
Arkadaşın Gilpin'in senden kaçmadığını bilmeni istedim. İzin
versem tekrar tekrar gelirdi ama sen benimsin küçük dostum, tıpkı
benim senin olduğum gibi. Bunu asla unutma.
Seni elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı hatırlatmak
için sana bir şey bıraktım.
etme, benim kanım değil. Viciously
Yours,
Nick
Not: Kolyeni mi kaybettin?*



Amelia çantaya uzandı, elini kabuk bağlamış kumaşın etrafına doladı ve çantayı yatağının üzerine atarak çıkardı.

"Bu da ne-?" Kurumuş kanla kaplı bir çift erkek pantolonuna benziyordu. Elindekinin ne olduğunu anlayınca giysiyi yere fırlattı ve elini çılgınca elbisesine sildi.

Beş dakika boyunca bayılmamaya çalıştıktan sonra ayağıyla pantolonu araladı ve bacakların arasındaki kumaşta bir delik olduğunu gördü.

Kesik değil. Etrafı kana bulanmış.

"Merak etme. Bu benim kanım değil."

Nefes nefese kaldı ve geriye doğru tökezledi. *Gilpin.*

Birkaç gündür kitapçıya uğramamıştı, ama herhangi bir alarm verilmemişti ve bildiği kadarıyla kayıp ihbarı da yapılmamıştı. Ona haber vermeden seyahate çıktığını düşündü.

Boğazı düğümlendi.

Nick ne yaptı?

1g

YİRMİ İKİNCİ DOĞUM

Mektup #95

Mutlu yıllar, aşkım,

Lütfen sana daha kişisel bir hediye vermediğim için bana kızma ama Finn beni bu yıl sana para vermeye ikna etti.

Geçen yıldan beri çok ısrarcı oldu ve ben de onu susturmaktan başka bir sebep olmadığı için kabul ettim. Lütfen kendine benden bir şey al.

Dantelli göğüs bantları ve uyumlu iç çamaşırları giyen kadınlar gördüm ve tek düşünebildiğim senin nasıl görüneceğin. Seni bir takım içinde görmenin bana ne yapacağını biliyor musun? Kahretsin, yumuşak vücudunu süsleyen bir set düşüncesiyle şu anda sikimi okşayabilirim.

Birkaç set ve başka ne isterseniz almak için yeterli para var.

, Nick

Not: Seni neyin ıslattığını öğrenir öğrenmez, kalçalarının arasında boğulacağım.



Amelia masasının üzerinde duran yüklü miktardaki paraya bakakaldı. *Ne iş yapıyordu bu adam?*

Mektuba tekrar bakınca, yaşadığı şokun yerini sıcak bir kıskançlık aldı ve göğsünü yeni bilenmiş bir bıçak gibi kesti.

Ondan bekâr kalmasını beklerken, başka kadınlarla yatıyor ve onlarınki gibi iç çamaşırları giymesini mi istiyordu? Öfke ve acı içinde alevlendi ve kâğıdı buruşturup bir top haline getirdi.

"Seni lanet olası pislik!" Boş odaya doğru bağırdı. "Tanrılar Gilpin'e ne yapacağını bilirken sen bana başka kadınların iç çamaşırlarından mı bahsediyorsun?"

Para dolu çantayı kaptığı gibi penceresine doğru yürüdü, pencereyi çarparak açtı ve kolunu geriye doğru kaldırdı, ancak karı kâğıt ve paralarla kaplayamadan bir şey çantayı elinden aldı ve yerdeki harap mektupla birlikte ortadan kayboldu.

"Siktir git," diye bağırdı. "Bir daha geri gelme."

Dakikalar süren sessizlikten sonra yatağına uzandı ve başını ellerinin arasına aldı.

Ora'nın özellikle onun için giydiği kırmızı dantelli bir takımı var mıydı?



Rennick dirseklerini masasına dayadı ve gözlerini ovuşturdu. O sabah göğsünde alev alev yanan bir öfkeyle uyanmıştı, öfke başka şeylerle de karışmıştı ama öfke diğerlerini ayırt edemeyecek kadar güçlüydü.

Finn'in dönmesi an meselesiydi ve eğer Amelia'da yanlış bir şey görmediyse, Rennick Greta'yı gönderecekti. Korku yoktu, bu yüzden onun güvende olduğunu biliyordu ama onu üzen şey büyüktü.

Finn, Rennick'in çalışma odasına girerken, "Şu ana kadar hayatımızda bir kez bile senin aptal olduğunu düşünmemiştim," dedi.

Rennick'in bakışları, elindeki para torbasına ve kâğıt topa gitmeden önce arkadaşınınkini yakaladı.

Finn para dolu çantayı Rennick'in masasına fırlattı, ardından da kâğıdı. "Arkadaşın ağladı, mektubu elinde ezdi, sana pislik dedi ve parayı pencereden atmaya çalıştı."

Rennick sandalyesini devirecek kadar hızlı ayağa kalktı. *Kızgındı* Ona mı? "Sana paranın korkunç bir hediye olduğunu söylemiştim," diye havladı.

Ora'yı getirmek için masaya.

Finn onu durdurarak, "Sorun para değil, mektubundu," diye düzeltti. "Ona dantelli iç çamaşırları giyen başka kadınlar gördüğünü söylemişsin."

Rennick durdu ve kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

Finn elini yüzüne götürdü ve kulağa *aptalca* gelen bir şeyler mırıldandı. "Sana para gönderse ve başka bir adamın üzerinde gördüğü iç çamaşırını almanı istese ne yapardın?"

Rennick'in kaşları daha da çatıldı. "Eğer hoşuna giden buysa, adamı öldürür ve şortu satın alırdım."

Finn bekledi ve Rennick devam etmeyince hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ren, adamı neden öldürdün?"

Oh. "Kahretsin."

Finn başını salladı. "Yaralı görünüyordu ama daha çok kızgındı."

Masasına dönen Rennick başka bir kâğıt parçası çıkardı ve oturdu, tanrılara dua ederek onun aptalca sözlerinden sonra bir başkasına koşmamasını diledi. "Bunun derhal teslim edilmesini istiyorum."

Finn çoktan elini uzatmıştı.



Amelia odasının kapısını gürültüyle duvara çarpmasını umursamadan fırlatıp açtı ve içeri girdi. Ruh hali o sabahtan beri düzelmemişti, yastığının üstünde siyah bir zarf görünce de düzelmedi. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, eşarbını çıkardı ve zarfı yatağın üzerinden kaptı. Nick'in kendisi için ne söyleyeceğini görmek için yırtarken güzel siyah kâğıt yırtıldı. Geçmişte Nick'in mektuplarındaki şeylere yüksek sesle yanıt verir, onu duyup duymadığını merak ederdi, ama o asla kabul etti.

Bir yanıt almaya en çok yaklaştığı an, mektuplarından birini saklamasına izin verildiği andı. Kâğıdı dikkatle açarken elleri titriyordu.

Mektup #96

Merhaba, aşkım,

Korkarım son mektubumda açık olamadım. Bahsettiğim kadınlar benim sevgililerim değildi. Fae'ler alçakgönüllü değildir ve insanların belirli mekanlarda alçakgönüllülükten vazgeçmeleri alışılmadık bir durum değildir.

Cennet'te beni senden alabilecek başka bir kadın yok küçük dostum, seni benden alabilecek başka bir erkek de yok.

Buna izin vermeyeceğim.

Lütfen parayı al ve ne istersen al. Bir atın eyerini bile giysen, yine de sana sahip olmanın hayalini kurarım.

*Sizi bu konuda şüpheye düşürdüğüm için
özür dilerim. Saygılarımla,*

Nick

*Not: Eyer kötü bir örnek oldu çünkü tek onu söküp sana sertçe
binmek.*

Amelia gözlerini kocaman açarak mektubu göğsüne bastırdı. Kimdi bu adam?

1µ

BİR YIL SONRA

Finn, Friya'daki bir handa barmaidlik yapan Tara'ya göz kırptı ve kupasını kaldırdı. Rennick'in Amelia'ya olan takıntısı endişe verici bir hal almıştı. Neredeyse her hafta Finn'i mektup ve rastgele hediyeler getirmesi için gönderiyordu.

Asiler etkisiz hale getirilince Finn sık sık bir gün öncesinden yola çıkıp bir gece geçirmeyi tercih etti, bazen Amelia'ya farklı bir hediye almak ve Ora'nın Ren'i almaya ikna ettiği aptalca şeyi atmak için, ama çoğunlukla kasabadaki farklı kadınlarla vakit geçirmenin tadını çıkarmak için.

Tara onun favorisiydi ve Ren, Tropik Krallık'tan Amelia'ya zararsız çikolatalar gönderdiğinden, Finn'e güzel bar kızını sırtını çiziklerle kaplayana kadar becermek için fazladan zaman kazandırdı.



YİRMİ ÜÇÜNCÜ DOĞUM GÜNÜ

Mektup # 148

*Mutlu yıllar, aşkım,
Ayrı kaldığımız süre uzadıkça günlerim daha da sıkıcı hale geliyor
ve seni yanımda görme ihtiyacımı giderecek kadar bile göremiyorum.
Gökyüzü sensiz daha karanlık ve kar daha soğuk görünüyor, ama
ayrı geçirdiğimiz zaman yakında sona erecek.
Tropik Krallık'tan gelen çikolata lezzetlerinin tadını çıkarın. Ora
kısa bir süre önce bir seyahate çıktı ve doğum gününüzün yaklaştığını
bildiği için bunları sizin için geri getirdi.
, Nick
Not: Dün gece gelme sayınız etkileyiciydi, ancak daha iyisini
yapabileceğimizi düşünüyorum.*



Amelia öğürdü ve çikolata kaplı sümüklüböceği tükürdü. Tükürüp öksürürken gözleri yaşardı ve eline fırsat geçerse Ora'yı zehirleyeceğine yemin etti.

Ağzını yeni çalkaladıktan sonra başucuna yaslandı ve gözlerini doğan güneşe çevirdi. Elini göğsüne bastırarak gözlerini kapattı ve düşüncelerini eşine yöneltmek için çok uğraştı.

Melankolik sözleri kalbine battı ve bir duyguyu kasıtlı olarak nasıl göndereceğini bilmesine de, ona neşe göndermek için elinden geleni yaptı.

Bu, mektuplarında hüznü bir hava olduğunda onu yatıştırmaya çalıştığı ilk sefer değildi, son da olmayacaktı.

1C

YİRMİ DÖRDÜNCÜ DOĞUM

Mektup #200

Mutlu yıllar, aşkım,

Neredeyse seni eve getirme zamanı geldi.

Seni kollarıma aldığımda vücudunun bana nasıl tepki vereceğini hayal ediyorum. Adını söylediğimde ürpercek misin? Meme uçların basit bir dokunuşla sertleşir mi, yoksa onları dişlerimin arasına almam mı gerekir?

Yüzümü amına ve herkesin görmesi için zevkini dudaklarımda taşımak istiyorum.

Vücudun benim sunağım, küçük dostum ve günlerimizin sonuna sana tapacağım.

Tanrım, sana sahip olmak için sabırsızlanıyorum. Viciously

Yours,

Nick

Not: Seni incitmek istemiyorum. Lütfen kutunun içindeki hediyeleri benim için hazırlarken kullan, ama önce yağ sür. İhtiyacınız olacak.



Amelia önüne serilen üç alete ağzı açık bir şekilde baktı. Gerçek sikler değillerdi ama gerçeğe olabildiğince yakındılar.

olsun. Sadece bir tanesini bizzat gördüğü için uzman sayılmazdı ama anatomi kitaplarındaki çizimleri görmüştü.

Bunlar daha büyüktü.

Gilpin'i hatırlayınca irkildi ve kısa bir süre onun nerede olduğunu merak etti. *Muhtemelen bir yerlerde siki olmadan topallayarak dolaşıyordur.*

Fallik replikalar daha önce hiç görmediği bir tür esnek kalıp kilinden yapılmış ve pürüzsüz bir kaplamayla tamamlanmıştı. Şaftların alt kısmı farklı boyutlarda çıkıntılar ve düğümlerle kaplıydı ama ne için olduğunu bilmiyordu.

Odasında birkaç kez görüntüsünü gördüğü adamı düşününce yanakları pembeleşti. Kendine baktı ve iç çekti.

Dün gece uyumadan önce kırmızı dantelli bir iç çamaşırı takımı giymiş, ocaktaki ateşi harlamış ve battaniyesinin üzerinde, ona dokunacağı umuduyla kendisini görmek istediği şeyden başka hiçbir şey olmadan uyumuştı.

Eğer yapabilseydi.

Onun sihrinin nasıl çalıştığını hiç bilmiyordu. Odasına geldi ama onu ilk kez on beş yaşına kadar görmediğini söyledi.

Ona dokunabilseydi, çoktan dokunurdu, değil mi? Dün gece kesinlikle dokunmamıştı. Hiçbir açıklama ona mantıklı gelmiyordu ama dokunabilse de dokunamasa da en azından ona bir gösteri yapmıştı.

Bu adam, onu odasından çıkarken gördüğü ilk andan beri fantezilerinin konusu olmuştu. Yaşları onun hakkındaki düşünceleri de değişmişti. Yıllar boyunca onu her gördüğünde bir şekilde değişmişti, özellikle de yaşla birlikte, ama onu son gördüğünde, normalde koyu kahverengi olan saçları sarıydı. Sarıyı severdi.

Vücudu gerildi ve karıncalandı ve hemen küçük yağ kavanozunu ve adamın nezaketle bıraktığı en küçük hediyeği aldı, en büyüğüne doğru ilerlemek için şimdi başlaması gerektiğini biliyordu.

Pratik yapmak hoşuna giderdi.

FART tWO
ACIMASIZ AŞK

1y

YİRMİ BEŞİNCİ DOĞUM GÜNÜ

Amelia yatağının kenarına oturmuş, siyah bir zarfın olması gereken boş yere bakıyordu, kafası karışmıştı çünkü Nick neredeyse on iki yıldır onun doğum gününü kaçırmamıştı.

Sıçrayarak tüm odada bir mektup, hediye ya da orada olduğunu gösteren herhangi bir şey aradı.

Tüm sağduyusuna rağmen, mektupları aracılığıyla ona aşık olmuştu. En azından öyle olduğunu düşünüyordu ama hiç tanışmadığınız birini nasıl sevebilirdiniz ki?

Onu güldürüyor, arzulandığını hissettiriyor, kızdırıyor ve hatta acı verecek kadar azdırıyordu. Neyse ki geçen yıl verdiği hediyeler çok yardımcı olmuştu, özellikle de birkaç yıl önce olanlardan sonra başka bir erkeğe dokunmaya cesaret edemediği için. O iyi adama neler yapmış olabileceğini düşünmek korkutucuydu. için kendi Amelia'nın favori Kitapçı, ama Bir şekilde, Nick'in sahipleniciliği ona heyecan veriyordu. Eğer bu onun da kendisi gibi kafadan kontak olduğu anlamına geliyorsa, olsun. Ne de olsa, ona göre, ruhları bağlı.

Özellikle de konu Ora olduğunda, duygusundan yoksun değildi. Onun ve arkadaşının birlikte yatmadıklarını düşünmek gülünçtü. Bu, Ora'nın her yıl Amelia'nın doğum günü hediyelerini sabote etme ihtiyacını açıklıyordu. Sadece son zamanlarda yatmamış olmalarını umabilirdi.

Gençler gibi bir kaçamağı idare edebilirdi ama son üç yıl içinde Ora'ya dokunmuş olsaydı ne yapacağını bilmiyordu. Belki bir şiddet suçu işlerdi.

Dolabının kapağını açtı ve yıllar boyunca gönderdiği tuhaf hediyelere baktı. Oyuncak bebek de dahil olmak üzere neredeyse her biri arka duvarda düzgünce sıralanmıştı.

Gönderdiği kitaplar bile berbattı, savaş hikayelerinden sabun yapma kılavuzuna kadar uzanıyordu ama yine de onları saklamıştı. Attığı tek şey çikolatalı sümüklü böceklerdi.

Hatırladıkça ürperdi.

Eli boynundaki alabalık kolyesine gitti. Ne kadar çirkin olursa olsun, ikisi için de bir anlam ifade ediyordu. *Al bakalım, Ora.*

"Mutlu yıllar bana," diye fısıldadı boş odaya ve titredi. Giydiği kırmızı dantelli iç çamaşırı soğuğu engellemek için hiçbir işe yaramıyordu ama Nick'in doğum günü için bir mektup getireceğini bildiği için giymişti.

Bu yıl hariç, öyle görünüyordu.

Giyindikten sonra kahvaltı için mutfağa gitti ve normalde Clover'ın oturduğu boş sandalyeye kaşlarını çatarak baktı. Yetimhaneden ayrıldıktan sonra aynı pansiyona taşınmışlardı ve tıpkı çocukluklarından beri olduğu gibi, kahvaltı ve akşam yemeklerini birlikte yiyor, geceleri de bir okuma fenerini paylaşıyorlardı.

Koşarak yukarı çıktı ve Clover'ın kapısını birkaç kez çaldı ama yanıt alamadı. İçinden her şeyin yolunda olduğuna dair yaptığı hızlı bir moral konuşması onu aşağıya inecek, meyve kasesinden bir muz alacak ve kapıya doğru acele edecek kadar sakinleştirdi. Elinde paltosuyla dışarı çıktı ve boş verandayı görünce hemen düşen geniş bir gülümsemeyle etrafına bakındı.

Eddy dün gece içeride kalmak istememişti, zaman yaptığı bir şeydi bu ama ertesi sabah neredeyse her zaman merdivenlerde onu beklerdi. Bazen birkaç günlüğüne gittiği de oluyordu ama o zamanlar çok nadirdi. Bunu ilk yaptığında, kız onun yaralandığını düşünerek iki gün boyunca ağlamıştı. Ormanda onu aramış, neredeyse donarak ölmüştü. Sonra üçüncü gün hiçbir şey olmamış gibi ortaya çıktı.

"Eddy," diye seslendi kollarını paltosunun içinden geçirip karla kaplı merdivenlerden inerken. "Eddy!"

Gözleri, küçük bedeninden daha kolay fark edilen büyük kulaklarını aradı ama karlı zemin bozulmamıştı. Omuzları çöktü.

Bu resmen geçirdiği en kötü doğum günüydü.

İç çekerek kütüphaneye doğru ilerledi, kendisi için üzülüyor ve herkesin güvende olmasını umuyordu. Ne kadar az insan olduğu apaçık ortadaydı.

Hayatındaki en önemli üç şeyden sadece *biri* görebildiği ve dokunabildiği bir insanken - diğerleri bir tilki ve görünmez bir adamdı.

Karıncalanan bir farkındalık hissi kemiklerinin yerleşirken adımları yavaşladı ama derin, ipeksi bir ses onları tamamen durdurdu.

"Merhaba, aşkım."

Bu olamazdı. Kalbi hızla çarparak arkasını döndü ve dondu kaldı.

Sokağın diğer tarafında, kraliçenin muhafızlarının giydiğine benzer deri ceketler giymiş, deri pantolon ve gömlekler giymiş iki adam duruyordu.

Bir tanesi uzun boyu, geniş gövdesi, koyu renk saçları ve hafif bronz teniyle göze çarpan delici açık renk gözleriyle son derece güzeldi. Şimdiye kadar gördüğü en iri . Saat beş yönündeki gölgesi, güçlü çenesini ya da muhteşem gülümsemesine eşlik eden yanağındaki gamzeyi gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Ama onun gözlerinin açılmasına ve etrafındaki dünyanın kaybolmasına neden olan yanındaki .

Nick.

Adam tam olarak onu son gördüğü gibiydi. Güçlü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve kısa sarı saçları koyu altın sarısı teni ve gözleriyle göze çarpıyordu. Arkadaşı kadar uzun değildi ama ondan daha uzundu ve bu onun için yeterince iyiydi.

Gözleri şaşkınlıkla adamın sivri kulaklarına kaydı. Fae kulaklarının uzun ve sivri uçlu olmasını beklerdi ama onlarınkinden çok daha büyük değillerdi, sadece sivriydiler.

Sesinin titremesini engellemeye çalışarak, "Nick?" diye fısıldadı.



Çarpıcılık Amelia'nın hakkını vermiyordu ve Rennick onu *tanıdıklarının* gözünden görmüş olsa da bu farklıydı. Babasını gece yarısı kralın taç giyme törenini yapmaya zorladığı için Friya'ya olabildiğince çabuk gelmişti.

Eşinin gözleri tanıyarak parladı ve bu ona tuhaf geldi. Hiçbir şey belli etmemesine rağmen onun kim olduğunu anlamış mıydı?

Kız buzlu caddede onlara doğru koşmaya başladığında koruma içgüdüğü devreye girdi. Finn'in kayıp düşeceğinden korkarak ona doğru ilerledi ama Finn yanından geçip kollarını Finn'e doladığında ve boynuna sarılıp ağladığında her şey alt üst oldu.

Finn'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve kızın elinden kurtulmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Rennick onu boynundan yakaladı ve hayvani bir hırıltıyla geriye fırlattı. En iyi arkadaşının homurdanarak yere düştüğünü duydu ama umurunda değildi. Tek umursadığı arkadaşının dehşet dolu çılgılığıydı.

Adam kıza uzandı ama kız sıçrayarak uzaklaştı ve Finn'e doğru ilerledi. "*Geri çekilin!*" Finn geri çekilirken bağırdı.

Rennick tehditkâr bir adım atarak, "Bağırma lan ona," diye bağırdı.

Finn biraz daha uzaklaştı ve Amelia'ya, "Bana dokunma yoksa eşin beni ikiye böler," dedi.

Amelia olduğu yerde durdu ve iki adamın arasına baktı. "Ne?" Gözlerindeki şaşkınlık Rennick'in ona doğru ilerlemesine neden oldu ama Amelia onu engellemek için elini uzattı. "Dur," diye yalvardı ve Rennick onun sesindeki korkudan nefret etti.

Benden korkuyor. Bunu bağın içinden hissedebiliyordu ve farkına varması onu dehşete düşürdü. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi huysuzca, onun neden zarar vereceğini düşündüğünden emin değildi.

Kolları gevşedi ve yanlarına düştü. "*Sen Nick misin?*"

Sesindeki hayal kırıklığı canını yaktı. Ela gözleri tekrar Finn'e kaydı ve Rennick'in göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

"Anlamıyorum," dedi, onlardan çok kendi kendine. Başını sallayarak Finn'e döndü. "Sen olduğunu biliyorum. *Seni gördüm.*" Gözleri Rennick'e kayarken sertleşti. "Yalan söylüyorsun."

Rennick bugün birini öldürecek ve şu anda o kişi Finn'di. Dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırarak, hâlâ yerde yatan arkadaşına döndü. "Ona ne söyledin?"

"Onunla hiç konuşmadım," diye yemin etti Finn. "Büyüyü nasıl anladığımı bilmiyorum."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Amelia korkusu ve şaşkınlığı yerini öfkeye bırakırken talepte bulundu.

Rennick kendi ceketini çıkararak, "Finn, gömleğini çıkar," diye emretti.

Finn ayağa kalkıp ceketini ve gömleğini çıkarırken nefesinin altından mırıldandı.

Rennick kendi yakasını tuttu ve ortadan yırttı.

Amelia ikisinin arasına bakarken kaşları şaşkınlıkla aşağı indi. Sonra gözleri dövmeyle takıldığında yüzünde bir ürperti belirdi

Rennick'in göğsünün ve boynunun yarısını kaplıyor.

Kızın gözleri açlıkla çıplak gövdesinin üzerinde arzuyla gezindiğinde sırttı.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi, küçük dostum?" diyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Yavaşça ona doğru uzandı ve kız dokunuşundan kaçmayınca çenesini nazikçe kaldırarak başparmağını yumuşak alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Benim adım Rennick ve sen benimsin aşkım, onun değil."

Nick-Rennick-elini bıraktığında Amelia sertçe yutkundu. "İyi misin?" Nick'in sesindeki sıcaklık eksikliği Amelia'nın şaşkınlığını daha da artırmıştı. Görünüşü ve sesi korkunçtu, yok etmek için yaratılmış bir silah gibiydi ama dokunuşu harfleri gibi nazikti.

Bazı mektupları.

Daha yakından bakınca adamın açık yeşil gözlerini, kısa, dağınık saçlarını ve dokunulmak için yalvaran hafif kirli sakallarını fark etti. *Eşi.*

Gözleri tekrar adamın göğsündeki büyük baykuş dövmesine kaydı ve adamın yıllar önce gönderdiği ve dövmeden bahsettiği mektubu hatırladı. "*Umarım nefret etmezsin,*" diye yazmıştı. O kesinlikle nefret etmemişti.

"Mektupları ve hediyeleri o mu getirdi?" diye sordu, kendisinden başka her yere bakan Finn'i işaret ederek.

Rennick'in eli küçük kızın sırtına gitti ve onu kütüphanenin aksi yönüne doğru yönlendirdi. "Evet. Büyü beni bugüne kadar krallığıma bağladı."

Dalgınca başını salladı, bildiğini sandığı her şeyi gözden geçirirken bir an bile düşünmeden onu takip etti. Yıllar boyunca gördüğü çocuk Nick değildi. Mortifikasyon onu olduğu yerde durdurdu ve Rennick Finn'in sırtına bakarken kaskatı kesildi ve yere baktı.

"Sorun ne?" diye sordu, onun görüş alanını takip ederek. Finn'in omzunu tutarak onu kendine doğru çevirdi. "Ona ne yaptın?"

Finn, Rennick'in elinden kurtulmaya çalıştı ama . "Hiçbir şey!"

Amelia yüzünü ellerinin arasına gömdü ve inledi.

İki iri el nazikçe bileklerini sarıp indirmeden önce biri homurdanarak yere çarptı. "Sorun nedir?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

Rennick bir süre öylece baktı. "Utanç duyduğunu hissedebiliyorum."

Harika, yürüyen bir yalan dedektörü. Boğazı kurumuştu. "I..." Tanrım, ölmek istiyordu. "Nick'in bana bir şeyler getirdiğini sandım ve ben..." Eğer bir uçurumun açılıp onu bütünüyle yutması için bir zaman varsa, o da şimdi olmalıydı.

Finn'den ona baktı, ciddi tavrı hiç . "Ve ne?"

Gözlerini kaçırarak, "Bazen senin için battaniyenin üstünde sadece iç çamaşırlarımla uyudum," diye mırıldandı. Yüzünü tekrar kapattı.

Etraflarındaki hava gerginlikle yoğunlaştı ve ellerinin arasından baktığında, Rennick'in boynundaki her damarın Finn'e doğru yavaşça dönerken derisine doğru gerildiğini gördü.

Finn yüzüncü kez küfretti ve geri çekildi. "Ona hiç öyle bakmadım, Ren."

Sözleri devasa kızgın fae'yi caydırmadı ve Amelia içgüdüsel olarak kollarını arkadaşının ortasına dolayarak ileri atıldı.

Vücudu hâlâ öfkeyle titriyor olsa da durdu. "Onu mu savunacaksın?" Adamın ses tonu kadının tenini ürpertti.

"Bu onun hatası değil." Sesi hissettiğinden daha kendinden emin geliyordu. "Ne giydiğimi kontrol edemezdi. Çıplak yatmadığıma şükret, çünkü bunu düşündüm."

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun," diye onu uyardı Finn, hâlâ geri .

Rennick'in gözleri sonunda onunkilere kaydı, yüz hatları şehvete benzer bir şeye . "Benim için çıplak uyumak mı istiyorsun, küçük dostum?"

Adamın çıplak göğsünü kendi göğsüne bastırmasının, kanını erimiş lav gibi ısıttığının farkındaydı. "Evet."

Kollarını onun elinden kurtardı ve yüzünü nazikçe kavradı. "Yapacaksın."
Finn rahat bir nefes aldı. "Şükürler olsun."



Amelia sessizce Rennick'in yanında yürüyor, durumu kabullenmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Yıllarca Nick'in mektuplarına Finn'in yüzünü koyduktan sonra, beynini *Rennick*'in Finn değil Nick olduğuna ikna etmek zordu. Bir şeyi bu kadar uzun süre düşündüğünüzde, beyniniz neyin doğru olduğunu bilirse bilsin, bir gecede değiştiremezsiniz.

Sayısız kez Finn'in görüntüleriyle kendini becermişti ve Nick'e duyduğu arzu Finn'in yüzüne bağlıydı. Görünüşe göre utanç bugün onun en yakın yoldaşı olacaktı.

Rennick aniden durdu ve yavaşça yüzünü kaldırarak ona baktı. "Sorun ne?" diye mırıldandı. Gözleri onunkileri aradı, güzel yüz hatlarına endişe çizgileri kazınmıştı.

Sonsuza dek bir deliğe girmek istiyorum. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu cevap yerine.

Onun çenesini bıraktı ve kendi çenesini kuzeye doğru eğdi. "Eve."

Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Benim evim şu ."

Onun arkasından baktı ve kaşlarını çattı. "Senin evin artık benim yanımda. Dağ Krallığı'ndaki sarayıma gidiyoruz."

Sorular beynine dolu gibi yağıyordu. "Dağ Krallığı'ndan mısın? Neden bana bu kadar yakın olduğunu söylemedin?" Friya'dan Dağ Krallığı sınırına giden yol çok uzak değildi. Başından beri o kadar yakın olduğunu düşünmek... *bekle.* "Bir sarayda mı yaşıyorsun? Soylu musun?" Soylular saraylarda mı yaşar? Bilmiyordu ama aklına daha kötü bir düşünce geldi ve geri adım attı. "Kraliyet mensubu musun?"

Rennick bir elini saçlarında gezdirerek saçlarını daha da karıştırdı. "Sana bir şey söyleme riskini göze alamazdım. Sana zarar verebilecek insanlar var.

Ben."

Amelia, beyni adamın söylediklerini yavaş yavaş kavrarken ve onu hiç tanımadığını fark ederken hareketsiz durdu. Tanıdığını düşünmekle aptallık etmişti.

"Dağ Krallığı'na gitmiyorum." Dün onunla birlikte Cennet'in sınırına gidecekti ama o zaman onu tanıdığını sanmıştı. Yanlış adamı hayal etmiş ve onun, dünyalarındaki diğer erkekler gibi krallığını koruyan bir savaşçı olduğunu düşünmüştü. Hayır... o her neyse. "Soruma cevap vermedin. Sen bir kraliyet mensubu musun?"

Rennick başını yana eğdi. "Ben kralım ve oradaki iklim de buradan farklı değil, eğer endişelendiğiniz buysa."

Kral mı? Bir insanın bir fae kralıyla çiftleşmesi en iyi ihtimalle gülünçtü. Havanın onun sorunu olduğunu düşünmesi, onu ne kadar az tanıdığını gösteriyordu.

"Buradaki hayatımı kökünden söküp atmak istemiyorum." Yalanın tadı diline kötü geliyordu ama onu bekleyen yeni hayata atılmadan önce düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. "Arkadaşlarım var." *Sayılır.* "Ve Eddy." *Bulamadığı kişi.* "Ve seni tanımıyorum."

Sesi tehlikeli bir şekilde alçalmadan önce, "Benim bir parçamı tanıyorsun," dedi. "Eddy kim?"

Gözleri kısıldı. "Benim tilkim. Hani şu kazak gönderdiğin. Tabii o da sen değilsen." Finn'e ters ters baktı, ona da kızgındı. Onu kandırmışlardı ve daha da kötüsü, o da buna izin vermişti.

Mektuplarında kesin bir yargıya varmak için yeterli bilgi yoktu ve gerçekler asla birbiriyle örtüşmüyordu. Kendi kendine kaç kez, adamın ona bir şeyler getirip onunla nasıl hiç konuşmadığını sormuştu? *Allah kahretsin.* Tam bir aptaldı.

Rennick'in vücudu gevşedi ve bu onu daha da sinirlendirdi. "Seni istediğin sıklıkta arkadaşlarını ziyarete getireceğim."

Ne kadar da kolay bir şekilde onun yolundan gideceğini düşünmüştü ama o geri adım atmayı reddetti. "Kalmak istiyorum."

Dudaklarını büzdü ve Finn'e döndü. "Her şeyin varışımız için hazır olduğundan emin olmak için geri dön. O ve ben tilkisini ve başka neye ihtiyacı varsa onu alacağız."

Onu duymamış mıydı? O gitmiyordu.

"Muhafızları daha fazla at ve başka bir arabayla göndermeme gerek var mı?" diye sorduğunu duydu Finn dönüp uzaklaşırken.

Rennick, "Buradan bir araba satın alacağım ve bir şoför tutacağım," diye cevap verdi. "Korumalara gerek yok. Akşama evde oluruz - nereye gidiyorsun aşkım?"

Daha hızlı yürüdü, koşmanın bu zahmete değip değmeyeceğini düşündü. Uzun bacakları şüphesiz onu bir adımda yakalayacaktı.

Adam hiç ses çıkarmadan yanında belirdiğinde, göğsünü tutarak çığlık attı. "Bana sinsice yaklaşma," diye tersledi.

Sırıttı ama kızın gözleri yarıklara dönüştüğünde sırtışını sildi. "Fae'ler doğuştan zarif ve gizlidir."

"O zaman bir zil tak," diye homurdanarak adımlarını hızlandırdı.

"Eşyalarınızı toplamak için önce pansiyona gideceğiz," dedi sanki kaçmaya çalışmıyormuş gibi. "Bir araba satın almadan önce kaç sandığınız olduğunu bilmem gerekiyor."

Adam onun eline uzandı ama kadın tokatla uzaklaştırdı. "Son kez söylüyorum, Dağ Kralı onun eşi olduğumu düşünüyor diye hayatımı geride bırakmayacağım." Kendini kaybetmesine üç saniye kalmıştı. "Ve eğer gitmek isteseydim, iz bırakmadan ortadan kaybolamazdım."

Clover ve Bayan Bea dışında kimse onu aramazdı ama Rennick'in hayatının ne kadar acınası olduğunu bilmesine gerek yoktu. Yaşlandıkça, bir gün onunla birlikte gideceğini düşündüğü için kimseyle yakınlaşmaya zahmet etmediği aklına geldi. Bu düşünce, arkasından dikkatle bakan adama kaşlarını çatmasına neden oldu.

Adam eğlenmiş görünüyordu ve o da huysuz bir çocuk gibi karda tepiniyordu. Bunca yıl onun gelmesini beklemişti ve şimdi buradaydı, gitmesini istiyordu.

Hayır, , diye fısıldadı zihninin arkasından küçük bir ses.

Sen de siktir git, diye fısıldadı.

Kendisiyle ilgili önemli gerçekleri atlamış, söylediği her şeyin doğru olup olmadığını sorgulamasına neden olmuştu.

"Yazdığın her şeyde ciddi miydin?" diye sordu düşünmeden, sesindeki çaresizliği duymaması için dua ederek. *Ya da hissetmemesi için.*

Aniden durdu. "Sana yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?" Sesi kırılgan değil, incinmiş gibiydi ve kadın kelimeleri geri almak istedi.

Yaptığı şeyi tersine çevirmek için söyleyecek bir şey aradı. "Kim olduğun hakkında yalan söyledin."

Burun delikleri hafifçe alevlendi. "Sana hiç yalan söylemedim. Gerçek kimliğim hakkında hiçbir şey açıklayamazdım ama asla yalan söylemedim."

Onun için geldiği konusunda yalan söylememiştir. Gözleri onun dövüşçü derilerine ve geniş, kaslı, *çıplak* göğsüne kaydı. Sık sık antrenman yaptığı belliydi, o yüzden bu konuda da yalan söylememiştir. Pervasızca ya da aptalca olabilirdi ama ona inanmıştı. Başka ne seçeneği vardı ki?

"Ne istediğimi sormadan bana emir veriyorsun. Ben bir köpek değilim." Kollarını meydan okurcasına kavuşturdu. "Mektuplarında bundan daha düşünceli davranıyordun."

Rennick elini tutmadan önce uzun süre ona baktı. "Birlikte bir karar verebiliriz ve eğer burada kalmak istiyorsan, o zaman kalırsın."

Kalacak mıyız?

Onun boyun eğişiyle kalbi küt küt atmaya başladı. *Bir kral başka bir krallıkta yaşayabilir mi? Görevleri yok mu?*

Aptalca başını sallayarak onun elini sıktı ve pansiyona doğru yola koyuldu.



Rennick başını eğerek Amelia'nın küçük odasının kapısından içeri girdi. Yıllar boyunca penceresinden odanın bir kısmını görmüştü ama tamamını hiç görmemiştir.

Odanın uzak köşesine sıkıştırılmış mütevazı bir yatağın yanında küçük bir komodin duruyordu. Karşı duvardaki dolabının yanında, elinin kalıbı da dahil olmak üzere çeşitli eşyalarla süslenmiş yıpranmış bir şifonyer duruyordu. Pencerenin yanındaki yazı masasının yanında taşan küçük bir kitaplık duruyordu ve eski bir taş ocak dördüncü duvarın çoğunu kaplıyordu.

Küçüktü ama oydu ve *onunla* ilgili her şeyi seviyordu.

"Evime hoş geldiniz," dedi alt dudağını çiğneyerek. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum."

Gülümsedi ve oturmak için masasındaki sandalyeyi kaptı. "Bayıldım buna."

Onun inişini engellemek için bir kolunu uzattı. "Bu seni tutar mı bilmiyorum."

Kaşlarını çatarak sandalyeye baktı. "Mobilyalarınız güvenli değil mi?" Şimdi bakınca, ahşap işçiliği gerçekten de kalitesiz görünüyordu.

İğrenç mobilya parçasını eline alarak, onu bin parçaya ayırmanın en iyi yolunu tartıştı.

Amelia sandalyenin diğer tarafını tuttu. "Ne yapıyorsun?" "Güvenli değilse burada olmasına gerek yok," dedi nedenini merak ederek onu öldürebilecek bir sandalye isterdi. "Sana yeni bir tane alacağım."

"Benim sandalyem iyi," diye itiraz etti, sandalyeyi onun çekip almaya çalışarak. "Senin devasa bedenini taşımaması benimkini taşımayacağı anlamına gelmez."

Gözlerini mobilya parçasına dikti. "Bunu şansa bırakmamayı tercih ederim."

"Sandalyemi yere bırak," dedi sertçe ve onu gülümsetti.

Onu yere bıraktığında gıcırdadı ve bir kez daha ters ters bakmasına neden oldu. "Nereye oturmamı istersiniz?"

Arkasındaki yatağı işaret etti ve adamın gülümsemesi kurtlaştı. "Bunun için değil," diye homurdandı. "Otur."

Rennick kendini küçük yatağın üzerine bıraktı, onu belinden kavradı ve kucağına aldı.

Ciyakladı, kocaman gözlerle ona baktı. "Kendi başıma oturabilirim."

"Sandalyeye oturmanı istemedim," diye yarı yalan söyledi.

Kendini onun elinden kurtararak ayağa kalktı ve yüzünü ona döndü. "Sorularım olursa cevaplayacağını söylemiştin."

Merak ikiye işaret etti. "Ne istersen sor."

Masasına geçip üst çekmecedan bir yığın kâğıt çıkarmadan önce bir an tereddüt etti. Rennick onları kolunun üzerinden okumaya çalıştı ama ilk aldıktan sonra diğerlerini eski masasının içine geri tıktı.

"Bir liste tuttum." Utangaç bir tavırla kâğıdı uzattı. "Benim için gelerseniz hiçbir şeyi unutmak istemedim."

"Eğer?" diye yineledi. "Gelmeyeceğimi mi sandın?" Mektuplarında açık konuşmamış mıydı?

Yarım yamalak bir gülümsemeyle onun yanına oturdu. "Bazen mektuplarının hayal gücümde olduğunu düşünürdüm." Eliyle dolabını işaret etti. "Gönderdiğin hediyeler senin gerçek olduğunu kanıtlamak için elimdeki tek somut kanıttı."

"Hepsini sakladın mı?" Göğsü gururla kabardı. "Bazılarını beğenmediğinden korkuyordum çünkü onları kullandığını hiç görmedim."

Amelia kıpırdandı ve o da suçluluk duygusunu kendi suçluluğuymuş gibi hissetti. "Onları beğenmedin mi?"

"Mesele o değil," diye cevap verdi, her kelimeyi dikkatle seçerek. "Ora ve ben aynı zevklere sahip değiliz" dediğinde ellerini yumruk yapması dikkatinden .

Kadının kıskançlığı adamın içini sızlattı ve adam sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Her şeyin tek taraflı olmadığını bilmek güzeldi.

"O eski bir arkadaş. Finn ve ben onu çocukluğumuzdan beri tanırız." Eğildi ve usulca başının üstünü öptü. "Bu dünyadaki hiçbir şey ve hiç kimse seninle kıyaslanamaz." Göğsüne vurdu. "Hissedemiyor musun?"

açıklamasını görmezden geldi ve elindeki kâğıdın kenarından baktı. "Üç numaralı soru."

Sayfayı taradı. *"Neden senin duygularını hissedemiyorum?"*

Kâğıdı yere bırakarak onu dikkatle inceledi. Onun duygularını hissedebiliyor olmalıydı. Bir kraliyet mensubu ve eşı birbirlerinin duygularını anında hissedebilirdi ama yine de bir kraliyet mensubu daha önce hiç büyüü olmayan biriyle iftleşmemiştı.

"ünkü sende büyü yok," diye tahmin etti. "Evlenip aramızdaki bağı tamamladığımızda, benim hissettiklerimi sen de hissedebileceksin."

"Tamam." Yüksek sesle nefes verdi ve kâğıdı adamın elinden alıp baştan sona okudu. "Mektuplarınız neden kayboldu?"

"Finn siz onları okuyana kadar kaldı ve işiniz bittiğinde onları geri almak için büyü kullandı."

"Cazibe nedir?" diye sormadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Kızın kaşlarının arasında oluşan sevimli çizgiye sırtıtmamaya çalıştı. "Bu fae'lerin sahip olduğu bir büyü. Normal fae'ler için sadece insanlar ve hayvanlar üzerinde işe yarar. Fae'nin görmelerini istediği şeyi görmelerini sağlar." Kâğıdı havaya kaldırdı ve sihir kullanarak kızın bir fincan görmesini sağladı, sonra kızın yüzü kızarıncı güldü. "Kraliyet fae'lerinin büyüü diğer kraliyet fae'leri hariç herkes üzerinde işe yarar."

"Kraliyet fae'leri diğer fae'leri büyüleyebilir, sadece diğer kraliyet fae'lerini değil," dedi yavaşça, sanki bir sınav için materyal ezberliyormuş gibi.

"Evet ve insanların fae krallıklarına özgürce girememesinin nedeni de onların cazibeden yoksun olmaları."

Kızın şaşkın ifadesi karşısında, "Ormanlarımızda İnsan Krallığı'ndakilerden çok daha tehlikeli hayvanlar var. Fae'ler gerektiğinde kendilerini büyü ile gizleyebilirler. İnsanlar bunu yapamaz. Bariyerden önce ormanlarımızda pek çok insan öldü."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne?"

"Tanrıların yaratılıştan çok sonra geri dönüp bariyeri yaratmalarının nedeni de bu." İnsan yöneticilerin fae'lerle ilgili bilgileri saklamayı tercih ettiklerini biliyordu ama bunun temel bilgiler olmasını beklemiyordu.

"Tanrıları tanıyor musun?" diye fısıldadı, teni kar gibi beyazlaşmıştı.

Uzun zamandır atmadığı bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Ben sadece yirmi beş yaşındayım. Tanrılar bariyeri diktiklerinden beri bu dünyaya gelmediler. Tüm Fae çocuklarına okulda dünyamızın tarihi öğretilir." Onun aşağılandığını hissetti ve onu tekrar kucağına çekti. Memnuniyetle, ona izin verdi. "İnsanlardan çok şey süzüyorlar. Senin bilmene imkan yoktu."

"Neden bizi karanlıkta tutuyorlar?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Yöneticileriniz bu kararı uzun zaman önce verdi. Eğer isterseniz, kişisel kütüphaneniz için Fae krallıklarındaki tüm tarih kitaplarının birer kopyasını hazırlatabilirim."

Canlandı. "Kişisel kütüphane mi?"

Kızın heyecanı karşısında dudakları kıpırdadı. "Sarayda senin için bir tane yaptırdım."

Gözlerinin ışıltısı ayı bile utandırdı ve o daha cevap veremediğinden eğilip alnına yumuşak bir öpücük kondurdu ve her fırsatta onu öpeceğine yemin etti. "Nerede yaşamak istediğine karar verdin mi, yoksa biraz daha zamana mı ihtiyacın var?"

"Dağ Krallığı'ndan nefret edersem, geri taşınmama izin verecek misiniz?"

Onu hiçbir şeyden mahrum edeceğini mi sanıyordu? "Geri döneceğiz. Seni her yerde takip edeceğim küçük dostum, eğer gitmek istediğin yer orasıysa cehenneme bile."

O gün öğleden sonra Rennick, Amelia'nın çalıştığı kütüphanenin dışında beklerken Amelia o sabah işe gelmediği için özür diledi ve işine son verdi.

Onu sevdiği bir şeyden uzaklaştırma düşüncesi, Friya'da ikinci bir ev inşa etme kararını sağlamlaştırdı, böylece istediği sıklıkta geri dönebileceklerdi. Yeni ve sağlam bir arabaya da ihtiyaçları olacaktı. İnşaata hemen başlayacak ve ona geç bir düğün hediyesi olarak sürpriz yapacaktı.

Kütüphanenin kapısı açılıp Amelia omuzları çökmüş bir halde dışarı çıktığında planları aklının bir köşesine itildi. "Her şey tamam."

"Gitmemize gerek yok." Ellerini onun kollarında gezdirdi. "Söylediklerimde ciddiydim. Eğer burada yaşamak istiyorsan, yaşayacağız."

Gözleri yine yaşlarla doldu ama adam paniğe kapılmadan elini onunkinin içine soktu. "Bayan Bea'ya ziyaret edeceğimize söz verdim."

Rennick'in göğsü, onunla yeni bir hayata başlamak için mevcut hayatını feda etme isteği karşısında gerildi. "Evet, öyle yapacağız. Bir araba kiralamadan önce görmemiz gereken başka biri var mı?"

"Clover'a gideceğimi söylemem ve gitmeden önce Eddy'yi bulmam gerekiyor," dedi ve parmaklarıyla işaretledi.

"Eddy'nin bu kadar uzun süre ortalıkta olmaması alışılmadık bir durum mu?" Onu izlediği günlerde küçük tilki hep etrafta olurdu.

"Bunu daha önce de birkaç kez yapmıştı," dedi Rennick'i caddenin karşısına çekerek.

Gerekirse krallıktaki herkese Eddy'yi araması için para ödeyecekti. Onsuz ayrılmak bir seçenek değildi. "Onu son gördüğünde üzerinde bir palto var mıydı?"

Amelia dudaklarını birbirine bastırdı ve adam onun kahkahasını tutmaya çalıştığını fark etti. "Hayır, ama iyi olacak."

Onu bulduklarında, Rennick bir daha asla dışarıya bir tane olmadan adım atmamasını sağlayacaktı.

"Burada bekle." Elini bıraktı ve küçük bir fırına girdi. Çok geçmeden geri döndü, derin düşüncelere dalmış bir halde yanağının içini çiğniyordu. "Clover çalışmıyor. Patronu önümüzdeki birkaç gün ailesini görmek için izin aldığını söyledi."

"Neden öyle görünüyorsun?" diye sordu kızın alaycı ifadesi karşısında.

Ellerini kalçalarına koyarak fırına geri döndü. "Hiç ailesi yok."

Rennick çenesindeki hafif kaşıntıyı kaşıdı. "Sence sana yalan mı söylediler?"

Amelia başını salladı ve ona döndü. "Sanırım onlara yalan söyledim ama nedenini bilmiyorum."

Elini kızın beline koyarak, eve dönüş yolculuğu için bir yük arabası alması için onu doğru yönlendirdi. "Belki de evdedir, bugün izinlidir."

"Belki," dedi Amelia dalgınca ve itiraz etmeden ona rehberlik etmesine izin verdi.



Amelia son eşyalarını da Rennick'in pansiyona getirdiği sandıklardan birine yerleştirdi.

"Benim yanımdayken kulaklarını büyülemene gerek yok," dedi ona, sıradan görünmeye çalışarak. Diğer köylülerin birkaç ters bakışından sonra, kulaklarını insan gibi görünecek şekilde büyüledi.

Adamın bakışları bir hayalet gibi belirdi ve omzunun üzerinden ona yıkıcı bir gülümseme fırlattı. Tanrım, adam yakışıklıydı ve böyle düşünen tek kişi o değildi. Kadınlar nereye giderlerse gitsinler, kulakları büyülü olsun ya da olmasın, ona bakıyorlardı. Eğer insanlar arasında aldığı tepki buysa, her gün kaç tane fae'nin ona atıldığını ancak hayal edebilirdi. Onun sırtına dik dik baktı. Neden ortalama görünümlü olamıyordu ki?

Koyu kirpiklerin çerçevelediği deniz camı gözler, öfkesini hissetmiş gibi onunkilerle buluştu. "Seni kızdıran ne, küçük dostum?"

"Ben iyiyim," diye kestirip attı ve bagajı çarparak kapattı. Ruh halini tanımlayan pek çok şey vardı ama iyi olmak bunlardan biri değildi. "Her şey toplandı ve gitmeye hazır."

"Araba, at arabası ve atlar sabah teslim edilecek," dedi pencereden dışarı bakarak. "Tilkini bulmamız gerekiyor."

"Eğer bu gece eve gelecekse, verandada olacaktır."

Rennick tedirgin görünüyordu. "Eğer mi?"

"Yıllar içinde birkaç kez birkaç günlüğüne gitmişti." Aşağıya inmek için yatak odasının kapısını açtı, tüylü dostunun bütün gün bir şey yememiş olmasından endişeleniyordu.

Fennec tilkileri doğu çöl bölgesine özgüdür ve onun karda avlanıp avlanamayacağını bilmiyordu. Nereye gittiğini ya da ne yaptığını bilmenin hiçbir yolu olmadığından, her gittiğinde açlıktan öldüğüne kendini ikna etmişti. Amelia aceleyle antreye gidip ön kapıyı açtı ve orada, karla kaplı verandanın en üst basamağında, soğuktan titreyen küçük arkadaşı oturuyordu.

"Gel buraya," diye bağırdı ve kenara çekildi.

Eddy hiç umursamadan zıplayarak kapıdan girdi ve onu mutfaka kadar takip etti. İkisi de iri yarı Fae kralının çiğ bifteği küçük lokmalar halinde kesip küçük bir tabağa yerleştirdiğini görünce durakladı.

Buraya nasıl bu kadar hızlı girdi ve bifteği nereden aldı?

Pansiyonda yemekler haftalık kiraya dahildi, ancak her kiracının büyük soğuk kendi etiketli kutuları ve başka bir etiketli kutusu vardı.

kilerdeki rafta.

Amelia'nın soğuk kutusunda biftek yoktu. "Nereden buldun bunu?"

Adam biftekten Amelia'ya baktı. "Soğuk kutudan."

"Kimin soğuk kutusu?"

"Hepsi senin değil mi?" Vücudu kaskatı kesildi. "Burada da senden yiyecek esirgiliyorlar mı?"

Yıllar önceki devasa yemek sepetini hatırlayarak ellerini kaldırdı. "Sakin olun. *Her zaman olduğu gibi* günde üç öğün yemek yiyorum ama her birimiz kendimize fazladan yemek alıyoruz." Tabaka dikkatle bakarak, "Ben biftek almıyorum" dedi.

Omuzları gevşedi. "Kiminse onun için para bırakacağım." Eddy'ye eliyle işaret etti. "Yemek yemesi gerek."

Korkunç bir adamın cep boy bir hayvan için et kesmesinden daha çekici bir şey olamazdı.

Mümkün olduğunca nazik görünmeye çalıştı, onu boğmak istese de minnettar olmadığını düşünmesini istemiyordu. "Eddy'ye yemek hazırlaman çok hoş ama hangi kutu olduğunu gösterebilir misin?" *Ya bu akşamki yemek başkasınınsa?*

Rennick ona yemeğin nereden geldiğini gösterdikten ve yerine yenisini koyması için para vermekte ısrar ettikten sonra, komşusunun kapısını çaldı, durumu açıkladı ve ona yirmi biftek almaya yetecek kadar para verdi.

Mutfağa döndüğünde, Rennick Eddy'yi göğsüne bastırmış, onu bir çocuk gibi besliyordu. *Az önce miyavladı mı?*

Adam gamzesini gösteren çarpık bir gülümsemeyle başını kaldırdı ve kadının kalbi göğsünde tekledi.

"Hoşuna gidiyor," dedi Eddy'nin başının üstünü öperek ve Amelia, bu adam onun istediği şey olmadığına karar verirse, bunun sonuçlarından kurtulamayacağını hiç şüphesiz biliyordu.

"Genelde tavuk yeriz," diye yorumladı, adanın etrafından dolaşp onun yanında durarak. "Biftek nadir bir ikramdır." Eddy bir lokma daha yerken Amelia onun başını okşadı. "Seni küçük bir kral gibi beslediği için Nick'e teşekkür etmelisin."

Rennick'in tutuşu sıkılaştığında Eddy viyakladı. Eddy'yi nazikçe yere bıraktı ve yavaşça doğruldu. Her ikisinin de bacaklarını son bir kez yalayan tilki ortak alana doğru koşarak uzaklaştı.

Rennick'in gözleri tekrar Amelia'ya kayınca parladı ve midesi bulandı. "Bugüne kadar beni öyle tanıdığınızı biliyorum ama benim adım bu değil."

Ağız birkaç kez açılıp kapandı, ne diyeceğini bilemiyordu. "Nick benim kim olduğumun sadece bir parçası." Sesi yumuşamıştı ama omuzları yapmadı. "Takma adımı Finn'le ilişkilendirdin ve aramızda başka bir adamın hayaletini istemiyorum. Sana o mektuplarda gösterebileceğimden çok daha fazlası var bende. Karşımda duran adam Rennick, Nick değil."

Başını salladı, onu tamamen anlıyordu çünkü o, Amelia'nın yıllar boyunca gözlemlediği kızıdan çok daha fazlasıydı. Amelia parmaklarını adaya vurdu ve boğazını temizledi. "Özür dilerim. Bir alışkanlık hatasıydı."

Omuzlarındaki gerginlikten kurtuldu ve soğuk kutulara doğru ilerledi. "Bunlardan hangisi senin?"

Konunun değişmesine sevinerek başını onun arkasından içeri soktu ve kutusunu işaret etti. Daha önce yemek yemişlerdi ama bu cüsseye daha fazla yiyeceğe ihtiyaç duyması onu şaşırtmazdı. "Sana bir tane pişirmemi istersen oldukça iyi rosto yapmayı öğrendim." Adam dönüp ona baktığında yanakları bu itiraftan dolayı yanmıştı.

Adamın bakışları onu kıvrandırdı ama Finn onun sarsılmaz yoğunluğundan gözlerini kaçırmamak için kendini zorladı. Birçok mektubundan birinde ona en sevdiği şeylerin bir listesini vermişti ve Finn mektubu geri almadan önce birkaçını hafızasına kazımişti.

"En sevdiğim yemeği yapmayı öğrendin."

Bu bir soru değildi, o yüzden cevap vermedi. Bunun yerine, Rennick'in gözleri sırtında delikler açarken Eddy'nin bulaşıklarını temizlemekle ve onları gereğinden uzun süre yıkayıp kurulamakla meşgul oldu.

Ellerini havluya sildikten sonra bir elini merdivenlere doğru uzattı. "Sana banyoyu göstereyim, böylece yıkanabilirsin."

Etrafından dolaşmaya çalıştı ama adamın eli kolunu nazikçe yakaladı. "En sevdiğim yemeği yapmayı öğrenmişsin."

Saray çalışanlarına parayla yaptırdığı şeyi yaptığı için onu aptal mı sanıyordu? "Eminim alıştığının yanında hiçbir şeydir ama-"

Eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek söyleyeceği her şeyi . "Teşekkür ederim. Aç değilim ama açsan *sana* yemek yaparım."

Yarı sersemlemiş bir halde başını salladı. "Ben iyiyim. Eğer yarın erken ayrılacaksak yukarı çıkmalıyız."

Adam kadının önünden çekildi ve onu üst kata kadar takip etti. Kadın ona ebeveyn banyosundaki sabun ve havluların yerini gösterdikten sonra yatak odasına çekildi ve "Önce sen yıkan. Burada sıcak suyun ne kadar sürdüğünden emin değilim."

Adamın düşünceli tavrı karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sonra ona baktı, *gerçekten* baktı, sert yakışıklı yüzündeki koyu kirli sakaldan, tam boy bir havluyu lif gibi gösteren büyük, nasırlı ellerine kadar. Dışarıdan ölümcül bir savaşçı gibi görünebilirdi, ama içinde bir tilki için minik kazaklar gönderen ve Amelia duş alamadan sıcak suyun biteceğinden endişelenen nazik bir adam vardı.

Ve o da onundu.

Bugün onu kovalayan, kendisiyle birlikte gitmesi için yalvaran o olabilirdi ama Amelia içten içe, o istese de istemese de onu Cennet'in sonuna kadar takip edeceğini biliyordu.

Z0

Rennick banyodan beline sardığı bir havluyla çıktı ve kirli kıyafetlerini tekrar giymekten nefret etti. Geceyi burada geçirmeyi planlamadığı için yanında başka kıyafet getirmemişti. Köyde, yırtılan gömleğinin yerine yeni bir gömlek almaktan fazlasını düşünmemiştir.

Amelia başını kaldırdı, gözleri adamın açıkta kalan teninin her santiminde gezinirken dudakları aralandı. Bakışları ardında bir sıcaklık izi bıraktı ve onun incelemesi altında siki yavaşça kalktı. Yemek tabağı büyüklüğündeki bir odada gizlilik diye bir şey yoktu ve büyüyen ereksiyonunu açıkça bastırmaktan başka çaresi yoktu.

"Hiç temiz kıyafetim yok," diye açıkladı. "Etrafta erkek kıyafetleri var mı?"

Eğer yaparsa, krallıktaki herkesi öldürecekti.

Amelia zorlukla yutkundu ve gözlerini onunkilere dikti. "Uyumayacağım. Uyuyacak mısın..." Elini gelişigüzel sallayarak adamın çıplak vücudunu işaret etti.

"Evet." Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Yoksa bu seni rahatsız mı eder?"

" değil." Rennick gülümsemesini bastırdı, çünkü kadın sözcükler arasında bocalıyor ve boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık süzülüyordu. Boşaldığında da kızarıp kızarmadığını merak etti. "Nerede uyuyacağını bilmiyorum," diye ekledi omzunun üzerinden köşedeki küçük yatağa bakarak.

"Seni tutarsam, ikimiz de sığarız." Yatağı değerlendirmesine gerek yoktu. Onun yanında olmak için kendini bir bezelyenin üzerine bile sığdırabilirdi. "Seni becermeye çalışmayacağım," diye ekledi. "Sen istemediğin sürece."

Adam sırtınca doğruldu ve gözlerini kıstı. "Uyuyor sadece."

Lanet olsun. Havlusunu çıkarıp yatağa doğru yürüdü, kadının keskin nefes alışının ve ardından gelen mırıltıların tadını çıkardı.

"Bunu sadece seni tanıdığımı hissettiğim için yapıyorum," dedi savunmacı bir şekilde, ama neden yaptıklarını savunma ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu. Onlar arkadaştı. "Sırf istedikleri için erkeklerle yatağa atlamam."

Yavaşça ona döndü. "Güzel. geldiğince kan dökmekten kaçınmaya çalışıyorum."

Gözlerini kocaman açarak döndü ve mumları söndürdü, sonra sessizce yatağa doğru ilerledi.

Amelia dikkatlice kenara oturdu ve yüzünü ona dönerek arkasına yaslandı. Ne söylerse söylesin, çıplaklığının onu endişelendirdiğini biliyordu. Aralarına küçük bir bariyer koymak için havluyu kalçalarının üzerine örttü.

Yorganı ve çarşafı toplayarak vücutlarının üzerine çekti, yan döndü ve kolunu kadının ortasına koydu. Kadının bedeni onunkine yaslanmıştı. "Gilpin'i incittin mi?" diye fısıldadı.

Eski sevgilisinden bahsetmesi dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Doğrulup, sadece pencereden süzülen ay ışığının gösterdiği silüetine baktı. "Cevabın bir önemi var mı?" *Onu hâlâ önemsiyor mu?*

Onun bakışlarıyla buluşmak için hafifçe yuvarlandı. "Evet."

"Onu ben öldürdüm." Yalan söylemek korkularını hafifletebilirdi ama onu tamamen tanıması gerekiyordu. Onun için sorgusuz sualsiz kitleleri katledecek bir adamdı. Tanrılar bile onun üzerinde onun kadar güce sahip değildi.

Amelia boğuk bir ses çıkardı ve yataktan fırlamaya çalıştı ama adam onun kalçalarından tutup geri çekti. "Onu neden öldürdün?" Sesi bir oktav yükseldi, titremesi her kelimedede daha da belirginleşti. "O yanlış bir şey yapmadı. Bu benim kararımdı."

Amelia'nın göğsüne işleyen korkusu kendisinininkini uyandırdı. *Ya beni terk ederse?*

Rennick onun yüzündeki ölümcül solgunluğa ve titreyen ellerine bakarken içini çekti. "Başta onu öldürmeyecektim ama senin bir hiç olduğunu söyledi."

Kadın alay etti ve Rennick'in göğsünü işgal eden korku yerini bir kızgınlığa bıraktı. "Bana çirkin sürtük demesi önemli değil. Sen Bu yüzden masum bir adamı öldürmeyin!"

Ayağa kalktı, onu sırt üstü yatırdı ve kollarıyla onu üzerine çıkıttı.

"Herkesin geçmeyeceği bir ahlaki çizgi vardır." Göğsü kabardı ve Amelia titreyen elini onun göğsüne dayadı. "Neyin iyi ya da kötü olduğunu bilmek için bir çizgiye ihtiyacım yok, ama olsaydı, senin için geçmeyeceğim bir çizgi yok." Kendini alçalttı ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Bizim olması gereken şeye göz dikmeye çalışan her erkeğin kanıyla adını göğsüme yazacağım. Masum ya da değil."



Amelia ağzı açık bir şekilde soğukkanlı bir katilin gözlerinin içine baktı.

Benim soğukkanlı katilim. Kendi düşünceleriyle sarsıldı. "Neyim var benim?" diye fısıldadı gözlerini ovuşturarak. Gilpin masum bir adamdı.

"Sen mükemmelsin," dedi Rennick o kadar inanarak söylemişti ki neredeyse kendisi de inanacaktı.

"Cehenneme gideceğim," diye mırıldandı, onun sözlerinden doğal olmayan bir şekilde tahrik olduğu için kendinden nefret ediyordu. *Gilpin, lütfen beni affet.*

Rennick yatağın kendi tarafına geçti ve yüzünü ona dönmek için yan döndü. "Eğer iyi bir insansa, şimdi ebedi bir cennette yatıyor. Eğer iyi biri değilse, her halükarda ölmeyi hak etmişti."

Kelimeler berbat olduğu kadar basit ve pragmatikti. Tanrılara baktı. "Lütfen öldüğümüzde cennete girmemize izin verin."

Eşi kolunu karnına doladı ve onu kendine çekti. "Nereye gidersek gidelim, birlikte gideceğiz." Yüzünü onun saçlarına gömdü ve

içine çekti. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

Küçük bir kahkaha . "Beni mi kokluyorsun?"

"Tabii ki." Tekrar yaptı, yüzünü onun boynuna gömdü.

Omuzlarını buruşturdu ve yüzünü ona dönmek için yana doğru yuvarlandı. Adam onu kendine doğru çekerek göğsüne bastırdı. "Uyu. Yarın birkaç saatlik yolculuğumuz var." Burnunu tekrar onun saçlarına gömdü ve kokusunu bir kez daha içine çekti.

"Beni koklamayı kes," diye mırıldandı ve adamın büyük kolunu itti. "Beni eziyorsun."

Kıkırdadı ve kolunu kendi bacağına üzerine koydu.

Onu sırtında hissetmek Amelia'nın uyumak dışında her şeyi yapmak istemesine neden oldu. Cinsel bir şey yapmamaları konusunda ısrar ettiği için içten içe kendini azarladı.

Birkaç saat sonra, tavandaki tahtaları saymak uykusuzluğuna iyi gelmediğinde ve Rennick çoktan uykuya daldığında, elini vücudundan aşağıya, uyluklarının tepesine doğru götürdü. Birazdan rahatlamazsa bütün gece uyku ondan kaçacaktı.

Havlu bariyerleri çoktan kalkmıştı ve adamın yarı sertleşmiş aletinin kadının kıkna bastırması dayanılacak gibi değildi. Tuvalete gitmek için kalkmak onu uyandırır mıydı? Bunu şansa bırakmak istemiyordu. Yavaş ve sessiz hareketlerle yatakta kalmak daha güvenli olabilirdi.

Salyangozlar, elbisesinin eteğinin beline doğru kaymasından daha hızlı hareket etti. Kumaş karnının üzerinde durduğunda elini iç çamaşırına daldırdı.

Parmaklarının uçları klitorisini sıyrıp geçti ve girişine hafifçe girerek teninde yumuşakça kayacak kadar ıslattı. Arkasındaki Rennick'in aşırı farkında kaldı ve parmakları klitorisinin üzerinde nazik daireler çizerken kalçalarını titretmemeye çalıştı.

Adamın iğrenç vaatleri yeniden ortaya çıktı ve kadın adamın bunları yerine getirip getirmeyeceğini merak etti. Adamın yakışıklı yüzünün bacaklarının arasına gömüldüğü düşüncesinin uyandırdığı iniltiyi bastırmak için dudağını ısırıldı.

İri bir el onun iç çamaşırının üstünü örttü ve Rennick'in derin sesi gürledi, "Boynunu koklamamdan hoşlanmıyorsan, böyle devam edersen bir sonraki kokladığım şeyden nefret edeceksin."

"Uyuduğumu sanıyordum," diye boğuk bir ses çıkardı, biraz utanmıştı ama esas olarak adamın iri elinin vücudunun istediği yere bu kadar yakın olmasından tahrik olmuştu. Adam ince kumaşın üzerinden elinin tersini hafifçe okşadığında bu his daha da yoğunlaştı.

Adam kolunu yastığının altından çekip kendini duvara yaklaştırarak vücudunu yanından sırtına doğru yönlendirdiğinde başı öne . Dirseğine yaslandı, elini kalçalarının iç kısmını okşamak için aşağı doğru hareket ettirirken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu, sesi sanki eli amının içinde değilmiş gibi kibirliydi.

Ne yapacağından emin olamayarak başını salladı ama adamın parmakları uyluklarının iç kısmındaki hassas deride gezinip en ufak bir baskıyla tekrar elinin üzerinden geçtiğinde kalçaları kendiliğinden hareket etti.

Eli yükselişini sürdürdü, kıvrılmış elbisesinin üzerinden göğüslerine doğru ilerledi. Meme uçlarının üzerinde hareket eden ipeğin sürtünmesi inlemesine ve gözlerini kapatmasına neden oldu.

"Gözlerini benden ayırma, aşkım."

Kırpikleri kırpışarak açıldı ve beklentiden dolayı alnında hafif bir soğuk ter tabakası oluştu.

"Kendine dokunmanı kaç kez düşündüğümü biliyor musun?" Gözlerini kadının vücudunda gezdirdi ve elinin iç çamaşırının içinde kaybolduğu yerde durdurdu. Oturduğu yerden kalkarak bacaklarının arasına yerleşti. "Milyonlarca."

Adamın yüzü dantelle kaplı amcığının birkaç santim ötesinde durdu ve adam ona baktığında kadın hafifçe başını salladı. Dişleri bir anda beyaz kumaşın üzerindeydi ve kumaşı ısıırıyordu. İri elleri kalçalarını kaldırdı ve bacakları biraz sallandı. İç çamaşırları hâlâ dişlerinin arasındayken, onları uyluklarından aşağı indirdi ve dizlerinin üzerinde durarak bir eliyle yolun geri kalanını çıkardı.

Bu şimdiye kadar gördüğü en erotik şeydi ve uyarılma parmaklarını kapladı. Adam onun bileğini kavradı ve elini yüzüne götürdü. Dili, uçları dudaklarına değene kadar parmaklarının üzerinde gezindi. Parmaklarını ağzına almadan önce, "Tadının harika olduğunu biliyordum," dedi.

Tek yapabildiği hayranlıkla bakmaktı. "Kalk," diye emretti. Kadın yataktan fırladı ve umutla bekledi. Adam arkasına yaslandı ve belinden tutup kendisine doğru çekmeden önce onu daha yakına çağırdı. "O mükemmel amcığı yüzüme getir, aşkım."

Şiddetli rüzgârlar ağaçları sarsmıyordu ama onun sözleri vücudunu ihtiyaçla titretiyordu. Dizlerini başının iki yanına yerleştirdi ve onu görebilmek için vardiyesini yukarı kaldırdı.

Adam kızın amına baktı ve dudaklarını yaladı. "Yemek yemenin ne demek olduğunu bildiğimden beri bu anı bekliyordum." Kızın yüzüne baktı. "Yatak başlığını tut ve otur."

Normalde sahip olmadığı bir cesaret onu ele geçirdi ve göğsünden aşağı doğru hareket etti ya da etmeye çalıştı. Adam bir hırıltıyla onun kalçalarını kavradı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bunu yapmak için," dedi olabildiğince baştan çıkarıcı bir şekilde ve öne doğru eğilerek ağzını onunkine bastırdı. İri bir el başının arkasını kavrayarak onu yerinde tuttu. Adamın dili kızın dudaklarını yaladı ve kız da dilini kendi diliyle buluşturup şehvetli bir dansla birbirine doladı.

Kadın adamın ağzına karşı inledi ve kalçalarını adamın karnına doğru salladı. Adam nefes nefese kalarak ayrıldı. "Amını yüzüme doğru çek yoksa ben senin için çekerim."

Kadın vücudunu yukarı doğru kaydırды ama kalçalarını indiremeden adam onu aşağı çekti ve diliyle içine soktu. Bir elini duvara, diğerini de yatak başlığına dayayarak haykırdı.

Nefes almak onun için imkânsız olmalıydı ama bu onun her santimini yalamasına engel olmadı. Kadın vücudunu kaldırmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu, dili hassas teninin vadileri arasında geziniyor, klitorisinin etrafında dolaşıyor ve onu çığına çeviriyordu.

Hareketleri çılgınca ve durgun arasında gidip geliyor, dilinin sürüklenişi başka hiçbir şeye benzemeyen bir his yaratıyordu. Kızın girişini zorluyor, sadece klitorisine doğru ilerliyor ve kız çığlık atana kadar emiyordu.

Karmakarışık, adamın yetenekli ağzını sürerken çıkardığı anlaşılmas sesleri durduramıyordu. Kalçaları daha hızlı hareket etti ve parmakları kalçalarının yumuşak etine girerken ona karşı inledi.

Bir şeyler söyledi, sesi kadının vücudu tarafından boğuldu ve dili hızla klitorisinin üzerinde gezindiğinde, kadın dudaklarında onun adı varken hiç olmadığı kadar sert boşaldı. Serbest kaldığında kalçaları adamın başını kavradı ve sıkı.

Seğirmesi durduğunda, onu vücudundan aşağı kalçalarına yasladı. Dudaklarındaki parıltı zaten sıcak olan yanaklarını daha da ısıttı ve tembelce gülümsedi. "Çok güzel."

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine baktılar. Aletin kıcını zorladığını fark eden Amelia, aletin başıyla aynı hizaya gelmek için dizlerinin üzerine kalktı ama adam onu durdurdu.

"Bu gece olmaz." Doğrulup elini kadının omurgasında gezdirdi. "Sana ilk kez sahip oluyorum, acele etmek istemiyorum ve yarın sabah erkenden kalkacağız."

Hayal kırıklığı, güvensizliğiyle birlikte öne çıktı. "Yapma bunu," diyerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Hiçbir şey istemiyorum kendimi senin mükemmel küçük amına gömmekten daha çok istiyorum, ama bu gece değil." Onu usulca öptü ve arkasına yaslandı. "Yukarı kaldır."

Kafası karışan kadın adamın dediğini yaptı ve adam elini kadının altına kaydırarak ilk üç parmağını kaldırdı. "Otur aşkım."

Anlamaya başladı ve geçici olarak kendini alçalttı. Parmaklarını içeri yönlendirmek için vücutlarının birleşeceği yere odaklandı.

Adam içini doldururken boğazına bir nefes takıldı ve tamamen oturduktan sonra ellerini adamın göğsüne dayadı. O bir şey söyleyemeden, adam tek bir kelime söyledi.

"Sür."

Ona iki kez söylemesine gerek yoktu. Yeni pozisyonunu denemek için kalçalarını bir kez döndürdü.

Rennick'in gözleri, dikkatini nereye odaklayacağına karar verememiş gibi kızın her santimetresinde geziniyordu. "Bak, elime ne kadar güzel biniyorsun." Bakışları kızın avucunun içinde hareket ettiği yere kilitlendi. "Çok güzelsin."

Parmakları içinde sabit bir ritimle hareket ediyor, duyuları bu duyguya odaklanırken başını döndürüyordu. Adamın elini ne kadar süre tuttuğunu bilmiyordu; coşku onu ele geçirirken saniyeler, dakikalar ya da saatler geçmiş olabilirdi.

Boştaki eli, başparmağı meme ucunun üzerinde gezinerek göğsünü avuçlamak için yan tarafına doğru ilerledi. Öne doğru oturdu ve aynı elini kadının sırtına dolayarak vücudunu leğen kemiğinden kalçalarına doğru kaydırды.

Kalçalarını her sallayışında iri parmaklarını daha da sertleştiriyordu. Avuç içi klitorisine değerken onu tamamen doldurdular. "Amcığın doymak bilmiyor." İnledi. "Parmaklarım sıırıslıklam oldu." Onları daha sert itti ve kadın haykırdı. Göğüsleri sert ritimle zıplıyordu ama adamın gözleri onunkilerin üzerindeydi. "Omuzlarıma tutun, aşkım."

Kolları adamın boynuna dolandı ve adamın eli kadının sırtındaki desteği serbest bıraktı. Ağzının önünde belirdi ve orta parmağını içeri itti. İçgüdüsel olarak onu içine çekti ve dilini etrafında döndürdü.

Tekrar inledi, parmağını onun ağzından çıkardı ve elini kıkına götürdü. Parmağının ucu arka girişini okşarken vücudu gerildi ama adam onu susturdu. "Rahatla, aşkım. Sürmeye devam et ve bırak seninle ben ilgileneyim."

Sadece başını sallayabildi ama acıdan korktuğu için hareketleri yavaşladı. Adamın parmağı yavaşça içeri doğru itilirken parmağının basıncı nazik kaldı. Vücudu direndi ama adamın ağzı boynunu bulduğunda inledi ve ona karşı kıvrandı.

Boynuna karşı mırıldandı ve parmağı daha da derine kaydı. "Aferin kızıma. Sıkı tutun."

Ne?

Kıkını avuçlayan eli, dar deliğine bastırıldığı parmağıyla etini sıktı ve kalçalarını amına gömülü diğer eline doğru iterek morartıcı bir tempo yarattı.

"Oh, kahretsin," diye nefesini tuttu. Neye odaklanacağını bilemiyordu - tenindeki diline, göğsüne sürtünen meme uçlarına, klitorisine sürtünen avucuna, içindeki hassas noktaya sürtünen parmaklarına ya da arkadan onu dolduran parmağına.

Sayısız his onu alt etti ve uçurumun kenarından yuvarlandı. "*Rennick*."

Adam kızın vücudunu hareket ettirmeye devam ederken siki aralarında sertleşti ve kız son orgazmıyla seğirdiğinde, adam kız kucağında, parmakları hâlâ içindeyken sert nefesler alarak oturana kadar yavaşladı.

Göğsü onunkiyile aynı anda kabardı. "Sadece seni izleyerek bile boşalabilirim."

Ellerini çıkardığında sızlandı ve dölle kaplı parmaklarını kaldırdığında başparmağıyla ovuşturdu.

Adamın parmakları arasında salıverildiğini görünce elleriyle yüzünü kapattı. "Tanrım."

"Utanmak en son olman gereken şey, aşkım." Ellerini indirdiğinde adamın yüzünde muzip bir sırıtış gördü. Parlayan parmaklarını ağzına sokup emerek temizledi ve gözlerini geri çevirdi. "Lanet olsun, tadına asla doyamayacağım."

Ne yapacağını bilemeyen Amelia ayağa kalkmaya çalıştı. "Kendimi temizlemem gerek."

Büyük eller kalçalarını kavrayarak onu yerinde tuttu. "Bana bırak." Onu nazikçe yatağa yatırdı ve banyoya girerek nemli bir bezle geri döndü. "Benim için yayıl."

Bacakları açıldı ve sıcak bez hiçbir şey kalmayana kadar teninde gezindi. Bezi banyoya geri attı, onu kucağına aldı ve yatağına uzandı. "Üstüme çık."

Sırtarak bacağını adamın leğen kemiğinin üzerine attı ama adam onu becermek yerine göğsüne doğru çekti ve bir elini sırtında gezdirdi. "Uyu, aşkım."

z1

Parmaklar Amelia'nın saçlarıyla oynayarak onu derin uykusundan uyandırdı. Çabucak kendine geldi, her ikisinin de belden aşağısının çıplak olduğunun, vücudunun hala Rennick'in kalçalarına sarılmış ve göğsünün onunkine bastırılmış olduğunun farkındaydı.

"Günaydın aşkım," diye gürledi çakıllı sabah sesi, göğsünü titreterek.

Utanç duymayı bekledi ama baş döndürücü bir heyecandan başka bir şey hissetmedi. *Yıllardır* beklediği her şey onun altında yatıyordu. "Günaydın," diye kıkırdadı, sonra zihinsel olarak kendini tokatladı. *Kıkırdamak mı? Kaç yaşındayım ben, on iki mi?*

Kalbi, göğsünün her yükselişinde kulağına doğru sabit bir şekilde atıyordu. "Ne düşünüyorsun aşkım?"

Eğer sana yaklaşırsam, beni yine geri çevirir misin?

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı. "Zıplayan bir arabada seyahat ederken ağırmasını isteyeceğinden şüpheliyim."

Eğer onun şehvetini söndürmek istediye, fena halde başarısız olmuştu. Eli kalçasının arkasına dolandı ve amının üzerinde gezindi. "Lanet olsun. Şimdi gitmeliyiz, yoksa kendimi tutamayacağım."

Sonunda nazlı bir gülümsemeyle başını adamın göğsünden kaldırdı. "O zaman yapma."

Üç saniye içinde yataktan kalktı ve onu ayağa kaldırdı. "Giyin. Adamlar ve araba birazdan burada olur." Adamın aleti uzun ve gururlu bir şekilde dışarı çıkmıştı ve kadın adamın gönderdiği sahte aletleri kullandığı için tanrılara şükretti çünkü başka hiçbir dünyada adamın aleti kadının içine sığamazdı.

"Bana öyle bakmayı kes," dedi ona, ereksiyonunu aşağı iterek. "Gerekirse seni kendim giydiririm."

"Beni kışkırtma," diye dalga geçtikten sonra rahatlamak ve önündeki uzun güne hazırlanmak için banyoya girdi.



Dağ Krallığı'na yolculuk Amelia'nın ilk başta düşündüğü kadar uzun sürmedi, gerçi Rennick arabanın fazladan ağırlığı yüzünden daha uzun sürdüğünü iddia ediyordu. Bariyere yaklaştıklarında henüz öğle yemeği vakti bile gelmemişti. Amelia arabanın penceresinden başını uzattı ve nefesi kesildi. Büyünün kendisine doğru yayıldığını *hissedebiliyordu*.

Gözleri kapıda duran insan ve fae muhafızlara doğru kaydı. "İznim yok."

Rennick cebinden bir kâğıt çıkardı ve pencerelerine yaklaşan muhafıza uzattı. "Evet, öyle."

Muhafız kâğıdı okuyup düzelttikten sonra geri uzatırken kadın kâğıda baktı. "İyi yolculuklar, Majesteleri." Geri çekildi ve diğer muhafızlara geçmelerine izin vermelerini işaret etti.

Amelia Rennick'ten izin belgesini aldı ve inceledi. "Bunu ne zaman aldın?" Sabah oldukça erken bir saatte onunla karşılaşmış, sonra da bütün günü birlikte geçirmişlerdi. Ne zaman vakit bulmuştu?

"Finn ve ben kraliçeyi görmek için gece boyunca at sürdük."

Kraliçeyi dilediğiniz zaman görebildiğinizi hayal edebiliyor musunuz?

Bu adamın sahip olduğu otoriteyi görmezden gelerek, korkmadan ve eve geri dönmeyi talep etmeden önce konuyu değıştirdi. Ona layık değıldi ve bunu biliyordu. Herkes onu gördüğünde bunu anlayacaktı. "Bana Fae'lerden bahset."

Araba, Amelia'nın daha önce hiç görmediğı ağaçların bulunduğı bir ormandan geçiyordu. Çam iğneleri ve farklı renklerdeki yapraklar onları süslüyordu. Rengârenk yaprakların üzerini kaplayan kar, ona şekere batırılmış şekerleri hatırlatıyordu.

"Tüm fae'ler insanlardan daha hızlı ve güçlüdür," dedi Rennick, pelüş minderli koltuğa yaslanarak, "ve büyü yapabilirler. Kraliyet dışı fae büyüünün kapsamı bu kadar."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki ya kraliyet fae'leri?"

Sırıttı ve kızın çok sevdiği gamzelerini derinleştirdi. "Aynı büyüye sahibiz ama daha güçlü. Ben bir kerede tüm krallık nüfusunu büyüleyebilirim, diğere fae'ler ise kendilerini ve belki bir ya da iki kişiyi büyüleyebilirler. Asiller, asil olmayanlardan daha hızlı ve daha güçlüdür. Bizim eş bağlarımız var." Göğsünün sol tarafına dokundu. "Ve *ailelerimiz* var."

"Kraliyet mensubu olmayanların eşleri yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Bir kraliyet ailesinin kader arkadaşı olmadıkça olmaz."

Yeni bilgileri düşündü ve keşke hepsini yazmak için bir parça kâğıt bulana kadar bekleseydim dedi. "Peki *tanıdık* nedir?" Adamın gömleğinin üstünden çıkan kanat dövmesine baktı.

Adam *familiar'ları* açıkladıktan ve Greta'dan bahsettikten sonra pencereden dışarı baktı ve düşüncelere daldı. *Vahşî bir hayvanın gözünden görmek nasıl bir şey olurdu?* Kucağındaki Eddy'ye bakarak gülümsedi. *Senin gözlerinden ne görürdüm?*

Minik tilki sanki düşüncelerini okuyormuş gibi bacaklarına sokuldu.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" diye düşündü ve dikkatini tekrar Rennick'e çevirdi. "Krallığını terk edemezdin." Yol boyunca Rennick'e hayatı hakkında sorular sormuştu ve Rennick onu neden daha önce alamadığını anlattığında, Rennick'in yokluğuna duyduğu kızgınlıktan dolayı bir suçluluk hissetti.

Uzun süre düşündü ve ona yalan söylemeyi düşünüp düşünmediğini merak etti. "Kraliyet fae'leri on üç yaşına geldiğinde, tanrılar kader eşlerinin adını sadece onların duyması için fısıldar." Gözleri yumuşadı. "Adını ilk duyduğumda, hayatımda duyduğum en güzel isim olduğunu düşünmüştüm."

Pencereden dışarı bakıp dev bir canavar gördüğünde hızla çılgınlığa dönüşen bir gülümsemeyi ısırdı. Kurda benziyordu ama bir at büyüklüğündeydi, kırmızı gözleri ve alt çenesini aşan uzun dişleri vardı. En iyi ihtimalle tehditkârdı.

Canavar yaratık şoförü korkutmadı. İnsanları bariyerden sık sık geçiriyor olmalıydı ama insan ölümle burun buruna gelmeye nasıl alıştırdı?

Canavarın kendisi onların varlığını görmezden geldi ama o bunu umursamadı ve neredeyse koltuğun üzerinden Rennick'in kucağına atladı, sinirli Eddy'yi göğsüne bastırdı.

Kız gözlerini sımsıkı yumarken Rennick onu sıkıca tuttu, boştaki kolunu ona doladı ve yüzünü göğsüne yasladı. Sakinleştirici bir eli saçlarında gezdirdi ve çenesini başının üstüne koydu. "Bizi göremez."

Glamour.

Eşiyle tanıştıktan beri yüzüncü kez kendini aptal gibi hissetti. "Özür dilerim," diye mırıldandı gömleğine karşı ve geri çekildi. Kollarının güvenli sığınağından ayrılmaya isteksiz bir şekilde koltuğuna baktı.

Onu daha rahat bir pozisyona getirdi ve "Burada kalacaksın" dedi.

Eddy oflayıp pufladı ve yanlarındaki koltuğa atladı. Amelia Rennick'in göğsüne daha da gömüldü ve onun gülümsediğini hissettiğine yemin etti.

Yıllardır merak ettiği bir konuyu nasıl açacağını bilemediği için elini göğsünde gezdirdi ve ceketinin kenarıyla oynadı. "Bana annenden misin?" Hassas bir konuydu ama eğer evleneceklerse onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. "Onunla yıldızlarda konuşurdum," diye ekledi sessizce.

İtirafının ardından uzun bir duraklama oldu ve kolları onu sıkıca sarana ve derin bir nefes alana kadar çok ileri gittiğinden korktu. "Bana kendini her daha fazla gösterdiğinde, senin için tanrılara şükrediyorum."

Onun bu itirafına nasıl karşılık vereceğini bilemedi ve "Bana ondan bahset" dedi.

Uzun bir aradan sonra Rennick konuştu, sesi nostaljinin sevgi dolu notalarını taşıyordu. "Her şey onu heyecanlandırırdı," diye açıkladı. "Hiç yabancıyla karşılaşmazdı ve personel onu severdi, özellikle de bahçıvanlar. Bahçe Krallığı'nda büyüdü ve babam kimsenin karda bir şeyler yetiştirmek için onun kadar kararlı olmadığını söylerdi."

"Peki ya o?" İnsan Krallığı'nın kuzey bölgesinde pek bitki örtüsü kalmamıştı. Sadece yaprak dökmeyen ağaçların yeşili.

"O yaptı." Kıkırdarken gözleri parlıyordu. "Babam ona sıcak bir ev yaptıktan sonra. Yerleştiğinizde size gösteririm."

Bir sonraki sorusuna nasıl tepki vereceğinden korkuyordu. "Nasıl öldü?"

Rennick'in göğsü kıpırdamayı bıraktı ve Amelia da nefesini tuttu. "Bir grup asi onu bahçe işleriyle uğraşırken öldürdü."

Amelia'nın nefesi kesildi. "Asiler mi?"

"Kraliyet ailesini devirmek isteyen Fae grupları," diye açıkladı. "Burada, Dağ Krallığı'nda halkımıza iyi davranırız. Maddi durumları ne olursa olsun her zaman yiyecekleri ve yeterli barınakları vardır, ayrıca gerektiğinde tıbbi yardıma da erişebilirler."

Ağzı aşığı doğru döndü. "O zaman isyancılar neden mutsuz?"

"Kendilerinin daha iyi bir iş çıkaracağını düşünenler ya da tahtın kan bağı yoluyla miras kalmasının adil olmadığını düşünenler her zaman olacaktır." Onun altında kaydı. "Soyumuzun tanrılar tarafından kutsanmış olduğunu unutuyorlar. Biz insanları onların koruyamayacağı şekilde koruyabiliriz. Krallığımızdaki her vatandaşı büyüleyebilirim. Kraliyet dışı fae'ler bunu yapamaz."

"Peki ya krallıkları yönetmeyen kraliyet fae'leri?" Eski bir mektubunda ona tek çocuk olduğunu söylemişti ama ya kardeşleri olsaydı?

Bir düşündükten sonra, "Kraliyet ailesinin genellikle tek çocuğu olur," diye cevap verdi. Kadın şüpheli bir kaş kaldırdı. "*Genellikle mi?*"

"Her şey mümkün," dedi şifreli bir şekilde.

"Peki ya bir varis ya da iktidardaki kral ve kraliçe çocuk sahibi olamadan ölürse?"

İçini çekti ama sesi sabırlıydı. "Böyle bir şey hiç olmadı, ama olsaydı bile tanrılar bunu ya düzeltirdi ya da düzeltmezdi. Onlar hakkında cennette oldukları ve Orcus'un, yani şeytanın ta kendisinin cehennemde olduğu dışında pek bir şey bilmiyoruz. Tanrılar bizi yarattı, ilk fae ve insanlara uymaları için emirler verdi, sonra da gittiler. Binlerce yıl önce bariyeri oluşturmak için geri gelmeleri dışında, o zamandan beri kimse onlardan haber alamadı." Yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. "Dünya olduğu gibi çünkü sadece öyle ve eğer daha önce hiç görmediğimiz anormal bir şey olursa, ya tanrılar varlıklarıyla bizi onurlandıracak ya da biz kendimiz bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağız."



Amelia gözlerini kocaman açmış, beyaz taştan inşa edilmiş, yüksek kulelerini süslü altın aksanların süslediği devasa saraya bakıyordu. Şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha büyüktü.

Rennick'in dudakları kulağını sıyırdı. "Evine hoş geldin."

Evine. Bu krallık ev gibi hissettirmiyordu ama o . Bu çılgıncaydı çünkü daha yeni tanışmışlardı. Bir nevi.

Yıllar boyunca yaptığı yazışmalar mı böyle hissetmesine neden olmuştu, yoksa aralarındaki bağ mı? Adamın onu sadece başka şansı olmadığı bir şey yüzünden istediğini düşününce kalbi duracak gibi oldu.

O olmadan, adamın ona ikinci bir bakış bile atmayacağını biliyordu. Bazı kadınlar gibi güzel değildi. Bu bir kederli ben zihniyeti değildi; bu bir gerçektir. Çirkin değildi, kendini değersiz de hissetmiyordu ama naif de değildi. Tecrübelerine göre, onun gibi görünen biri, mükemmele sahip olabilecekken sadeyi istemiyordu.

Rennick Amelia'nın çenesini kavradı ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Sorun nedir?" Onun şaşkınlığını fark ederek ekledi, "Seni hissedebiliyorum."

Kendi zihnindeki mahremiyet eksikliğinden duyduğu rahatsızlık, kendini onun elinden kurtarmasına neden oldu. "Duygularımı okumayı bırak. Bağlantıyı kesebilir misin?"

Vücudu dondu. Heykeller o anda ondan daha fazla hareket ediyordu. "Eş bağını istemiyor musun?"

Kahretsin. "Demek istediğim bu değildi," dedi çabucak. "Ne hissettiğimi bilmenden hoşlanmıyorum. Bağın bu kısmını durdurmanın bir yolu var mı?"

Koltuğa yaslanarak rahatladı. "Bildiğim kadarıyla hayır, ama araştırabiliriz." Parmakları saçlarının uçlarında gezindi, bu onunla tanıştığından beri sık sık yaptığı bir şeydi. "Bir şeyin seni bağ kuracak kadar etkilediğini bilmek hoşuma gidiyor. Sen çok sevindiğinde ben de sevinirim, canın yandığında ise böyle hissetmene neden olan şeyi yok ederim."

"Bu sağlıklı değil." Ona doğru eğildi, gözlerini pencereden dışarı dikti. "Benim mutluluğum için kendi mutluluğunu feda etmemelisin. Seni mutlu eden şeyi yapmanı istiyorum ve eğer bu beni mutsuz ederse, sana haber veririm."

Adam kızın saçlarının ucundan çekiştirdi ve kız başını geriye eğdi. "Beni mutlu eden tek şey senin mutluluğun değil, ama hata yapma, eğer bir fedakârlık gerekiyorsa, bunu yaparım. Benim için hiçbir şey senden daha önemli değil, küçük dostum. Bunu asla unutma."



Arabayı boşaltmak için bekleyen bir grup adam, Rennick'le birlikte arabadan inen Amelia'ya açık açık baktı.

Her zamanki gibi koruyucu bir dost olan Rennick, kolunu Amelia'nın omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Korkacak bir şey yok," diye fısıldadı. "Kimse senin kim olduğunu bilmiyor ve insan kulakların saçların tarafından örtülüyor."

"Onlara eşini eve getireceğini söylemedin mi?" Nedenini bilmiyordu ama kimseye eş olduklarını söylemediğini bilmek biraz canını acıtmıştı. Ora onun için kim olduğunu gerçekten biliyor muydu, yoksa Amelia'nın bir arkadaş ya da kuzen gibi başka biri olduğunu mu düşünüyordu?

Sinsi hediyeleri hatırlayınca, Ora'nın Amelia'nın onun için kim olduğuna dair en azından bir fikri olduğunu biliyordu.

"Senin büyün yok," diye cevap verdi, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi. "Biri sana zarar vermeye çalışırsa, ona karşı güçsüz olursun ama evlendiğimizde sen de benim kadar güçlü olacaksın."

"Bir *tanıdığım* olacak mı?" Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Eddy başka bir hayvanla nasıl başa çıkacaktı? İşaret üzerine tilki, Eddy onu yere bırakana kadar sağa sola saldırmaya başladı.

Bacağını yaladı ve tırıs tırıs uzaklaştı, saray kapılarından geçti ve sonra köşede kayboldu. Bilmediği bir bölgede olsalar da geri dönüş yolunu bulacağına güveniyordu. Onu evcil bir hayvan olarak görse de o hâlâ vahşi bir hayvandı ve bunu unutmaması gerekiyordu.

Rennick çenesini kaşdı. "Emin değilim. Genellikle sadece kraliyet soyundan gelenler alır. Sen alabilirsin."

İşte yine o kelime. *Genelde*.

"İnsan olmama rağmen diğer yeteneklerinizi alacak mıyım?"

"Emin değilim," diye itiraf etti, "ama öyle olduğuna inanıyorum. Sen bildiğim kadarıyla herhangi bir fae'nin ilk büyüsüz eşisin."

"Eğer emin değilseniz, beni Fae'lerle dolu bir krallığa getirmek yerine İnsan Krallığı'nda bırakmanız daha akıllıca olmaz mıydı?"

Bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Evlendikten sonra çoğunlukla insan olarak kalırsan, ben etrafta olmadığım zamanlarda kraliyet muhafızlarının korumasına sahip olacaksın. Şimdi de öyle olacak ama kraliçe olduğunda onlar da bana olduğu gibi sana da bağlı olacaklar."

Tereddüt etti. "Bağlı mı?" *Kaç tane bağı vardı?*

Kıkırdadı. "Sihirle değil, yeminle. Kraliyet ailesine yemin ettiler ve bir kez evlendiğinizde size görevle bağlı olurlar."

"Fae'leri sorduğumda bunu söylemek iyi bir bilgi olurdu," diye homurdandı.

Saray çalışanları yanlarından geçerken onlara baktı ve o da onlara dostça gülümsedi. Bazıları bu jeste karşılık verdi ama diğerleri arkalarını dönüp kendi aralarında fısıldaştı. Gizli kulaklarına rağmen onun ne olduğunu biliyor olmalıydılar. "Fae'ler insanları sevmez mi?" diye sordu sessizce.

"Bu bir hoşlanmama değil," dedi dikkatle, "daha çok bir ilgisizlik. İnsanların zayıf bir yük olduğunu düşünüyorlar."

Adımları duraksadı. "O zaman neden benimle evleniyorsun? Senin eşin olmam beni kraliçeleri olarak kabul edecekleri anlamına gelmez." Panik onu pençesine almaya çalıştı. "Sırtımda bir hedef tahtası mı olacak? Kraliyet soyunu zayıflattığım için beni öldürmeye çalışacaklar!"

Rennick durdu ve yüzünün iki yanından tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Kimse saçının teline zarar vermeyecek ya da senin hakkında kötü konuşmayacak, eğer buna kalkışırlarsa kafalarını ön kapıya asarım."

"İnsanları öldürmekle tehdit etmeyi bırak," diye fısıldadı, onun dokunuşuyla biraz sakinleşti. "Benden hoşlanmadığı için birini öldüremezsin. Muhtemelen krallığınız kalmaz."

Doğruldu ve omuz silkti. "İdare etmek daha kolay olurdu."

ZZ

Amelia'nın endişesi Rennick'in endişesini katladı. Fae krallıklarının vatandaşlarının onu nasıl karşılayacağı konusunda endişelenmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Onun eşi olmak tüm endişeleri yok etmeliydi, ama eğer etmezse, evlilik edecekti, çünkü eğer etmezse, onların kabuslarının yıldızı olacaktı.

O ve babası, tam olarak kabul edilen bağın onu güçlendireceğini, muhtemelen onu tekrar bir fae'ye dönüştüreceğini tahmin ediyorlardı ama emin olamıyorlardı.

Ona söylediklerinde ciddiydi. Biri ona saygısızlık ederse ya da daha kötüsü onu incitmeye çalışırsa, hatalarını düzeltmek için yaşayamazlardı.

Rennick'in babası karısının ölümünden dolayı kendini asla affetmedi. Bahçıvan dışarıda yetiştirmeye kararlı olduğu bir gül fidanıyla ilgilenirken, o sıcak evin içinde bahçıvanla konuşuyordu. İsyancılar

İnanılmaz yükseklikteki saray duvarlarına tırmanmışlar ve Rennick'in annesini fark ettiklerinde, muhafızlar onu kurtaramadan bağırsaklarını deşmişlerdi.

Rennick ve babası, birkaç yıl boyunca kaçmayı başaran isyancıların izini sürerek hak ettikleri yavaş ölümleri gerçekleştirdiler.

O zamandan beri babası saray duvarlarının tepesine, kazığa oturtulmadan tırmanmayı imkânsız hale getiren uzun çiviler ekletti ve sarayın çevresine daha fazla muhafız yerleştirildi.

Rennick, Amelia'yı merdivenlerin dibinde durdurdu. "Geç bir öğle yemeği ister misin?"

Gözleri yanından geçen herkese dikilmişti. "Yemek yiyemeyecek kadar gerginim." "Ren," dedi tanıdık bir ses ve dönmesini sağladı.

Amelia'nın elini sıktı ve bıraktı, Ora'ya geniş bir gülümseme attı. "Merhaba prenses."

Ora alaycı bir gülümsemeyle gözlerini devirdi. "Bana öyle deme."

Bu, Finn'in moda da dahil olmak üzere kraliyetle ilgili her şeye olan takıntısı nedeniyle Finn'le birlikte gençken ona taktıkları bir lakaptı. Kendini mücevherlerle ve küçük taçlara benzeyen saç bantlarıyla süslüyordu.

Amelia geri çekilerek Ora'yla arasına hoşuna gitmeyecek kadar çok mesafe koydu ama Ora bu konuda yorum yapmaktan kaçındı. Ora, Rennick'in eşini geri aldığını bilmiyordu; seçkin birkaç kişi dışında kimse bilmiyordu ve evlenene kadar bu şekilde kalması gerekiyordu.

Ora'ya güveniyordu ama Amelia'nın hayatıyla kumar oynayacak kadar değil.

Ora'nın mavi gözleri Amelia'ya kaydı ve gülümsemesi sıkılaştı. "Tanıştığımızı sanmıyorum." Elini uzattı ve gülümsemesini genişletti. "Ben Ora."

Amelia Rennick'in etrafından dolandı ve diğer kadının elini sıktı. "Amelia."

"Sizi sarayımıza getiren nedir?" Ora ellerini önünde kavuşturarak kibarca sordu.

Eğer Rennick gözlerini devirecek bir adam olsaydı, devirirdi. Babasıyla her gün burada olduğu için saraya hep *kendi* sarayı derdi.

"O bir arkadaş," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, Amelia'nın ellerini arkasında kenetlediğini fark etti. Göğsünde kendisine ait olmayan karanlık bir duygu çiçek açtı. "Bir arkadaş mı?" Ora Amelia'yı bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Şimdiye kadar hiç daha önce saraya getirmiştim."

Kadının ses tonundaki imayı fark etmemişti ama şu anda onunla uğraşacak ne zamanı ne de sabrı vardı. "Bize izin verirsiniz, Amelia'ya

odasına."

Cevap beklemeden kolunu uzatarak arkadaşına merdivenleri çıkmasını işaret etti.

Ora ona kuşkulu bir bakış attı, o da buna karşılık bir sonraki sözlerini dikkatle seçmesi için onu uyardı. Merdivenlerden inmeden önce Amelia'ya bakarak, "Bu akşam yemekte görüşürüz," dedi.

"Evet, görüşürüz o zaman," diye cevap verdi ve arkadaşına yetişmek için basamakları ikişer ikişer tırmandı.

Amelia'yla birlikte merdivenin tepesine vardıklarında o karanlık his kaybolmuştu ve Amelia bunu hayal edip etmediğini merak etti.

Onu başka bir merdivenden yukarı çıkardı ve "Ora seni rahatsız etti mi?" diye sordu.

Amelia eteklerini düzeltti ve dosdoğru önüne baktı. "Hayır. Gerginim."

Ona inanmıyordu ama yine de güvenini ona borçluydu. Onu yalancılıkla suçlamak ona iyilik getirmezdi.

Kendi *odasının* dışına çıktığında kapıyı açtı ve kenara .

Amelia onun yanından geçip çocuksu bir merakla odaları inceledi ve endişelerini koridorda bıraktı. Oturma odası, yatak odası, giyinme odası ve banyo arasında süzülürken, "Bu inanılmaz," diye nefes aldı.

"Bunlar benim mi?"

"Bizim," diye düzeltti.

Yavaşça döndü. "Bizimki mi?"

Ona doğru ölçülü adımlar attı, dokunmamak için ellerini arkasında kenetledi. "Yatağı paylaşmak istemiyorsanız, sizin için başka bir yatak hazırlatacağım." *Lütfen kal.*

Derin düşüncelere dalmış bir halde, dalgınca göğsünü ovuşturdu. Gerginlik Rennick'in pek sık hissettiği bir duygu değildi, ama şu anda onu ele geçirmişti.

Kolunu indirip güzel gözlerini onunkilere dikmeden önce kaşları çatıldı. "Güvenli mi?"

Vücutundaki her kas gerildi. "Benimleyken kendini güvende hissetmiyor musun?"

Gözleri parladı. "Biliyorum ama senin için kim olduğumu kimsenin bilmediğini söyledin ve Ora'ya benim bir arkadaş olduğumu söyledin." Etrafını işaret etti. "Odalarınızda kalmam dikkat çekebilir."

"Sadece birkaç personelin kraliyet odalarına girmesine izin veriliyor ve ayrılmadan önce, benimle birlikte dönecek bir misafirim olacağı konusunda bilgilendirildiler.

Başka bir şey bilmelerine gerek yok."

"Tamam." Gülümsemesi küçüktü ama samimi görünüyordu. "Ben kalacağım."

Rennick kendi gülümsemesinin yüzüne yayılmasına engel olamadı. "Sana eşyalarının nerede olduğunu göstereyim." Elini kızın beline koyarak onu soyunma odasına götürdü. "Akşam yemeğinden önce banyo yapmak ister misin?"

Sanki adam ona Tropik Krallık'ın ortasında bir cibinlik önermiş gibi mutlu bir şekilde içini çekti. "Evet, lütfen."

Eğildi ve dudaklarından öptü, onun sevgisi olmadan bir saniye daha geçiremezdi. "Suyunu akıtacağım."



Amelia banyodan sonra giymek için temiz iç çamaşırlarını aldı ve yüzeye çıkmaya çalışan kıskançlığı zorla bastırdı, çünkü lanet olası bağ kendini kontrol altına alamazsa Rennick'i uyarakı.

Ora'nın onları tanıştırdıktan sonra *arkadaş* kelimesini küçümsemesi Amelia'nın kendini bok gibi hissetmesine neden olmuştu ve o aşağılık kadına *prences* demesi Amelia'yı daha da kötü hissettirmişti. Bugün öğrendiği bir şey varsa o da Ora'nın bir sorun teşkil edeceğıydi ve Amelia arkadaşı için kirli bir mücadele vermek zorunda kalırsa bunu yapacaktı.

Artık birlikte olduklarına göre onun sadakatinden şüphe etmiyordu ama Ora ilişkilerini elinden geldiğince sabote edecek bir tipe benziyordu.

Ora'yla ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakan Amelia, bugün eşini baştan çıkarmaya kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. Yığınla mektubun ardından yıllarca beklemişti. Yapacağı son şey olsa bile onu bu gece becerecekti. Banyodan daha iyi bir zaman olabilir miydi? Suyunu hazırlamıştı ve şimdi banyoda durmuş onu bekliyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı canım?" diye seslendi kapıdan.

Nefesini tutarak, baştan çıkarıcı olduğunu umduğu bir gülümsemeyle banyoya adım attı. "Ben hazırım."

Rennick elini suyun altına tuttu, düğmelerden birini ayarladı ve içinde çeşitli sabunlar bulunan seramik bir tepsiyi işaret etti. "Bunlar yüzünüz, vücudunuz ve saçınız için," dedi her bir çubuğa dokunarak. "Bunları kendim yaptım."

Onları kendisi mi yapmıştı? Şu anda bu şaşırtıcı bilgi üzerinde duracak zamanı yoktu.

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine, *sadece ona sor*. Eğer hayır derse, kaçacak ve sıcak bir yerde yeni bir hayata başlayacaktı. "Benimle yıkanmak ister misin?" Hızlı konuştu ve kelimeler mümkün olan en itici şekilde birbirine karıştı. Dün geceden sonra sinirlerinin hiçbir anlamı yoktu ama Ora'yla tanışmak onu sarsmıştı.

Rennick kapının yarısına kadar gelmişti ki adımının ortasında durdu. Döndü ve gözleri buluştu, gözleri her saniye daha da kararıyordu. "Her şeyden çok."

Odanın içinde sinsice ilerlerken, hızlı ve zarif hareketlerle gömleğini çıkardı. Botlarını çıkardıktan sonra, üzerinde sadece pantolonuyla kızın önünde durdu ve iri eli hiç vakit kaybetmeden kızın yanağından göğüslerinin üst kısmına doğru ilerledi. "En sevdiğin elbisen bu mu?"

Kıyafetlerine baktı. "Hayır mı?"

"Güzel," diye homurdanarak iki eliyle önünü kavradı ve ortadan yırttı. Dudaklarını ıslattı ve gözlerini kızın açıkta kalan teninin her santiminde gezdirdi.

Sadece kırmızı dantelli göğüs bandı ve ona uygun iç çamaşırı kalmıştı. Ora'yı gördükten sonra çok istemesine rağmen kıvranmayı ya da kendini saklamayı reddetti. *Kes şunu*.

Temiz iç çamaşırlarını kızın elinden alıp bir kenara fırlattı, gözlerini kızın bedeninden ayırmadı. Omuzlarından ittiğinde elbisesi zahmetsizce yere düştü ve göğüs bandına uzandığında elini durdurdu.

Kuru dudaklarını ıslatarak titrek bir nefes verdi. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Gilpin'le birlikte öğrenmeye çalıştım ama neredeyse hiçbir şey yapmadık."

"Onun anısını buraya getirme," dedi Rennick karanlık bir sesle. "Ona ne yaptığın umurumda değil; tek umurumda olan burada, olman, sana dokunmama izin vermen."

"Hayır." Onun bileğini hafifçe sıktı. "Sana bunu söylemem gerek." Adamın çenesi gerildi ama kadın devam etti. "Daha fazla deneyim kazanmak için onunla bir şeyler yaptım. Geceleri yaptığım şeyle bunun arasındaki farkı anlayabileceğini bilmiyordum. Aylardır yazmamıştın ve benim için geleceğinden emin değildim ama gelersen hazır olmak istedim." Adam anlaşılabilir bir bakışla ona bakarken odayı sessizlik kapladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Deneyimsiz olmak istemedim çünkü sen," elini vücudunda gezdirdi, "sen. Kararım için seni suçlamıyorum." Durdu ve

omuzlarını dikleştirdi. "Ama sen bekâr kalırken benim bekâr kalmamın beklenmesi adil değildi."

Özür dilemekten onu azarlamaya nasıl geçmişti? Özür dilemek bir şey değildi. Önemli değildi; her kelimesinde ciddiye,çünkü bu adil değildi.

Geriekildi. "Başka bir kadına dokunacağımı mı sanıyorsun?"

Ne oldu? Vücudundaki tüm kanekildi.

"Sana kızgın değilim," dedi elini boynunun yan tarafına götürerek. "İhtiyaçların vardı. Mektuplarımda seni başka biriyle yattığıma inandıracak bir şey söylediysem özür dilerim ama ben asla başka birine dokunmadım."

Amelia önce gözlerini kırptıştırdı, konuşamayacak kadar afallamıştı, sonra başını salladı. "Ama söylediğin şeyler, dün gece yaptıkların... daha önce hiç kimseyle birlikte olmadıysan nasıl bildin?"

Boynunu bıraktı ve göğüs bandını açmak için uzandı. "İzleyip öğrenebileceğim yerlerimiz var."

Onun başka kadınları izlediğini düşünmek onu hasta ediyordu ama buna hakkı yoktu.

"Bir erkeğin yüzünü bir kadının amına gömüpığlık atana kadar ziyafetekmesini izlediğimde, seninığlıklarının ne kadar tatlı olacağını hayal ettim ve onları duyacağımdan emin olmak için yakından izledim."

Başparmakları meme uçlarının üzerinde hafifçe ve tüyleri diken diken oldu.

"Onu sikinin üzerinde zıplatırken, göğüslerini ağzına alırken, amcığın sikimi boğup dölle kaplarken, dişlerimin arasında göğüs uçlarınıekiştirdiğimi hayal ettim."

Su seviyesi porselen küvetin kenarına ulaştı ve kapatmak için eğildi. Dikkatini tekrar ona vererek içamaşırını bacaklarından aşağı kaydırđı veıkmasına yardım etti. Göz temasını kesmeden içamaşırlarını ağzına götürdü ve kumaşın nemli kayganlığını yaladı. Ağzı memnun bir sırıtışla kıvrıldı. "Benim için şimdiden ıslandın mı, küçük dostum?"

Ateş, tenini ondan daha sıcak yapamazdı.

Rennick onu kucağına aldı, ılık suyun indirdi ve arkasından tırmandı. Sıvı küvetin kenarlarından sıçrayarak mermer zeminde küçük bir göl oluşturdu.

Adamın sertliği sırtının alt kısmına baskı yaptı ve kadın daha da yaklaştı. İri, nasırlı eller yavaşça uyluklarından yukarı ve kıvrımlarından geçerek ondan uzun bir inilti çıkardı.

Dokunuşunu hafifleterek hassas teninin üzerinde gezdirdi. Parmaklarının nazik dokunuşları kızın açıklığını geçip klitorisine geri dönerken kalçalarının istemsizce hareket etmesine neden oldu.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Adam onun boynuna doğru kıkırdadı. "Daha geniş aç, aşkım."

Bacaklarını onunkilerin üzerinden geçirerek kendini ona sundu ve adamın iki parmağı içine girerek kalçalarının yerinden oynamasına neden oldu.

"Mmm," diye mırıldandı tenine karşı. "Muhtaç bir amcığın var, değil mi?"

Adam içeri girip çıkarken avuç içi klitorisine sürtündü ve diğer eli karnından göğüslerine doğru kıvrıldığında kadın inleyerek sırtını kamburlaştırdı. Su, yükselen bir gelgit gibi onlara doğru kayıyordu ama umurunda değildi.

"Siktir," dedi Rennick, yüzünü onun boynunun kıvrımına sokarak. "Sadece çıkardığın sesleri duymak için bile kendimi tekrar tekrar içine gömeceğim." Meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarlayarak burnunu boynunun sütununda gezdirdi. "Seni seviyorum, küçük dostum."

Onun bu itirafı karşısında nefesi kesildi. Bunu daha önce hiç söylememiştir.

"Söyle bana," diye mırıldandı, "kendini benim aletimin bir kopyasıyla becerdiğinde, seni benim yaparken bedenimin seninkini kapladığını düşündün mü?" Bir eliyle çenesini kavradı ve yüzünü geriye doğru eğdi. "Yoksa seni kalçalarını mı morarttım?"

"Nick," diye nefes aldı iç duvarları parmaklarının etrafında kenetlenirken ve içgüdüsel olarak kalçalarını yuvarladığında, boşalmadan saniyeler önce her yerinde karıncalanmalar patlak verdi, salıverilmesiyle birlikte haykırdı.

Kız elini sürerken arkasındaki adam kılını bile kıpırdatmamış ya da tek kelime etmemiştir ve kızın heyecanı geçip de adam parmaklarını çekince, orgazm sonrası sersemliğiyle adamın bir sonraki sorusuna hazırlıklı değildi.

Keşke öyle olsaydı, çünkü adam, "Nick olarak gördüğün ben değildim, değil mi?" diye sorduğunda sadece bakabildi.

Rennick ayağa kalktı ve tek kelime etmeden sudan çıktı.

Finn. Amelia onca yıl Nick'in Finn olduğunu düşünmüştü ve bugün ona böyle hitap etmemesini istemesine ve nedenini açıklamasına rağmen ağladığı kişi *Nick*'ti.

Adamın kendisini okşayarak zevk aldığı onca zaman boyunca başka bir adamı hayal etmişti. Onun neye benzediğini bilmesine imkân yoktu ama en yakın arkadaşını ya da daha kötüsü Gilpin'i hayal etmek kalbine ve gururuna bir yumruk gibi inmişti.

Banyodan çıkmaya çalışan Amelia'nın hareketleriyle birlikte su da etrafa yayıldı. "Özür dilerim. O değildi; yemin ederim."

"Dur," diye seslendi kapı aralığından.

Suç onda değildi, nasıl olabilirdi ki? Ama aşkını itiraf ettikten sonra duymak istediği son şey, başka biriyle ilişkilendirdiği bir isimdi

İnsanın görüntüsü.

Bakışları sırtını yakıyordu ama onunla yüzleşemiyordu. Şimdi yüzleşemezdi. Bu, başka bir adamla sikiştiği zamandan daha kötü hissettiriyordu.

İnsanlar o anın sıcaklığıyla bir şeyler söyler ve ne kadar acı verse de bunun için onu suçlayamazdı ama yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Sessizce eğitim kıyafetlerini giydi, botlarını bağladı ve kadının onu durdurmadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak oradan ayrıldı.



Aşılmaz bir suçluluk yığını Amelia'nın üzerine kurşun bir battaniye gibi çöktü. Ondak takma adını kullanmamasını istemişti. Onun için Nick artık Rennick'ti ve bu dürüst bir hata olsa da, yüzündeki ifade ona niyetinin önemli olmadığını söylüyordu.

Darbe onu harap etmişti.

Ona onu sevdiğini söylemişti ve o da kalbini kırıp gitmesine izin vermişti.

Bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı.

Oturma odasının halısında bir delik açarak geçirdiği bir saat omuzlarını stresten germiştir ve kapının çalınması kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu.

Rennick?

Koşarak odanın diğer ucuna geçti ve kapıyı açtığında bir çift şaşkın kahverengi gözün kendisine baktığını gördü. Genç bir hizmetçi yiyecek dolu bir arabanın yanında duruyordu ve Amelia hayal kırıklığına uğramış bir gülümsemeyle onu içeri almak için kenara çekildi.

Akşam yemeği, diye fark etti, Ora'nın daha önceki sözlerini hatırlayarak. *"Bu akşam yemekte görüşürüz."*

Rennick Ora'yla onsuz akşam yemeği için buluşmuş muydu? Eğer buluştuysa, Amelia İnsan Krallığı'na geri dönecekti. Amelia eşinin ilgisi için başka bir kadınla kavga etmezdi.

Tek başına kalma düşüncesi onu daha da kötü hissettirdi, bu yüzden hizmetçi gitmeye çalıştığında Amelia onun yolunu kesti. "Kalacak mısın?"

Hizmetçi hemen küçük bir reveransla, "Evet, hanımefendi,"

diye cevap verdi. Amelia burnunu . "Yapmayın bunu. Ben kraliyet ailesinden değilim."

Kız bir an için kendisiyle savaşıyor gibiydi. "Size asil bir konuğa davranır gibi davranmamız talimatı verildi, Hanımefendi."

"Ben Amelia," dedi Rennick'in emirlerini elinin tersiyle iterek. "Bana Bayan demeyi kes ve lütfen bir daha reverans yapma."

Hizmetçi Amelia'nın uzattığı eli tuttu. "Ben Fawn."

"Kalmak *zorunda değilsin*," diye düzeltti Amelia, isteğinin bir emir gibi algılanabileceğini fark ederek. "Alınmayacağım."

Fawn omuz silkti ve Amelia'nın oturduğu yerin karşısındaki masaya oturdu. "Burası günün son durağıydı." Gözleri Amelia'nın artık açıkta kalan kulaklarında oyalandı.

"Ben İnsan Krallığı'nın kış bölgesindenim," dedi Amelia ona alaycı bir gülümsemeyle. "Eminim şimdi reverans yaptığın için kendini aptal hissediyorsundur."

Fawn saçlarını kendi insan kulağının arkasına itti ve Amelia'nın gözleri yuvarlaklaştığında gülümsedi. "Ben yarı fae'yim. Annem buralı bir fae adama aşık oldu."

"Nasıl tanıştılar?" İnsanlar ve Fae'ler hakkında bir sürü aşk kitabı vardı, şanssızlıkları yenen yıldız aşıklar. Gerçek hayatta nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Kendi iyiliği için, iyi olmasını umuyordu.

"Annemin ailesinin bir çiftliği varmış ve büyükbabam Mountain Kingdom'a taze ürünler getirirmiş. Babamın burada bir manav dükkânı vardı ve bir gün annem bir teslimatta büyükbabama eşlik etti." Fawn masa örtüsüyle oynadı, gözleri dalgındı. "İnsan Krallığı'nda doğmuşum ama on dört yaşına basmadan hemen önce beni burada büyötmeye karar vermişler. Kulaklarım yuvarlak ve tüm niyet ve amaçlar için insandım."

Amelia merakla öne doğru eğildi. "Öyle miydi?"

"On iki yaşımıdayken, ailem bir yıldönümü gezisine çıkarken ben de birkaç haftalığına Dağ Krallığı'ndaki büyükannem ve büyükbabamın yanında kalmaya geldim. O zamandan beri zayıf bir fae büyüsüne sahibim." Kıkırdadı. "Yaklaşık bir yıl kadar sonra, okuldaydım ve bana sataşan bir çocuğun dişlerini dökmeyi dilemişim ve o gülümsediğinde herkes çılgılık atmaya başladı. Anlamadım çünkü bana iyi görünüyordu ama görünüşe göre onu dişsiz olması için büyülemişim."

Amelia gülerken alkışladı. Bunu görmek için her şeyini verebilirdi. "Sen olduğunu anladılar mı?"

Fawn'ın sırtışı soldu. "Evet. Öğretmenler bu konuda iyiydi ama ailem ertesi hafta bizi buraya taşıdı. Kimsenin benden korkmasını istemediler. Babam korkunun insanları tehlikeli yaptığını söylerdi." Fawn'ın gözlerindeki uzak bakış kayboldu ve yerine kayıtsızlık maskesi yerleşti. "Ailem bir ay sonra bir isyancı saldırısında öldürüldü."

Amelia, Rennick'in isyancılardan bahsettiğini hatırladı. "Çok fazla isyancı saldırısı var mı?"

"Annemle babamın öldüğü saldırıda çok fazla kayıp vardı ama o zamanlar nadir görülen bir olaydı. Yaklaşık beş yıl kadar önce sıradan bir olay haline gelmişti." Eteğini düzeltti ve ince bir omzunu kaldırdı. "Son saldırı üç yıl önceydi, sonra kral ve babası hepsini öldürdü ya da yakaladı... bildiğimiz kadarıyla."

Fawn duygularını Amelia'nın tanıdığı herkesten daha iyi saklıyordu. Bilgiyi ikna edici bir soğukkanlılıkla vermişti.

Amelia başsağlığı dilemek için ağzını açtığı anda Fawn sertçe, "Yapma," dedi. "Acınmaya ya da bana kırılacakmışım gibi davranılmasına ihtiyacım yok."

Amelia sandalyesine geri oturdu. "Sana acımıyorum ama anne babasız olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum." Fawn ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Ben bir yetimhanede büyüdüm senin gibi onları sevip kaybetmenin acısını yaşamadım ama acıyan bakışlara aşınayım. Seni temin ederim, sana acımak gündemimde değil," diyerek tekrar öne doğru eğildi, "ama empati kuruyorum."

Fawn şakayla karışık güldü. "İnsan kulaklı iki yetimin bir fae kralının odasında yemek yiyeceği kimin aklına gelirdi?"

Amelia homurdandı. "Yemek yiyorum. Sen bana bakıyorsun." Çatalını arabaya doğru salladı. "Ben sana emretmeden önce ye." Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "İnsanlara emir verebilir miyim?"

Fawn gözlerini devirerek bir tabağa uzandı ve onu buharda pişmiş sebzeler ve kafasından daha büyük dev bir hindi budu ile doldurdu. "Evet, *hanımefendi*."

Amelia gülümsedi ve et suyuna batırmak için bir parça ekmek kopardı. "Evli misin?"

Fawn boğuldu, suyunu masanın üzerine kusarak aralarında titreşen güzel mumları buğulandırdı. "Ben sadece yirmi altı yaşındayım!"

Amelia, "İnsan Krallığı'nda on sekiz yaşından beri yetişkinsin," diye belirtti. "Burada da yasalar aynı mı?"

"Evet, ama henüz bir yuva kurmak istemiyorum. Erkekler değersiz." Fawn'ın parmak eklemleri çatalının etrafında bembeyaz oldu.

Amelia bir kaşını kaldırdı. "Dökül . Hangi pislik kalbini kırdı?"

Fawn'ın tabağındaki zavallı havuçların onun bıçaklı saldırısı karşısında hiç şansı yoktu. "Bugünlük yeterince acıklı hikâye dinledik. Bana gerçekten neden sarayda olduğunuzu söyleyin," diyerek etrafındakileri işaret etti, "kralın odalarında kalıyorsunuz."

Çatal bıçak takımını yere bırakan Amelia dirseklerini masaya dayadı. "Herkes burada ne yaptığımı sanıyor?" Sebze saldırısı durdu. "Söyle."

"Bazıları senin kralın fahişesi olduğunu düşünüyor ama birkaçı da saraya başka bir kadın getirmediği için onun eşi olduğunu düşünüyor," diye dikkatle cevap verdi Fawn. "Yine de kimse senin insan olduğunu bilmiyor. Bu bir sürpriz oldu."

Amelia burnunu kırıştırarak agresif bir şekilde bir parça daha ekmek kopardı. "Saraya hiç kimseyi getirmediyse neden benim onun fahişesi olduğumu düşünsünler ki?"

"Ora' eşi olduğuna inanmayanlar, henüz evlenmediği için onu bulmaktan vazgeçtiğini düşünüyor."

"Ora'nın onun eşi olduğunu mu düşünüyorlar?" Onu takip eden gök gürültüsü bulutu simsiyah kesildi.

"Sadece aynı doğum gününe sahip oldukları ve herkesi öyle olduğuna inandırdığı için."

Doğum günleri aynı mı? Bunun ne alakası var?

Amelia içini çekerek kulağına hafifçe dokundu. "Kim olduğumu kimseye söylemeye iznim yok." Her iki elinin iki parmağını havaya kaldırdı ve onları bükerek, "Korunmam için," dedi. İçinden bir ses Fawn'ın güvenilir olduğunu söylüyordu, bu yüzden ekledi, "Bunu birine söylersen Rennick seni tereddüt etmeden öldürür ve şu ana kadar bana iyi davranan tek kişiyi kaybetmek istemem." Hizmetçi korkmuş değil, eğlenmiş görünüyordu ve Amelia onu daha da çok sevdi. "Ben onun eşiyim."

Fawn'ın çenesi düştü. "Nasıl?"

Amelia nefesini tuttu ve onu işaret etti. "Onun fahişesi olduğumu sandın!"

Fawn savunmacı bir tavırla, "Seni onun eşi sanmıştım," diye cevap verdi. "Ta ki kulaklarını görene kadar. Bir fae'nin insan eşi olmasının mümkün olduğunu bilmiyordum, özellikle de bir kraliyet eşinin."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum," dedi Amelia, alınmamaya karar vererek, "ama on üç yaşımızdan beri bana mektup yazıyor. Mektupları arkadaşısı Finn teslim ederdi."

"Bir karışıklık olmadığına emin misin?" Fawn sordu.

Amelia her şeye rağmen gücendiğine karar verdi. "İnsan Krallığı'nda yaşarken bile duygularımı hissedebiliyordu."

"Bu uzun zamandır duyduğum en iyi haber." Fawn'ın badem şeklindeki gözlerinde eğlence zıplıyordu. "Bayan Ora'yı kraliçe olarak düşünmek bile taşınma isteği uyandırıyor. Korkunç biri."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye homurdandı Amelia. "Rennick bana hediyeler gönderdi ve Ora da onları seçmesine yardım etti. Berbatlardı." Ayağa fırlayıp soyunma odasına koştu, bebek boku yeşili botları aldı ve onları havaya kaldırarak geri döndü. "Şunlara bak!"

Fawn kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü ama gözlerinin yanındaki kırışıklık onu ele verdi.

Amelia botları yere bıraktı ve inleyerek oturdu. "Elbiseleri görmelisin. Onun anlattığı kadar harika olamayacağını biliyordum."

"Kral ortalıkta yokken çalışanlara hizmetçi gibi davranıyor," diye acı acı anlattı Fawn. "Ama eğer kral oradaysa o kadar tatlı oluyor ki sanırsın keklere sıcıyor. Herkes ondan nefret ediyor ama kimse kralın en iyi arkadaşı hakkında tek kelime etmeye cesaret edemiyor."

"En iyi arkadaş mı?" Amelia yumruklarını sıktı. "Finn'in onun en iyi arkadaşı olduğunu sanıyordum."

Fawn dudaklarını birbirine bastırdı, yüzü sempati doluydu. "İkisi de öyle."

Amelia boğazında biriken duyguyu bastırdı. "Ona prenses dedi ve benim sadece bir arkadaş olduğumu söyledi."

Fawn onun adına kızgın görünüyordu. "Neden?"

Amelia sandalyesinin arkasına yaslandı ama Fawn'ın eli güven verici bir sıkışma ile masanın üzerinde onunkini kavradı. "Eğer seni buraya o getirdiyse, o senin için bir tehdit değil. Benim gördüğüm kral aldatıcı biri değil. Herkese eşit davranan iyi bir hükümdar, hatta çalışanlarına bile. Maddi durumları ne olursa olsun halkının beslenmesini, barınmasını ve ihtiyaç duydukları her şeyin karşılanmasını sağlar."

Amelia'nın kalbi, Rennick'in insanların ondan övgüyle bahsettiğini duyunca ısındı ama daha önceki anıları onu buzla ıslattı. "Bu sabahtan beri benim hakkımdaki fikrini değiştirmiş olabilir."

Tanrılar, sadece bir gün içinde Dağ Krallığı'na gittiğini, Ora ile tanıştığını, muhtemelen Rennick ile ilişkisini mahvettiğini ve Fawn ile akşam yemeği yediğini düşünmek.

Fawn ayağa kalktı ve çoğunlukla boş olan tabaklarını topladı. "Bundan şüpheliyim. Sen onun eşisin."

"Daha önce yakınlaşıyorduk," diye başladı Fawn'ı adımlarının ortasında durdurarak. "Bana beni sevdiğini söyledi ve ben bunu mahvettim."

Fawn bulaşıkları arabaya bıraktı ve ona doğru baktı. "Onu sevmiyor musun?"

"Sanırım biliyorum." Amelia doğru kelimeleri bulmaya çalışarak alnını ovuşturdu. "Kendime, hiç tanışmadığım birini sadece mektuplarla sevmeyeceğimi söyledim." İçini çekti. "Ama yüz yüze, o aynı ama daha fazlası, en iyi şekilde."

Yüksek sesle söylemek kulağa daha kötü geliyordu.

Fawn masayı sildikten sonra oturdu ve arkasına yaslandı. "Ben öyle düşünmüyorum. Mektuplarıyla aynı olduğunu söyledin ve eğer mektuplarına aşık olduysan, adama da aşık olman mantıklı. Daha fazlası sadece bir bonus." Bir an düşüncelere daldı. "Onu mutlu etmek için ne kadar ileri gidebilirsin?"

Amelia tereddüt etmeden, "Ne kadar sürerse," diye cevap verdi.

"Çoğu insan sevmediği biri için ne gerekiyorsa yapmaz," dedi Fawn üzüntüyle. "Ne *hissettiğin* yerine ne hissetmen *gerektiği* konusunda çok fazla düşünüyorsun."

Amelia başını salladı, düşünceleri onu yiyip bitiriyordu. Kalbi fiziksel olarak acıyordu ve ne zaman onu düşünse nefes almakta zorlanıyordu. "Benim yüzümden bir yerlerde acı çekiyor olmasından nefret ediyorum ve bunu düzeltmek için onu nerede bulacağımı bilmiyorum."

Fawn ona, "Sakinleşince geri dönecek," diye güvence verdi. "Bu sana onun gönlünü alacak bir plan düşünmen için zaman kazandıracak."

Amelia haklı olduğunu umuyordu.



Ertesi sabah Amelia, dün gecedan beri Rennick'ten haber alamadığı için oturma odasını boydan boya arşınladı. Ya hatasını düzeltmek için artık çok geçse?

Soyunma odasına girdiğinde yeşil botlar onunla alay ediyordu. Dün Ora'ya mı koşmuştu? Bekâretini Amelia'ya saklamıştı ama ya onu başka bir kadının kollarına sürüklediyse?

"Hayır," diye konuştu boş odaya doğru. Tanıdığı adam başka bir kadına bu kadar çabuk koşacak kadar vefasız değildi.

Gururunu bir kenara iterek çirkin botları giydi, onun kendisine verdiği bir şeyi giydiğini görmesini istedi ve mevcut elbisesini bir başkasıyla değiştirdi

kabus gibi olanlardan.

Açık duvarlarda çeşitli sandıklar sıralanmıştı ve yay takımını alana kadar her birini açtı. Avlanma düşüncesi midesini bulandırıyor ve eğer karşılaşılırsa onu etkilemek umuduyla yayla atış alıştırması yapmış olsa da, hiçbir zaman canlı bir hayvanı vurmayı düşünmemişti.

Bu bugün değişecekti. Avlanmayı seviyordu ve kız ondan gitmesini isteyecekti. Yayını ve sadağını sırtına bağladı. *Kusma*.

Rennick'i bulmasına yardım edecek birini aramak için koridorda ilerlemeye başladı ama çeşitli büyük koridorlarda on tur attıktan sonra, en kısa zamanda sarayın bir haritasını edinmeye yemin etti. Bir saattir yürüyordu ve hiç kimseyi görmemişti, sanki kat tamamen terk edilmiş gibiydi.

Bir tur daha attıktan sonra, bu koridorlardan birinde yaşlılıktan öleceği gerçeğine kendini teslim etti. Neyse ki, açık kahverengi tenli ve sıkı gri topuzlu yaşlı bir hizmetçi, Amelia'nın görmediği bir dizi merdiveni aceleyle çıktı.

"Affedersiniz!"

Hizmetçi başını kaldırdı ve Amelia'yı görünce donakaldı. "Evet, hanımefendi?"

Amelia dostça bir gülümsemeyle ona yaklaştı ve hizmetçinin kollarındaki çarşaf yığınınca baktı. "Çalışmakla meşgul olduğunuzu bildiğim için sorduğum için özür dilerim ama Kral Rennick'i gördünüz mü?"

Amelia'nın kıyafetlerini inceleyen kadının dudakları birbirine yapıştı. "Sabahları genellikle çalışma odasında olur."

Amelia utangaç bir tavırla, "Korkarım bilmiyorum," diye açıkladı. "Beni götürebilir misiniz?"

"Elbette, hanımefendi. Ana katta."

Amelia kadını dolambaçlı koridorlardan ve iki kat merdivenden aşağıya kadar takip etti ve zaman geçirmek için ona kendisiyle ilgili sorular sordu. Birdie adını kullanıyordu, babasının ona taktığı bir lakaptı ve altmış dört yaşındaydı, üç çocuğu vardı. Kocasını sarayda bekçi olarak çalıştırıyor ve otuz üç yıldır evliydi.

Son köşeyi döndüklerinde Amelia çarşafının yarısını tutuyordu ve eski dostlar gibi gülüyorlardı. Birdie başını koridorun sonundaki açık kapıya doğru eğdi. "O içeride, bayan."

"Bana Amelia demeni söyledim ve teşekkür ederim."

Rennick'in kalın sesini duyunca kalbi hızla çarpmaya başladı, her ne kadar ne anlayamasa da. Arabayla geldikleri günden beri

Duygularını bastırmaya çalışıyordu ve endişesini hissetmemesi için dua ediyordu. *Sakin ol.*

Amelia ona veda etmek için döndüğünde Birdie gülümsedi ama melodik bir ses koridordan aşağı süzüldüğünde ikisi de durdu.

Bilinmeyen ses kıkırdarak, "Berbatsın Ren," dedi.

Bunu Rennick'in derin kahkahası izledi. "Senden daha kötü değil. Bugün için bir planın var mı?"

Amelia'nın elindeki çarşaf lar yere düştü ve Birdie'nin kaşları alçalarak Amelia ile çalışma odası arasına baktı.

"İyi misin?" diye fısıldadı yaşlı kadın, sadece onların duyabileceği kadar alçak sesle.

"Yanımdaki kadın kim?" Amelia cevabı zaten bildiği için fısıldayarak karşılık verdi.

"Bu Bayan Ora." Birdie'nin sesindeki sempati çok fazlaydı. Ora'nın onun eşi, Amelia'nın da metresi olduğunu mu düşünüyordu?

Amelia'nın dakikalar önce endişeyle çarpan kalbi paramparça oldu ve yerdeki buruşuk çarşaf lar katıldı. Ortadan kaybolmak, eve gitmek, salonda durup onunla birlikte onu dinlemek dışında bir şey yapmak istiyordu.

Birdie geriye sıçradı ve telaşla etrafına bakındı. "Neler oluyor?" Eli uzandı ve Amelia'nın omzuna çarptı. "Nereye gittin sen?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kadın, hâlâ ofise bakıyordu. "Siz bir kraliyet mensubusunuz," diye hayretle nefes aldı Birdie.

Rennick'in çalışma odasından daha fazla kahkaha sesi geldi ve Amelia'nın hizmetçinin garip iddiasını çözecek zamanı yoktu çünkü içindeki her şey kırıldı. *Her şeyi.*

Odadan derin bir homurtu duyuldu ve ardından Ora'nın tatlı sesi geldi. "Ren, iyi misin?"

Amelia koştu.

zg

Rennick'in göğsüne saplanan acı nefesini kesti. Kalbi acıyor ve kendini en yüksek kuleden atma arzusuyla zonkluyordu.

Ora üzerine eğilip sırtında yatıştırıcı daireler çizerken göğsünü örten tişörtü sıkıca kavradı. "Ren, konuş benimle."

Kalp krizi nadiren görülürdü ama yine de genellikle yaşlılarda olurdu. Hissettiği şeye odaklandığında, bunun fiziksel bir acı olmadığını fark etti; bu onun acısı değildi.

Amelia.

Ora odadan koşarak çıkıp koridorda kayarak durduğunda arkasından seslendi. Yerden çarşafı toplayan bir hizmetçi, arkasından bakarken yüz hatlarına endişeyle kazınmıştı.

Gözleri Rennick'e takılınca çarşafı daha hızlı topladı.

"Şifacıyı çağırayım mı?" Ora gömleğini yumrukladığı yeri inceleyerek sordu.

"Amelia'yı bulmam gerek."

"Buradaydı, Majesteleri," dedi hizmetçi. "Az önce gitti." Kollarında gelişigüzel yığılmış çarşaflarla topuklarının üzerinde dönüp gitti.

"Dur," diye emretti Rennick. Hizmetçi donakaldı. "Ne tarafa gitti?"

Kadın, bakışlarının daha önce endişeyle dolaştığı Rennick'in çalışma odasından uzaklaşan koridoru işaret etti. "Bu taraftan, Majesteleri."

Koşarken onun etrafından dolandı, omzunun üzerinden bir "teşekkür ederim" fırlattı ve arkadaşının iyi olması için dua etti.

Yerdeki başıboş bir ok Rennick'in dikkatini çekti. *Amelia'nunkilerden biri*, diye tahmin etti, yıllar öncesinin işçiliğini hatırlayarak.

"Ren!" Peşinden koşan Ora'nın ayak sesleri yaklaştı. "Bana neler olduğunu anlat."

Eğilerek oku yerden aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı. *Ne yapıyordun ve neden göğsüm sanki biri onu parçalamış gibi hissediyor?*

"Ren," diye tersledi Ora.

Yüzünü ona döndü. "Ne?" diye ters ters baktı.

Geri çekildi, mavi gözleri adamın arkasına kaymadan önce irileşti. Ona doğru ilerleyerek koluna dokundu ve sesini alçaltarak eğildi. "Sana ne oldu böyle?"

İçindeki ıstırap patladı, ardından arkasından bir hıçkırık geldi. Arkasına döndüğünde koridorun diğer ucunda Amelia'yı gördü.

Onu üzen her kimse onu öldürmeye yemin ederek yanına koştu. "Sorun ne, aşkım?" Ona doğru uzandı ama kadın geri çekildi.

"Eddy'yi bulamıyorum." *Ben de onu öldüremem.*

Öfkesinin nedeni mantıklı olsa da, doğru gelmiyordu. Geçmişte tilki bir günlüğüne ortadan kaybolduğunda gözünü bile kırpmamıştı. "Onu bulacağız."

Ora yaklaştı ve Amelia daha da uzaklaştı, kırmızı çerçeveli gözleri sertleşti.

"Bölmek istemem," diye tersledi arkadaşı ve gitmek için yüzünü buruşturdu, ama Rennick onu durdurmak için uzandı.

"Ben de seninle geliyorum."

"Seni çalışma odanda bekleyeceğim," diye mırıldandı Ora.

Amelia kolunu adamın elinden kaptı ve arkasına bakmadan oradan ayrıldı.

Hayal kırıklığı derisini kaşındırdı ve Ora'ya döndü. Amelia'ya kütüphanesini göstermeyi planlamıştı ve kütüphanenin tasarımına yardım ettiği için Ora'nın ona birkaç şey açıklaması gerekiyordu ama kadın, arkadaşı acı çekerken konuşmalarına devam edeceğini düşünüyorsa delirmiş olmalıydı.

"Finn'i bul ve ona Eddy'yi bulmasını söyle." Ora'nın ağzı kapandı. "Şimdi," diye zorla ekledi. Ora akıllıca çenesini kapalı tuttu ve hışımla ters yöne doğru gitti.

Küfrederek, farklı koridorlara bakıp kendi kendine mırıldanan Amelia'nın peşinden gitti ve bir sonraki kata çıkan en yakın merdivene yöneldi. Eğer Amelia'nın acısının kaynağına inmezse, bu onu delirtecekti. "Sorun ne aşkım?" Aralarında sessizlik uzadı. "Beni dışlama."

Alay etti ve kraliyet dairesine giden merdivenleri koşarak çıktı. "Bütün öğleden sonra ve gece beni bilmediğim bir yerde yalnız bıraktın, bu yüzden bana birini dışlamaktan bahsetme." Kadının sesindeki zehir onu şaşkına çevirdi.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

Merdivenlerin başında birkaç kez iki tarafa da baktı. "Bu taraftan." Onu odalarına doğru yönlendirdi.

"Seni üzdüğümde kaçmıyorsun," diye homurdanarak kapıyı açtı. Az önce kelimenin tam anlamıyla ondan kaçtığını belirtmek istedi ama bundan vazgeçti. "Beni yalnız bırakman kötüydü ama Ora'ya kaçman affedilemez. Ben gidiyorum."

Adam peşindeyken soyunma odasına doğru tepindi ve adam kapıdan içeri adımını atıp sandıklarının açık gördüğünde kıpkırmızı kesildi.

Eşyalarını topladı mı?

Odayı hızlıca gözden geçirdiğinde kadının giysilerinin kendi giysilerinin karşısına düzgünce asılmış olduğunu gördü ve korkularını bastırdı. Onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Karnına saplanana kadar dirseğin geldiğini hiç görmemişti. Eğer onu terk etmekle tehdit etmeseydi, alınganlığı onu tahrik edebilirdi.

"Bırak beni hemen," diye bağırdı, adamın elinden kurtulmaya çalışarak. "Gitmeye karar verirsem gidebileceğimi söylemiştin."

Her şey kontrolden çıkarken kendi duygularını onunkilerden ayırmak için mücadele etti. "Ayrılacağız. Sen gidersen ben de giderim, yani *beni* terk etmeye çalışıyorsan bu işe yaramaz."

Öfkeyle mücadele etmeyi bıraktı. "beni, lütfen." Yenilgi sözlerini renklendirdi ve dirseğinden daha sert vurdu.

Onu bıraktıktan sonra kendi etrafında döndürdü ve omuzlarından tuttu. "Lütfen, bana sorunun ne olduğunu söyle. Eğer dün ayrılmam seni bu kadar üzdüyse, bir daha asla yanından ayrılmayacağım."

"Kes şunu." Onun ellerine vurdu. "Evet, gittiğin için kızgınlım ama seni üzdüğüm için gittin." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Nasıl tepki vereceğini kontrol edemem ama sen burada değilsen hiçbir şeyi düzeltemem de. Sözlerimde dikkatsiz davrandım ve özür dilerim." Uzun bir nefes verdi. "Senden biraz merhamet istiyorum. Seni yıllarca başka biri sandım."

Eğer işleri düzeltme fikri buysa, bu konuda berbattı çünkü tek yapmak istediği Finn'in boynunu kırmaktı.

"Ama benim istediğim *sendin*," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. "Mektupların; o sadece bir yüzdü. O umurumda değil. Bana yıllarca mektup yazan, sadakati hiç sarsılmayan, bariyerden gizlice geçip her krallığı aramayı düşündüğüm adam umurumda, sonuçları ne olursa olsun."

Dürüstlüğü'nün hüznüyle yoğrulduğunu hissedebiliyordu ama sözleri onun korumacılığının alevlenmesine neden oldu. Fae krallıklarına gizlice girmeye çalışmış olsaydı, birçok şey yüzünden ölebilirdi.

"Sana bunları söylemek için geldiğimde seni başka bir kadınla bulduğumda ne kadar şaşırdığımı düşünsene." Hançerler gözlerinden daha az keserdi. "Sessizliğini kaldırabilirim ama başkasına kaçmanı kaldıramam."

Şimşek gibi hızlı bir şekilde elbiseleri askılarından çekip çıkardı ve adam şaşkın bir sessizlik içinde bakarken açık bir sandığa bıraktı.

Elbiseleri sandıktan çıkardı ve yere attı. "Beni başka bir kadına kaçmakla mı suçluyorsun?"

Başka bir elbiseyi askısından kurtardı, ama o elbiseyi içine atamadan adam sandığı çarparak kapattı.

"Özür dilemek ve seni ava davet etmek için seni aramaya çıktım çünkü bunu sevdiğini biliyorum." Gözleri yine yaşlarla doldu ve sevimli çenesi sallanmaya başladı. "Çalışma odanızda Ora ile güleştüğünüzü duydum. Ben bütün gece nerede olduğunu, ne düşündüğünü ve iyi olup olmadığını merak ederken, sen *en iyi arkadaşınla* harika vakit geçiriyordun."

Kaşlarını çattı. "Finn benim en iyi arkadaşım."

Ona doğru bir adım atarken gözleri parladı. "Koluna bir sevgili gibi dokundu, herkesin içinde yaşayamayacağımız bir yakınlık ve *sen de ona izin verdin.*"

Sözlerini sindirdi ve önce hangi kısmıyla uğraşacağına karar vermek için bir elini saçlarının arasına soktu ama kadının gözleri vahşiydi.

"Senin için evimi ve krallığımı terk ettim! Seni *pislik!*"

"Beni başka kadınlarla yatmakla suçlamayı bırak," dedi bağırılmaya çalışarak kısık bir sesle. "Asla başka bir kadına dokunmadım, dokunmayacağım da. Sana Ora'nın seni rahatsız edip etmediğini sordum, sen de hayır dedin."

"Daha tanışmadan beni becerdiği için masum bir adamı öldürmüşken senden başka kadınların sana dokunmasına izin vermemeni istemek zorunda değilim!" Ellerini çılgınca salladı. "Yalan söyleyip iyi olduğumu mu söylemeliydim? Hayır. Çocukça davrandım ve hatalı olduğumu biliyorum ama beni kendi uygulamadığın bir standarda tabi tutamazsın."

Kadın haklıydı. Eğer bir erkek onun koluna bu şekilde dokunursa, artık bir eli olmayacaktı. Rennick gömleğini çıkarıp yere fırlattı. "Bana nerede dokundu?"

Amelia duraksadı, öfkesinin bir kısmı yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ne?"

"Bana nerede dokundu?" diye tekrarladı, her kelimeyi noktalayarak kollarını uzattı. "Dikkatim dağılmıştı. Bana tam olarak nerede olduğunu göster." Gözleri yarıklara dönüştü. "Bu lanet bir şaka değil, Rennick." "Gülmüyorum, aşkım."

Kızgınlık ağzını çekti. "Sağ kolun." "Sağ kolumun neresi?"

Bir süre baktı ve adamın üst koluna hafifçe dokundu. "İşte."

Eğilerek çizmesinden bir hançer çıkardı, derisine dayadı ve bileğini dışa doğru oynatarak ince bir deri tabakasını kesip attı.

Amelia çılgık atarak öne doğru koştu ve adamın koluna bastırmak için yerden bir elbise kaptığı sırada tutarsızca gevezelik etti. "Delirdin mi sen!" Adamın kanlı kolundan yerdeki kanlı noktaya baktığında yüzü soldu.

Cildinin solgun renginin yerini yeşil aldı ve kuru bir şekilde kustu.

Kolu yandı ama yaptıklarından pişman olacak kadar değil. Elbiseyi kızın elinden alarak yırttı, kanamayı durdurmak için kolunu sıkıca sardı ve Amelia'ya oturma odasına kadar yardım ederken, kız da onun ruhsal durumu hakkında mırıldanmaya devam etti.

Onu bir sandalyeye oturtttuktan sonra kapıya doğru yürüdü ve arkadaşının alnında biriken terden endişelenirken birini çağırmak için zil ipini çekti.

Banyodan ıslak bir bez aldı ve Amelia'nın alnına tuttu, ama Amelia elini itti ve titrek bacakları üzerinde durdu. "Kendini sakatladın!"

Koluna bağladığı kana bulanmış bez, yarayı olduğundan daha kötü gösteriyordu. "Sadece deriydi."

Eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak tekrar öğürmeye başladı.

Sonunda kendine geldiğinde doğruldu. "Cehennemin yedi halkası içinde bunu neden yaptın?"

Rennick onun alanına girdi ve elini ensesine doladı. "Artık vücudumda dokunduğu hiçbir yer kalmadı." Onun alnından öptü ve öfkesinin ve kıskançlığının eridiğini hissetti.

"Uzun kollu giyiyordun," diye mırıldandı. "Teninize dokunmadı."

Omuz silkti. "Gömleği de yakacağım."

"Neden bu kadar çekici?" diye mırıldandı sessizce ve adamdan geniş bir gülümseme aldı.

"Onu öldüreceğim ve kellesini gümüş bir tepside sana sunacağım."

Yüzü kızardı. "İçimizden birini üzen herkesi öldürmekle tehdit edemezsin!"

"Şaka yapıyordum." *Pek sayılmaz.* "Ora'nın artık sarayımıza girmesine izin verilmeyecek." İlişkilerini diğer kadından kurtarması gerekiyordu. "Yarın ona birlikte söyleyeceğiz. Keşke bana daha önce söyleseydin."

Gözleri parladı. "Ben de mi orada olacağım?"

Arkadaşının sahiplenici tavrını sevdiği için güldü. "Ona söyleyecek kişi sen olabilirsin." Çenesini okşayarak gözlerini kendi gözlerine dikmesini sağladı ve ondan yayılan mutluluğun tadını çıkardı. "Eğer hak iddia etmek istiyorsan, sen ona söylerken seni masamın üzerine yatırır ve beceririm."

Kız adamın elinden kurtulup bir gövdeden diğerine geçerken teninde beliren güzel kızarıklık karşısında adamın aleti sertleşti.

Etrafı karıştırırken son sandığın içindekiler tıkırdadı. "Ah ha!" Doğruldu ve ona bir yığın kâğıt uzattı. "Uzun zaman önce bu mektupları yazan kişi üzerinde hak iddia etmek istiyordum ve eğer bunları size teslim edebilseydim, bunu asla sorgulamazdınız."



Rennick gitmekten nefret ediyordu ama yüzü hâlâ yeşil olan Amelia revire onsuz gitmesi için ısrar etti. Daha önce yaptığı çağrıya cevap vermek üzere bir hizmetçi geldi ve soyunma odasının kanla kaplı zeminini temizlemeleri için eğitimdeki savaşçıları çağırdı.

Arkadaşının neredeyse bayılmak üzere olduğunu görmek ona herkesin kanın yanında rahat olamayacağını hatırlattı ve şirket personelinden herhangi birinin bayılmasını istemiyordu. Stajyerler kana ve yaralara alışkındı, bu yüzden kanlı bir halıyı kaldırmak onları en ufak şekilde bile korkutmazdı.

Amelia koluyla ilgilenirken arkadaşı Fawn'ı görmek istedi ve kız ortaya çıktığında arkadaşına veda öpücüğü verip oradan ayrıldı.

Bir saat ve yeni bir bandajdan sonra Rennick çalışma odasına yöneldi ve arka cebinden katlanmış kâğıt yığını çıkardı.

Çalışma odasını geçerek tavandan tabana uzanan karanlık kitaplıkların yanındaki köşeye gitti, masa lambasını yaktı, pelüş bir sandalyeye çöktü, kâğıt yığını yan sehpanın üzerine koydu ve ilk sayfayı eline aldı.

Kâğıdı tararken bir kahkaha attı.

*Sevgili Nick,
canın
cehenneme.
İçtenlikle
değil, Amelia
Not: Annen için üzgünüm.*

Genç Amelia'nın, kendisiyle yüz yüze tanışana kadar sahip olduğunu bilmediği bir alaycılıkla noktalanmış tuhaf el yazısına sırtıttı.

Amelia'nın yıllar boyunca ona yazdığı mektuplar aracılığıyla zamanda geriye doğru yolculuk yaparken zaman durmuştu. Onun zekâsına ve dürüstlüğüne kıkırdıyor, mizahını seviyor ve hayatı hakkında verdiği her ayrıntıyı iliklerine kadar hissediyordu.

Çok iyi tanıdığı siyah bir zarf yığının arasına saklanmıştı.

Bu nasıl hala onda?

İçindeki kâğıt yıllarca açılıp tekrar katlanmaktan aşınmış kırışiklara sahipti ve mektubu açtığı anda öne doğru oturdu.

*Merhaba, aşkım,
Hayal gücüm senin hakkını veremedi. Sen
çok güzelsin.
Daima
Sevgiler, Nick
Not: Yetimhanedeki diğer kızlar yemeğini alıyor mu? Her ihtimale
karşı odanızda bulundurmanız için bir sepet ekledim.*

Bu sözler onu Amelia'yı ilk kez gördüğü zamana götürdü. Hayalini kurduğu kızla sonunda yüz yüze gelmek başka hiçbir şeye benzemeyen bir deneyimdi. İlk görüşte aşkın kitaplarda yazan bir peri masalı olduğu düşünülürdü ama Rennick bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Tuhaftı; o gün hissettiği duygunun aralarındaki bağla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onunla ilgiliydi. Yıllar içinde Finn ve Ora buna sonradan saplantıya dönüşen karasevda demişlerdi ve haklıydılar da ama aşk da vardı.

Başkalarının ne düşündüğü umurunda değildi. O ne hissettiğini biliyordu.

Kâğıdı katlayarak dikkatlice zarfın içine yerleştirdi ve diğerlerine devam etmek için önceden okunmuş mektup yığınının üzerine bıraktı. Her mektup onun düşüncelerine daha fazla aç kalmasına neden oluyordu ve onları yeterince hızlı tüketemiyordu.

Birkaç yıl öncesinden gelen bir mektup onu durdurdu, elleri yumruk oldu ve kâğıdı buruşturdu. Cezaya aç bir obur olarak mektubu tekrar okudu.

*Sevgili Nick,
Dün gece seni gördüm. Bu ilk değil, ama sana söylemeye korktum
çünkü gelmeyi bırakmanı istemedim (zaten bunları okumuyorsun).
Saçlarını kahverengi sevdiğimi ama sarıya da bayıldığımı bilmen
için söylüyorum. Neden boyamak istedin?
Nasıl boyadın? Fae'lerin bunu yapmak için sihirleri var mı, yoksa
insanlar gibi saç dükkanlarınız mı var? (Erkeklerde sarı saç hep
sevmişimdir)
Acınacak haldeyim ama burada sensiz çok
yalnızım. Keşke burada olsaydın.
Pathetically Yours,
Amelia*

Not: Bir keresinde seni merak edip etmediğimi sormuştun, . Her gün merak ediyorum.

Siktiğimin Finn'i, yakışıklı piç kurusu. Rennick, Finn'in saçlarını sarıya boyamak için kullandığı kuaförü bulup yakmak istiyordu. Kapının diğer tarafından yüksek sesle bir vuruş duyuldu. "İçeri gel."

Ora başını içeri uzattı, uzun siyah saçları ipek bir perde gibi sallanıyordu. "İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Amelia'nın mektubunu yığının üzerine koyarak.

Hafifçe güldü ve yine de kasıla kasıla içeri girdi. "Dünden beri huysuzsun. *Arkadaşın* iyi performans göstermiyor mu?"

Hemen cevap vermedi, çünkü cevap verseydi bu şiddetle olurdu. Ona sarayını terk etmesini ve bir daha asla dönmemesini söylemeyi her şeyden çok istiyordu ama Amelia'ya bunu yapma zevkini vaat etmişti ve bunu ondan alamazdı. "Onun adı Amelia ve sana gitmeni söyledim."

Ora'nın mavi gözleri yuvarlaklaştı. Amelia'nın bıraktı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Neden hâlâ buradasın?"

Elini göğsüne bastırdı. "Neden bana bu şekilde davranıyorsun? Ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmadığım halde seni bana karşı mı kışkırtıyor?"

Ora'nın davranışını, Rennick'in omzunun üzerinden nasıl baktığını ve kolunu tutmak için nasıl yaklaştığını hatırladı. *Ona ait olmayan bir hak iddia ediyordu.*

"Yerini unutuyorsun," diye yanıtladı tehlikeli bir şekilde. "Daha önce bana dokunmaya hakkın olmadığı halde dokundun. Bu hak benim eşime aittir, başka kimseye değil."

Kızın yanakları kıpkırmızı oldu ve adam kızın içindeki bir şeyin kopmasını hayranlıkla izledi. "Bu çok saçma. *Ben* senin eşim ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu aptalca numarayı bırak ve kabul et."

Ona boynundan çıkan bir köpek kuyruğu gösterebilirdi ve bu onu açıklamasından daha az şaşırtırdı. Ora'nın sözleri karşısında nutku tutuldu.

Buna gerçekten inanıyor muydu?

"Bir düşünsene," diye devam etti, "doğum günlerimiz aynı, kişiliklerimiz birbirine çok uygun ve sen *Orissa'yı* duyduğunu mu sanıyorsun? Gerçekten mi Ren? Duyduğunun Ora olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

İfadesinde kuruntulu bir samimiyet vardı ve Amelia'nın gerçek kimliğini ona söylememenin doğru karar olduğunu biliyordu.

"Eğer eş olsaydık, birbirimizin duygularını hissederdik," diye yanıtladı dikkatlice, onunla mantıklı bir şekilde anlaşmaya çalışarak. Boyu bir metre beş santime ulaşmıştı.

göğsüne vurdu. "Eşimi burada hissedebiliyorum ve sen o değilsin."

Ora'nın elleri sıkı yumruklar haline geldi. "Neden aramızdaki bağı inkâr ediyorsun? Hissettiğin her şeyi hissediyorum. Hayatımız boyunca ihtiyaç duyduğun her şeyi tahmin edemedim mi?"

"Hayır," diye kestirip attı. "Duygularımı okuyabilseydin, sana baktığımda platonik arkadaşlıktan başka bir şey hissetmediğimi bilirdin. Hiçbir parçam seni romantik ya da cinsel bir şekilde arzulamadı. Hangi fanteziye tutunuyorsan onu bırak."

İri damlalar yanaklarından aşağı süzülürken, ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. "Bunu kastetmiyorsun."

Kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. "Sizi temin ederim, biliyorum. Gidin ve yarın öğleden sonra saat dörtte konsey toplantımdan sonra geri gelin."

Kızın yüzündeki yıkım mutluluğa dönüştü ve adam kızın gözlerindeki hayali umut karşısında irkildi. "Bunu çözebiliriz," dedi ona gülümseyerek. "Çözebileceğimizi biliyorum."

"Git," diye cevap verdi ve tekrar yerine oturdu.

"Dörtte görüşürüz." Arkasından ağzı açık bakakalmasına neden olan bir sıçrayışla oradan ayrıldı.

Hep böyle dengesiz miydi?

Kadın kapıyı kapatır kapatmaz kapı tekrar açıldı ve Finn içeri girdi. "Ora çok mutlu görünüyordu."

Rennick Finn'in sarı saçlarına baktı ve kaşlarını çattı. Yan masadaki çekmeceyi açtı ve boş bir kâğıt parçası, mürekkep kabı ve tüy kalem aldı. Boş kâğıdı Amelia'nın mektuplarının üzerine koyarak mürekkep haznesinin kapağını açtı, tüy kalemini batırdı ve "Ona yerini hatırlamasını ve ellerini kendine saklamasını söyledim" diyerek yazmaya başladı.

Finn diğer okuma koltuğuna oturdu. "İkinizin eş olduğunuza ikna olmuş durumda."

Rennick'in eli sarsıldı, neredeyse mürekkebi döküyordu. "Biliyor muydun?"

"Sen hariç herkes biliyor. Şahsen ben bunun cazibesini göremiyorum,"

diye şaka yaptı Finn, bacak bacak üstüne atarak. "Amelia ve isyancıların saldırıları gözünü o kadar kör etmiş ki onun özlem dolu bakışlarını ve seni etkileme çabalarını kaçırmışsın."

Rennick dudaklarını büzdü. "Eğer söylediklerin doğruysa, onu benden uzak tut yoksa kafasını bedeninden ayırıyorum."

Finn homurdandı, sonra Rennick başını kaldırıp ona bir bakış fırlattığında yüzü kızardı. "Sen ciddisin."

Rennick kalemini bıraktı ve belgeyi okudu. "Bu kararname tüm krallıkta ilan edilsin." Ayağa kalktı ve kâğıdı uzattı. "Buna uyulmasını sağlamak için savaşçılar gönderin. Kendi isteğiyle uymayı reddeden herkes zorlanacak."

Finn kâğıdı aldı, okudu ve alay etti. "Ciddi olamazsın."

Rennick kapıya doğru yürüdü ve omzunun üzerinden baktı. "Mümkün olan en kısa sürede yapılmasını istiyorum."

zµ

Amelia saray kapılarından eğitim arenasına doğru yürürken muhafızlara endişeyle gülümsedi. Kilometrelerce uzakta görünen büyük bir yapıydı ama o kadar da uzak olamazdı.

Umarım.

Duvarların iki adım ötesinde bacağına bir şey çarptı. Sıçrayıp aşağı baktığında hayatında gördüğü en sevimli şeyle karşılaştı. Beyaz pençeleri olan ve kulaklarından siyah kürk dalları fışkıran kabarık, açık kahverengi bir vaşak ona beklenti içinde bakıyordu.

O anda vaşağın bir tür vahşi dağ kedisi olduğu aklına geldi ve uzaklaştı ama attığı her adımda vaşak onu takip ediyordu.

"Ah, merhaba." Yana doğru eğildi ve bacaklarının arasına baktı. "Küçük adam."

Oturdu ve etrafına bakındı. "Birinin evcil hayvanı mısın?"

Tanrılara yemin etti ki o şey başını salladı. "Beni anlayabiliyor musun?" Ona aptalmış gibi baktı. "Sanırım anlamıyorum."

Ne yapacağını bilemez bir halde kediyle bakışıp duruyordu. "Beni ısıracak mısın?" Vaşak sıkılmış görünüyordu ve bir parmağını kaybedebileceğini bilerek uzandı ve kedinin başını okşadı. Şaşkınlık içinde mırıldandı. "Pekala," dedi sonunda, "eğer benimle geliyorsan, gidelim."

Vaşak onun yanında eğitim alanına doğru geniş bir alanda mutlu bir şekilde tırıs giderken, girişteki muhafızlar da dahil olmak üzere yoldan geçenlerin birkaç bakışını kazandı. Fawn herkesin ona kraliyet ailesindenmiş gibi davranması gerektiğini söylerken şaka yapmıyordu çünkü kapıdaki nöbetçi başını eğdi ve adını söylediğinde içeri girmesine izin verdi. Vaşağa yorgunca baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Amelia arenanın kenarına yakın durdu ve savaşçılar o yanlarından geçerken eğitimlerine ara verdiler, bir grup silah rafının arasında saklanacak bir yer bulana kadar açık açık baktılar. Vaşak kışını onun yanındaki çamurlu çamurun üzerine koydu ve birlikte savaşçıları ve genç stajyerleri hayranlıkla izlediler.

Buraya aklını Eddy'den ve onun kendisini aramak için İnsan Krallığı'na geri dönmesinden duyduğu endişeden uzak tutmak için gelmişti ama yeni tüylü yardımcısı ona Eddy'yi daha çok hatırlatmıştı. Fawn'ın bugün yapacak çok işi vardı, bu yüzden Amelia burada durmuş, diğer hayvanları yediğinden oldukça emin olduğu bir kediyle, terli fae'lerin birbirlerini öldürmeye çalışmasını izliyordu.

Arenada yüzlerce savaşçı olmalıydı ve hepsinin Dağ Krallığı'nın başkentinden mi yoksa bazılarının daha küçük köylerden mi geldiğini merak etti. Yapının büyüklüğünün bir göstergesiydi çünkü dövüşmek ve hareket etmek için geniş bir alana sahiplerdi.

Finn arkasında bir grup insanla birlikte arenaya girdi ve yüksek sesle ıslık çaldı. Herkes durdu ve sıraya dizildi, sırtları dik, yüzleri ileriye dönüktü. Disiplinleri etkileyiciydi.

Finn, Amelia'nın yönünü işaret ederek, "Sarı saçlı tüm erkek Fae'ler arenanın sağ tarafında sıraya girsin," diye bağırdı. Amelia gölgelerin içine doğru geri çekildi. "Diğerleri, silahlarınızı toplayın ve sol tarafa geçin."

Muhafızlar arasında şaşkın bakışlar geçerken, etkileyici sayıda sarışın asker bir kenara çekildi.

Finn onlara katıldı ve dikkatlerini çekti. "Kral tarafından yayınlanan bir kararnameye göre Dağ'da yaşayan tüm erkek vatandaşlar

Sarı saçlı krallar, kendileri ve seçtikleri eşleri evlenene kadar başlarını tıraş etmelidir."

Evlenmek mi? Amelia'nın zihni fazla mesai yapıyor, her şeyi anlamaya çalışıyordu.

Herkes aynı anda konuşmaya başladı ve Finn tekrar ısıklık çaldı. "Kral, geçici kral olarak görevi devraldığından beri halkına iyi davrandı. Bazıları sevdiklerinizi alıp götüreren isyancıları yenmek için yorulmak bilmeden yanımızda savaştı. Bunu onun için gönüllü olarak yapacaksınız ya da size zorla yaptırılacak." Kendisine eşlik edenlere öne çıkmalarını işaret etti. "İlk ben gideceğim."

Savaşçılar sustu. Rennick neden sarışınları kafalarını tıraş etmeye zorlasın ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Amelia savaşçıların birbiri ardına sıraya girmelerini, sarı saçlarının çamurlu kara serpilmesini izledi ve kısa bir süre için hepsini nasıl temizleyeceklerini merak etti.

"Eşinin bunu neden yaptığına dair bir fikrin var mı?" Finn silah rafının diğer tarafından sordu ve onu şaşırttı.

Çarpan kalbinin üzerini örterek gölgelerin arasından çıktı ve gözlerini güneşten kısarak baktı. "O deli mi?"

Finn rafların etrafından dolaşarak onun önünde durdu. "Sana gelince hariç, değil." Ayaklarının dibindeki vaşağı fark edince kaşları kalktı ve hızla göğsüne baktı. Adamın kafası karışmış görünüyordu ama kız bunu umursamayacak kadar kırılmıştı.

"Bunu yapmasını ben istemedim."

"Senin yapmadığını biliyorum, ama sahip olduğum her kuruşa bahse girerim ki seninle ilgili bir şey buna neden oldu."

Sesi kızgın değil meraklıydı ve o gün Rennick'le olan etkileşimlerini gözden geçirirken zihni hızla çalıştı, soyunma odasında geçirdikleri zamana hafifçe öğürdü. Sarışın erkekler hiç gündeme gelmezdi. Soyunma odasından sonra ona mektupları vermişti ve... Geniş gözleri Finn'in çıplak başına kaydı.

"Oh, hayır." Gözleri askerleri taradı; eli ağzını kapatmak için kalktı. "Ben de ona mektuplar yazdım," diye başladı. "Yıllar boyunca hepsini sakladım ve bugün ona verdim ..." Yumruklarını gözlerine bastırdı. "Tanrım, bu çok aşağılayıcı."

Finn geniş bir duruş aldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve?" "Ve sen saçlarını sarıya boyadıktan sonra, ben saçları sarı olan erkeklerden hoşlandığımı yazdım.

Sarı saçlar," diye itiraf etti, ona bakmayı reddederek.

Finn inledi ve elini yeni tıraş edilmiş kafasında gezdirdi. "Beni öldürmediği için şanslıyım. Söz konusu sen olunca Ren tehlikeli oluyor."

"Özür dilerim," dedi yutkunarak. "Hep böyle mi olacak?"

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle ellerini kalçalarına dayadı. "Sanırım evlendiğinizde kıskançlığı azalacak. O zamana kadar aranızdaki bağ kopabilir."

Bu yeni bilgi onu huzursuz etti. "Nasıl? Eş bağlarının güçlü olduğunu sanıyordum?"

Başını salladı. "Öyle, ama eşlerden biri evlilik yoluyla eş bağı tamamlanmadan önce başka biriyle evlenirse, bağ kopar."

Oh. Dudağını çiğnedi, onun yüzünden bu fae'lere yaptıkları için kendini suçlu hissediyordu. Rennick başka biriyle evlenmeyi düşüneceğimi mi sanıyor? Bu düşünce daha fazla suçluluk duymasına neden oldu. Eğer ilişkilerinde bu kadar güvensizse, o berbat bir eştı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Onu son gördüğümde çalışma odasından çıkıyordu. Odalarınızı kontrol edin. Olabileceği diğer tek yer burası."

Finn'in etrafından dolanırken etekleri bacaklarına dolandı ve topuklarında yeni gölgesiyle çıkışlardan birine doğru koştu. Tüm dünyayı yakıp kül etmeden önce onun güvensizliğini yatıştırmak zorundaydı.

Amelia sarayın koridorunda bir muhafızı durdurup odasını tarif etmesini istedi. Adam önce tereddüt etti ama Amelia adını söyleyince onu takip etmesini söyledi. Yanından geçtiği herkes gibi o da Amelia'nın arkasından gelen vaşaktan çekinmiş ama bir şey söylememiş.

Odalarının kapısında ona teşekkür etti ve plansız bir şekilde içeri daldı, Rennick elindeki kitaptan başını kaldırdığında bunu fark etti. Oturma odalarının köşesindeki büyükçe bir sandalyeye uzanmış, ıslak bir rüya gibi görünüyordu.

"Okumayı sever misin?" diye sordu, başlığı görmeye çalışarak.

Sayfaların arasına bir kitap ayracı yerleştirdikten sonra kitabı kapatıp yan sehpayı koydu. "Anlıyorum."

Kitabın kapağına baktı ve gülmekle lanet okumak arasında bir ses çıkardı. "O kitabı bana sen verdin."

Başını salladı. "Okudum. Normalde dağ aslanlarının doğum teknikleri üzerine bir kitap okumazdım ama ilginizi çekiyorsa biraz bilgi edinmek isterim." Gülümsemesi ıslık ıslıldı ve kadının içini ısıttı.

Tuhaf kitap onun mantıklı düşüncelerini paramparça etti.

"Seni seviyorum," diye ağzından kaçırdı, beceriksizce yaptığı konuşmadan dolayı yüzünü buruşturdu.

Ayağa kalkıp odanın içinde sinsice ilerleyişindeki zarafet bu kadar iri bir adam için etkileyiciydi ama kalbi yorum yapamayacak kadar yüksek sesle göğüs kafesine çarpıyordu. Adamın dikkati kıza kilitlenmişken, ellerini kızın boynunun yanlarına doladı ve başını geriye doğru eğdi.

"Beni seviyorsun."

Aniden kuruyan dudaklarını yaladı. "Evet, sana daha büyük bir şekilde söylemek istiyordum," *diye düşündüm*, "ama ağzım bekleyemeyeceğine karar verdi."

Yüzünü indirdi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Benimki de yapamaz." Aralarındaki mesafeyi kapatarak onun ağzını kendi ağzıyla kapadı.

Dili dudaklarında gezindi ve kız daha fazlası için açgözlülükle ona memnuniyetle açıldı. Adamın aralarındaki bağı koparacağından korktuğunu duymak içinde bir şeyleri çatlatmıştı ve tek istediği ona sevgisini mümkün olan her şekilde göstermekti.

Her zaman o olmuştu; yalnızlığın buz gibi kırıkları içeri sızdığında mektuplarıyla onu sıcak tutan, kimse onu güzel bulmazken onu güzel bulan çocuk. Küçük bir tilki için kazak göndererek ya da sahip olacaklarını bildiği şeyi tehdit eden herkese ölüm tehditleri göndererek ona şaşırtıcı derecede kömürleşmiş ruhunu defalarca gösteren adam.

Rennick yıllar içinde yavaş yavaş, aşkın onun kalbinden kendi kalbine geçmesi için sağlam bir yol açtı. Yöntemlerinden bazıları berbat ve yanlıştı ama artık umurunda değildi. Yalnızlık soğuk bir duyguydu, canlı canlı kara , ezilmek ve felç olmak gibi, ama aşk öfkeli bir cehennemdi, kurbanlarını içten dışa yakıyordu. Günahlarının hesabını Ölüm'ün kapısında vereceklerdi ve Ölüm onları görüp cehenneme gönderirse, her zaman olduğu gibi birlikte yanacaklardı.

Öpücüklerini keserek alnını onunkine bastırdı ve gözlerini kapattı. "Ben de seni seviyorum, küçük dostum. Her zaman sevdim."

zC

Beni seviyor, diye düşündü Rennick, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Elbiseni kaldır, aşkım."

Hiç sorgulamadan kumaşı ellerinin arasına aldı. Onu kollarının arasına almak için kalçalarından tuttu. Uzun bacakları adamın ortasına dolanarak vücutlarını birbirine yaklaştırdı ama yeterince yakın değildi.

"Sanırım seni hissedebiliyorum," diye fısıldadı bir parça belirsizlik ve huşu ile. "Göğsümde hissettiklerime uyan bir his var ama bu benim değil."

İlginç. Fae yeteneklerinin evlendiklerinde ortaya çıkacağını düşünmüştü ama muhtemelen fae topraklarında olmak süreci erkenden başlatmıştı.

"Bu duyguya alış, aşkım," diye mırıldanırken, onun sıcaklığının sikini sardığını hissettiğinde üç dakikadan fazla dayanması için tanrılara sessizce dua etti.

Finn ona ilk seferin hızlı olacağını söylemişti ve onun içinde saatlerce gömülü kalamayacağını bilmekten nefret ediyordu. Bacağına çarpan bir şey düşüncelerini böldü.

Yere baktığında, çocukken doldurulmuş olana benzeyen bir kar vaşağı ona bakıyordu. Amelia'yı yere bıraktı ve arkasından itti. Vaşaklar küçük yaratıklardı, diz hizasına kadar gelirlerdi ama saldırgan olabilirlerdi.

Vaşak bir ses çıkardı ve gövdesini tekrar bacağına vurdu. Amelia onun etrafından dolanarak, "Dur," diye azarladı.

Rennick ona inanamayarak baktı. "Bu vahşi bir ."

"Sanırım birinin evcil hayvanı ve kaybolmuş," diye cevap verdi. "Bütün sabah beni takip etti."

Acaba...

Adam kadının elbisesinin kenarından tutup kenara çekmeye çalıştı ama kadın adamın bileğini yakaladı. "Ne yapıyorsun sen?"

"*Tanıdık* bir işaretin var mı diye bakıyorum."

Nefes nefese aynaya koştu ama omuzları çöktü. "Orada hiçbir şey yok."

Rennick'in gözleri vaşağa dikildi ve kedinin ona ters ters baktığına yemin etti. Belki de büyü kediye ona çekmişti ve işaretini daha sonra alacaktı.

"Adı ne?"

Amelia oturma odasında ona katıldı ve şakayla karışık, "Bana söylemedi," dedi.

"Ona bir isim vermelisin."

"Onu Eddy gibi mi tutalım?" diye sordu vaşağı sevmek için eğilerek. "Ya Eddy onu sevmezse?"

Vaşak evcil değildir. Onun *tanıdığı* olmalı. Rennick gülümsedi. "İçimden bir ses iyi anlayacaklarını söylüyor. Sende kalsın."

Onun yüzündeki ifadeye yansıyan heyecanı hissetti ve kendi heyecanı da arttı.

Kedinin önünde çömeldi. "Charlie," dedi kesin bir ifadeyle. Vaşak mırıldandı. "Kalmak zorunda değilsin ama kalırsan iyi bir hayatın olacağına söz veriyorum."

Rennick, "Yine de bir süre yapacak bir şeyler bulması gerekiyor," diye ekledi. Aşkını ilan ettikten sonra eşini becermesi gerekiyordu. Charlie guruldayan bir ses çıkardı. "Tabii çıplak kıcımlı görmek istemiyorsa."

Kedi sevindi ve kapıya doğru yöneldi.

"Onu dışarı atmaya çalışacaklar," diye itiraz etti Amelia.

Haklıydı. Rennick kapının yanındaki zili çaldı. "Ona bir eskort vereceğim."

Amelia Charlie'nin başını okşayarak, "Zaten kraliyet muamelesi görüyorsun," diye mırıldandı.

Rennick ona gülümsedi. "Vahşi bir hayvana çabucak alıştın." Aradaki bağı hissetmiş olmalı.

Omuz silkti. "Eddy vahşi bir hayvan. Belki de ben bir hayvan fısıldayıcısıyım."

"Başka bir vahşi hayvanın yanına gitme," dedi Rennick sertçe. "Sana zarar verebilirler."

Yüzünde huysuz bir ifadeyle bir şeyler söylemeye başladı ama kapı çalındı ve sözünü kesti.

Rennick kapıyı bekleyen bir hizmetçiye açtı ve onu odaya çağırdı. Vaşağı görünce ciyakladı ve geri çekildi.

Amelia ona, "O zararsız," diye güvence verdi. "O benim. Nereye gitmek isterse ona eşlik edebilir misin? Kimsenin onu dışarı atmasını istemiyorum." Hizmetçinin yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi.

"Yanından geçtiğiniz her görevliye ve muhafıza bu vaşağın da Reyna kadar sarayda hoş karşılandığını söyleyin." Hizmetçi bakışlarını Amelia'ya çevirdi. "O bir tanıdık değil," diye hızla ekledi Rennick, kimsenin bir fikre kapılmasını istemiyordu, "ama evcil bir hayvan."

Charlie tekrar Rennick'e baktı ve Rennick bir kahkaha attı. Kesinlikle onun tanıdığı. İşaretinin ve aralarındaki bağı ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordu.

Hizmetçi başıyla onayladı. "Evet, Majesteleri."

"Adı Charlie," diye ekledi Amelia. Hizmetçi sadece başını salladı ve Charlie'yi gergin bir gülümsemeyle odadan çıkardı.

Kapı kapandıktan sonra Rennick Amelia'yı kucağına aldı ve yatağa attı. Kız güldüğünde yüzünde bir sırıtiş belirdi; bu ses Eden'da en sevdiği sestti. Ondand hissettiğı neşe ve arzu saf bir coşkuydu, tekrar tekrar beslemek için her şeyi yapabileceğı bir bağımlılıktı. Yıllardır izlediğı o utangaç kadın gitmiş, yerine bir tanrıça gelmişti.

Aşağı ayak bileklerinden tuttu ve onu yatağın kenarına çekti.

"Rennick!" diye bir kahkaha daha attı, elbisesi bacaklarına dolandırken.

Kadının eteklerine baktı. "çok fazla katman var." "Bu elbiseden hoşlanmıyorum," diye alay etti. "Ya da bu botları."

Ona hediye ettiği elbise ve botlara bakarak kaşlarını hafifçe çattı. *Onları beğenmemiş miydi?*

Bu düşünceyi bir kenara iterek onun üzerine süründü ve , boynunu yaladı, dişlerini narin etine batırmaktan başka bir şey istemiyordu. Dişlerinin etinde bıraktığı izleri düşündükçe aleti acı verecek kadar sertleşiyor ve çok yakında boşalacakmış gibi geliyordu. Daha fazla dayanamayarak Ayakkabılarını çıkarmak için ayaklarının dibine diz çöktü.

Amelia gözlerinde hevesli bir parıltıyla dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Acele et."

"Sabırlı ol aşkım," diyerek ayağını serbest bıraktı. Nazik bir öpücük kondurduğunda baldırının derisi dudaklarının altında ipek gibi hissedildi ve birkaç dakika içinde iki botu da arkasına atıp ayağa kalktı.

Adam elbisesini parçalamak için bedenine uzandığında, kadın elini uzattı. "Bekle." Adam havada durdu. "Şaka yapıyordum. Bu elbiseyi seviyorum. Yırtma onu."

Gururu göğsünde kabardı. Eğilip dudaklarını öptü, sonra ayağa kalkmasına yardım etti ve sırtının üstündeki üç düğmeyi hızla açıp eteklerinin arkasını çözdü. Yüzünü ona dönerek kollarını havaya kaldırdı ve adam ağır kumaşı toplayarak başının üzerinden geçirdi.

Kadınlar yardım almadan bunları nasıl çıkarıyor? Amelia'nın giyinmesine yardım edecek bir hizmetçisi olduğunu görecekti.

Teninde rastgele çiller vardı ve her birini öpmeyi her şeyden çok istiyordu ama buna zamanı yoktu. Ona şimdi ihtiyacı vardı. Uzandı ve başparmağını dantel göğüs bandının arasından görünen meme ucunun üzerinde gezdirdi. Onu yatağa yatırdıktan sonra eğilip göğsüne yapıştı ve danteli ıslattı.

Amelia'nın elleri saçlarında geziniyor, fısıltıyla çıkardığı zevk sesleri onu kışkırtıyordu. Dişleri kaba dantelin etrafına kapandı ve göğüslerini hapsedildikleri yerden kurtarmak için çekti. Hafifçe zıpladılar ve adam inledi. "Büyüleyicisin."

Rennick dilini kadının göğsünün vadisinde gezdirdi ve yumuşak etinin yan tarafını iz bırakacak kadar sert bir şekilde ısırdı. Kadın haykırdı ve onun altında sarsıldı.

Vücudunda aşağı doğru ilerlerken, parmaklarını bandın etrafına doladı ve iç çamaşırıyla birlikte onu da kaydırarak çıkardı.

Dizlerini birbirine bastırmaya çalıştı ama adam onları yakaladı ve başını salladı. "Yok öyle bir şey. Aç kapıyı."

Dizleri birbirinden ayrıldı ve hayran kalması için mükemmelliğinin her santimini gözler önüne serdi.

Diz çökerek onu kendine çekti ve kalçasının iç kısmını öptü. Kadın memnun bir iç çekişle yatağa uzanmadan önce alt dudakları kasıldı. Yavaşça dilini amının içinde gezdirdi ve tadı diline vurduğunda küfretti.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, onun narin etiyle ziyafet çekerek kaygan teninin her santimini yaladı. Dili yumuşak kıvrımlarının arasına girdi ve klitorisinin etrafında dönerek onu ağzına aldı. *Sikeyim*. Yatakta debelenip pençeliyor, onun adını haykırıyor ve kalçalarını başının etrafında sıkıyordu. Ölüm döşeğine yattığında, bunun son yemeği olmasını istiyordu.

Kalçalarını kavradığında yumuşaktı ve onu diliyle daha sert becermek için vücudunu yüzüne doğru zorladı. Kız kaç kez boşalırsa boşalsın, adam asla doymayacaktı. Dilini düzleştirdi ve aşağıdan yukarıya doğru yavaşça yaladı, sunması gereken her şeyi yaladı. Ne kadar çok hareket ederse, kadın ona o kadar çok tat veriyordu ve bu da onu daha hızlı yemeye itiyordu.

Kadın çılgılık attı ve adam onun yakın olduğunu bildiğinden ağzını tekrar klitorisine götürdü ve iki parmağını karnına doğru kıvrarak içine bastırdı. Ağzıyla birlikte pompaladılar ve vücudu kalktı, duvarları parmaklarının etrafında çırpınırken dizleri yukarı çekildi ve onları cum ile kapladı. Kadının doruk noktası onu da sarstı ve adam da onunla birlikte inledi. Onun salıverilmesinin verdiği coşkulu his asla eskimeyecekti.

"Rennick," diye nefes nefese ona doğru uzandı.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan ayağa kalktı ve parmaklarını emerek temizledi.

Adam hiçbir şey kalmadığından emin olmak için parmaklarını tekrar girişine doğru kaydırırken dudaklarını yaladı.

Kadının gözlerindeki buğulu bakış kendisinininkini yansıtıyordu ve adam kıyafetlerini çıkarmak için acele etmedi, kadının sarhoş bir şehvetle kendisine bakmasını izledi. Pantolonunu bir kenara fırlattı. "Bana böyle bakman hoşuma gidiyor. Bunun uzun süreceğine söz veremem ve acıtabilir."

"Yirmi dördüncü yaş günüm için bana bıraktığın hediyeleri kullanıyordum." Kız kırmızının güzel bir tonuna büründü ve adamın kısıtlamalarını geçmişte bıraktı.

Rennick onun girişiyle aynı hizaya geldi ve bakışlarıyla buluştu. Kadın bir kez başını salladı ve Rennick onun içine doğru itti, birkaç santim sonra durdu.

tısladı. "Lanet olsun," diye yemin etti.

Dünyadaki hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı.

"Daha fazla," diye inledi, vücudunu aşağı doğru hareket ettirmek için mücadele etti, ama adam onu sıkıca tuttu.

"Henüz değil," diye homurdandı vücutlarının birleştiği yere bir bakış atarak. "Keşke amının benim etrafımda nasıl görüldüğünü görebilseydin." Kalçalarını geriye doğru hareket ettirerek dışarı kaydı ve daha fazla içeri itmeden önce sadece başı içeride kalacak şekilde durdu. "Çok kırmızı ve şişmiş," diye mırıldandı. "Sikimi bir rüya gibi yutuyorsun."

Onu incitmeden kendini oturtana kadar itişlerini sığ tuttu ve onu kabzasına kadar doldurduğunda, ikisi de nefes nefese kaldı. Adamın aldığı zevkin her bir zerresi, kızının de içinden geçmesiyle daha da artmıştı.

"Daha hızlı," diye yalvardı, kalçalarını kaldırdı ve adam onun vahşi ihtiyacını hissetti. "Çok hızlı gidersem boşalırım."

Gözleri onunkilerle buluştu ve yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. "Güzel."

Sözlerinin onun üzerindeki etkisi eşsizdi ve kalçalarını daha hızlı döndürdüğünde, taşaklarında bir gerginlik başlayana kadar dört itme aldı ve vücudu boyunca bir karıncalanma hissi gönderdi.

Başka bir boğuk iniltiyle boşalırken görüşünde siyah noktalar belirdi, penisi eşinin içinde seğirirken nefes nefese kaldı ve hareketleri yavaşladı. Zor nefes alarak başını Amelia'nın boynunun kıvrımına bıraktı. "Özür dilerim, aşkım."

Yüzünü kendi yüzüne getirmek için boynunun yanından kavradı. "Üzülme," diye mırıldandı dudaklarını nazikçe onunkilere bastırmadan önce. "Üzgün değilim. Ve... Sanırım biraz da senin zevkini hissettim. Bunu söylemek zordu."

Tanrım, bu kadını seviyorum.

"Seninle ilgileneceğim," diye söz verdikten sonra bir iniltiyle kadının içinden sıyrıldı. "Hemen döneceğim."



Amelia ne olduğunu anlayamıyordu ama içinde bir şeyler değişmişti. Rennick'le seks hayal edebileceği her şeyden daha iyiydi ve kendini tutmayı bıraktığında nasıl olacağını düşünmek onu yeniden heyecanlandırdı.

Daha önce hiç seks yapmamış bir adam için kalçalarını bir profesyonel gibi hareket ettirdi ve biraz daha dayanabilseydi, kadın ikinci kez boşalacaktı.

Bir erkeğin ilk eşi olmak ve kendisinden önce başka hiçbir kadının ona dokunmamış olduğunu bilmek hakkında söylenecek bir şey vardı. Bilmediği bir sahiplenme duygusu çirkin başını kaldırdı ve eşinin davranışlarına dair bir anlayış ruhuna yerleşti.

O, Ora'nındı ve Ora'ya yarın evlerinden defolup gitmesini söylemek için sabırsızlanıyordu.

Belki prenses izlerken beni becermesine izin veririm.

Son düşüncesinin saçmalığı karşısında kaşları birbirine çarptı. Amelia hiçbir zaman kindar biri olmamıştı ama Ora'yla yaşadığı durum onu bambaşka birine dönüştürmüştü. Diğer tüm yönleriyle hâlâ kendisiydi ama Rennick'in çocukluk arkadaşı söz konusu olduğunda öyle değildi.

Amelia artık Rennick'in sadakatini sorgulamıyordu ama bu, başka bir kadın ona ve ilişkisine saygısızlık ederken arkasına yaslanıp oturacağı anlamına gelmiyordu. Rennick onun eşiydi, Ora'nın değil ve bunu açıkça belirtmenin zamanı gelmişti.

Rennick tüm çıplaklığıyla yatak odasına girdi, elinde geçen yıl ona gönderdiği sahte penislerin en büyüğü vardı. Gözlerini ondan ayırmadan eline tükürdü ve şaftı ıslattı. Kızın gözleri soru sormak için Rennick'e kaydı ama Rennick cevap vermek yerine oyuncağı komodinin üzerine koydu.

"Seni eksik bırakacağımı mı sandın, aşkım?"

Gerçek aletten sahte olana, oradan da onun bekleyen yüzüne bakarken göğsü kabardı. "Ne yapacaksın?"

"Ayağa kalk," diye talimat verdi, onun sorusunu duymazdan gelerek.

Ayağa kalktığı anda bacaklarından aşağı döl damlıyor, bunu durdurmak için kalçalarını birbirine bastırıyordu.

Rennick onun arkasına geçerek yatağın kenarına oturdu ve kaslı kalçalarının üst kısmına hafifçe vurdu. "Otur."

Kız onun üzerine binmek istedi ama adam onu durdurdu, sırtını onun önüne dayayarak oturması için onu çevirdi ve bacaklarının her birini kendi bacaklarının üzerine asmak için yakaladı. Bu pozisyon onu açıkta bıraktı ve en mahrem yerlerini okşayan serin havadan titredi.

Onu vücuduna yaklaştırdı ve yan masadaki oyuncağı almak için eğildi. Tükürüğüyle parlıyordu ve vücudu sımsıkı sarılmıştı.

Boştaki elini kullanarak saçlarını bir tarafa doğru çekti ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Uyluklarını açık tut, aşkım, ve kendini seyret

Sana verdiğim her şeyi."

Amelia'nın gözleri adamın elindeki büyük alete takılı kalmıştı, dokulu taban onu kızdırmak için düğümlerle kaplıydı.

Rennick oyuncağın ucunu kalçalarını kaplayan yapışkan dölün içinden geçirdi ve mümkün olduğunca çok şeyi ucunda topladı. Sikin başı yavaşça amının üzerinde hareket ederek klitorisini ve girişini sıyırdı.

Yapmaya niyetlendiği şey şimdiye kadar yaptığı en erotik şeydi ve içinde oluşan beklenti hareketsiz oturmayı imkânsız hale getiriyordu. Rennick'in kıkırdaması sırtında titreşti. "Kıvrınmayı kes yoksa hazır olmadığın bir yere kayabilir, küçük dostum."

Ona bakmak için döndüğünde neredeyse kafasıyla burnuna vuracaktı. "Buna cesaret edemezsin."

"Sen hazır olana kadar olmaz." Sırıtişlar bu kadar çekici olmamalı ama onunki öyleydi.

Başka herhangi bir karşılık dilinde öldü, yerini kaygan çubuğun içine itildiğini hissettiğinde kesinlikle çekici olmayan bir gıcırtı aldı. Onu doldurma ihtiyacı, daha fazlası için istekli olan kalçalarının kendi istekleriyle öne doğru eğilmesine neden oldu.

Rennick boştaki elini onun göğsünü avuçlamak için kaydırды ve hafifçe sıktı. "Bak ne kadar güzel alıyorsun."

Amelia gözlerini onun kil horozun tabanına sarılmış büyük elinden alamadı, her seferinde biraz içeri kayarken oyuncağı hafifçe titreştirdi. Yine kalçalarını ileri doğru itmeye çalıştı, dolgunluğa ihtiyacı vardı. *Ve düğümlere.*

Rennick'in eli göğsünü terk etti ve boğazını kavramak için göğsünden yukarı doğru kıvrıldı. "Başını geriye yasla." Başını adamın geniş omzuna yasladığında yumuşak dudaklar boynuna değdi.

Oyuncak hızlı bir hareketle onu tamamen doldurdu ve aynı hızla geri çekildi. Dudaklarından bir çığlık koptu. "*Rennick.*"

Yine sonuna kadar soktu ama bu sefer döndürerek kadının nefesini kesti. Onu boynundan tutuyor olmasaydı, bunun şokuyla kucağından düşebilirdi. Daha hızlı itti ve çekti, düğümler tenine her ulaştığında büktü.

Ezici bir zevk ve ihtiyaç bedenini kontrol ediyordu; her parçası serbest bırakılma vaadinin peşinden koşuyordu. Rennick onun boynunu bıraktı ve elinin yerine dilini ve dişlerini geçirerek hassas etini hafifçe kemirdi.

"Bundan ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum." Sesi gergindi, sanki kızın boşalması kendi boşalmasıymış gibi. Evlendiklerinde bunu tam anlamıyla yaşamak için nasıl da sabırsızlanıyordu.

Aşırı duyuşal yüklenme içindeydi, kızışmış bir orospu gibi sızlanıyor, üstüne çıkılması için yalvarıyordu. Kalçaları daha hızlı hareket etti, sırtı adamın vücudundan uzağı eğildi ve amı spazm geçirmeye başladığında dişleri boynuna battı.

Dişlerinin yarattığı zonklayıcı acıyla çelişen orgazmı onu parçaladığında boğazından hem acıdan hem de zevkten bir çığlık koptu.

Rennick ısırdığı yeri yalayıp emdi ve kızın tenine karşı mırıldandı: "Ne kadar iyi bir eş."

Zaten hassas olan sinirleriyle eşleştirdiğı övgüsü, içinden bir artçı şok gönderdi. Oyunağı çıkardığında küçük bir inilti kaçtı, ama ağzına karşı ıslak bir şey hissettiğinde gözleri açıldı. Adam oyunağın ucunu dudaklarının üzerine sürterek karışık zevklerinin izini bıraktı.

"Dudaklarını yala," dedi sadece bir kralın sahip olabileceğı bir otoriteyle.

Dudaklarındaki kayganlığın tadı pek bir şeye benzemiyordu. Biraz tuzlu ama daha fazlası değıl.

"Bana bak."

Karşı koyamadığı bir başka emir.

Adamın kırmızıya çalan dudaklarını görünce ağzı açık kaldı ve göz kırıp gülümseyerek dilini kanlı dişlerinin üzerinde gezdirdiğinde başı döndü.

Boynuna uzandı. "Ne yaptın sen?"

"Bu hayat sona ermeden önce tadamayacağım bir parçan yok," diye söz verdi. Aklına hoş olmayan görüntüler geldi ama adamın bunu gerçekten kastetmediğini varsaydı. Yine de, mutlu bir şekilde kanını yalamak delilik sınırına dayanıyordu.

Bu neden garip bir şekilde çekici? Kafasındaki düşünceleri silkeledi ve titrek bacaklarının üzerinde adamın kucağından atladı. "Beni ısırdın."

Ayağı kalktı, geniş vücudu onunkini gölgede bırakıyordu.

"Ve bunu tekrar yapacağım." Başparmağını yaranın üzerinde gezdirdi. "Hayvanların bölgelerini neden işaretlediklerini şimdi anlıyorum."

Elini tokatladı ve temizlenmek için odadan çıktı, omzunun üzerinden, "Beni bir daha ısırma," dedi.

Rennick onu tekrar ısıracağını söyleyen bir gülümsemeyle banyoya kadar takip etti ve kadın gözlerini ona dıkti. Onu aynanın önünde durması için manevra yaptı, bir el bezini ıslattı ve şefkatle temizledi

kırık et. "Artık kolyemi takamıyorum," diye yakınlık cildini lekeleyen mükemmel diş izlerini inceledi.

Kaşlarını çattı ve ısırık izine sanki o yapmamış gibi ters ters baktı. "Sana uygun bir bileklik alabilirim."

"Hayır, değil," diye acele etti, sonra boğazını temizleyerek daha rahat bir tavırla, "Bu iyileşince takabilirim," dedi.

Adam onu yerden kaldırıp büyük banyoya taşırken ve suyu açmadan önce ayaklarını porselen küvetin dibine indirirken bir çığlık attı. Su hızla ısındı ve adam ıslak bezi kalçalarının iç kısmında gezdirdi.

"Kendim temizleyebilirim," diye zayıfça itiraz etti.

Bezi duruladı ve ona bakmak için başını eğdi. "Seni ya bu bezle ya da dilimle temizleyebilirim, ama her iki şekilde de seni temizleyeceğim."

"Kumaş iyi," diye mırıldandı, ikincisini seçerse bir daha asla odalarından çıkamayacaklarını biliyordu.

Bacaklarını yıkarken, hayatının ne kadar gerçeküstü olduğunu aniden fark etti. İlk mektubunu dün gibi hatırlıyordu. O garip notun bir şaka olduğunu düşünmüştü.

"Ne düşünüyorsun aşkım?"

Tanımadığı bir kıza kur yapmaya çalışan on üç yaşındaki bir çocuğun anısına gülmek için dudaklarını yana büktü. "İlk mektuplarında denediğin farklı evcil hayvan isimlerini hatırlıyor musun? Onları hep işaretlerdin ama ben yine de okuyabiliyordum."

"Evet." Hafifçe güldü. "Gergindim çünkü mükemmel olmasını istiyordum."

"Öyleydi." "Aşkta karar kılmana ne sebep oldu?" diye sormadan önce durakladı.

Bezi kirli çamaşırlar için kullanılan yakındaki bir kovaya bıraktıktan sonra taze bir havlu aldı ve ona uzattı. "Ben küçükken babam anneme böyle seslenirdi." Boğazını temizledi ve bir omzunu silkti. "Onları gibi bir ilişkim olsun istedim. Doğru hissettirdi."

Bir duygu yumağı Amelia'nın boğazını tıkadı. "Bayıldım."

zy

Rennick generallerinden birinin omzuna vurdu ve devasa yemek salonundaki masalar arasında ilerledi. Personel ve savaşçılar isterlerse sarayda ücretsiz yemek yiyebilirlerdi, bu annesinin yıllar önce başlattığı bir şeydi.

Kraliyet mensupları ve diğerk yüksek rütbeli memurların masaları odanın arka tarafında, bakan bir podyumda yer alıyordu. Baş masaya yaklaştı ve masaları hazırlarken yaşlı bir hizmetçiyle sohbet eden Amelia için yanındaki sandalyeyi çekti.

Charlie sadakatle onun arkasında oturdu ve personelin birkaç şaşkın bakışını kazandı, ancak diğerk personel onlara doğru eğilip bir şeyler fısıldadıktan sonra bu bakışlar meraka dönüştü, muhtemelen Charlie'nin evcil hayvanı olduğu konusunda daha önceki duyurudan haberdar oldular.

Amelia ve hizmetçi, Amelia saraya geleli sadece iki gün olmasına rağmen eski dostlar gibi gülüyorlardı. Çalışanlarıyla kurduğu her etkileşim, halkının onu fazla zorlamadan kabul edeceği konusunda onu daha da rahatlatıyordu. Herkes onu seviyordu.

"Bu akşam menüde ne var?" diye sordu maalesef tanıdık bir ses podyumun altından.

Finn Rennick'e bilmiş bir bakış attı ve alaycı bir gülümsemeyle Ora ile Amelia'ya baktı. "Kızartma," dedi ona, başka bir şey söylemeden. Amelia'nın dudakları Finn'in ses tonu karşısında hafifçe kıvrıldı.

Amelia'nın gözleri, hâlâ hizmetçiyle birlikte durduğu masanın uzak tarafındaki yarıklara döndü. "Tekrar merhaba," diyerek Ora'yı sıkı bir gülümsemeyle selamladı. "Bu gece seni görmeyi beklemiyordum. Personelin bir parçası olarak mı burada yaşıyorsun?"

Yakındaki savaşçılardan birinin boğazı düğümlendi ve oda sessizliğe gömüldü.

Ora kaskatı kesildi ve sahte bir kahkaha atarak podyumda süzülmeden önce kısa bir süre gözlerini kıstı. "Babam konsey üyesi ama bazen burada yaşıyormuşum gibi geliyor." Eli, Rennick'in çok iyi tanıdığı gümüş kolyesine gitti. Amelia'nın hediyeleri konusunda kendisine yardımcı olduğu için teşekkür etmek amacıyla on sekizinci yaş gününde ona verdiği bir hediye idi. "Ama geç saatlere kadar kaldığımız geceler için kendi odam var."

Rennick'e göz kırptı ve Rennick onun göz kapaklarını koparmak istedi.

Finn çığnemeyi bıraktı ve hızla Amelia'ya baktı. Rennick eşinin öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığını hissetti ve ona doğru hamle yaptı ama Ora'nın nefesi kesilince durdu.

"Olamaz!" Elindeki kolyeye acıyarak baktı. Ona dönüp "Parmağıma takıldı ve kırıldı" dediğinde yüzü perişanlığın resmiydi.

Daha çok bilerek kırmış gibi. *Oh, lanet olsun,* diye düşündü niyetini anladığında.

Ora onu durduramadan Amelia'ya, "Kolye on sekizinci yaş günümde Ren'in hediyesiydi," dedi. Ora sevgiyle gülümsedi. "Ona beni hatırlattığını söylemişti."

Odadan birkaç mırıltı duydu ve bu kadar çok kişinin bu sahneye tanık olmasından nefret etti ama seçenekleri Amelia'yı uzaklaştırmak, Ora'yı öldürmek ya da ikincisini zorla çıkarmakla sınırlıydı. "Yardımanın için bir teşekkürdü," diye düzeltti dişlerini sıkarak.

Ora onu görmezden geldi ve kolyeyi kaldırdı; gümüş bir zincirdi ve üzerinde oklu bir kalp vardı. "Güzel değil mi?"

O lanet şeyi kendisi seçmişti, ama o aptal bir çocuktı, bunun başka bir şekilde yorumlanabileceğini fark etmemişti. Şimdi fark etti. Ses tonunda bir uyarıyla onu tekrar düzeltti. "Sen seçtin."

Amelia'nın eli genellikle alabalık kolyesinin bulunduğu boğazının dibine dokundu ve Rennick onun öfkesinin arttığını hissedebiliyordu. Kendini Amelia'nın kaçmasına ya da sert bakışlarını ona çevirmesine hazırladı ama Amelia ikisini de yapmadı. Onun yerine bir iç çekti ve gözleri sahte bir acıma duygusuyla doldu.

"Gümüş ucuz bir metaldir." Rennick'e döndü ve başını salladı.

"Hediyelerimi seçerken sana yaptığı onca yardım için zayıf bir gümüş zincirden daha iyisini hak ediyordu." Saçlarını omzunun üzerinden iterek ısırik izini herkese gösterdi ve Rennick gülümsemesini gizlemek için ağzını kapattı.

Amelia sessiz bir meydan okumayla Ora'ya bakarken odadaki fısıltılar artıyordu. Charlie yanında olduğu halde yaklaşırken Amelia'dan ona doğru sinsi bir memnuniyet duygusu aktı. Eğer vaşak Ora'yı parçalamaya karar verirse

Rennick ona izin verecekti.

Arkadaşı, hâlâ iyileşmekte olan kabuğunun üzerinden koluna dokundu. Bir iddia. Başka kimse bilmese bile onlar . "Yazıklar olsun sana," diye azarladı onu, utangaç bir gülümsemeyi bastırarak.

Rennick eğildi ve herkesin görmesini umursamadan onun başının tepesini öptü. Güvenliğini sağlamak için onunla mümkün olan en kısa sürede gizlice evlenecekti.

Önce onun Fae dünyasına alışmasını istemişti ama daha fazla bekleyemezdi. Güvendiği bir muhafız, kendisi yokken kimsenin ona dokunmaya çalışmasını engellemek için görevlendirilecekti.

"Özür dilerim aşkım," dedi yüksek sesle. "Bunu pek düşünmemiştim."

Amelia için çektiği sandalye elinin altında hareket ederek onu irkiltti. Dikkatini Amelia'dan ayırıp döndüğünde Ora'nın sandalyeden ona doğru baktığını gördü.

"Oturun," dedi başıyla sandalyesini işaret ederek ve podyumdakilere bakarak. "Yemekler soğumadan herkes yemeğini yesin."

Diğerlerine bir kraliçe gibi hitap ediyordu ve Rennick buna tahammül edemiyordu. Odanın etrafındaki insanlar gergin bakışlar atıyor ama onun dediğini yapıyor, bu da Rennick'i daha çok kızdırıyordu. *Onun maskaralıklarını şimdiye kadar nasıl fark etmedim?*

"Bu Amelia'nın koltuğu," dedi soğukkanlılıkla, onu herkesin öldürmemeye karar vererek. Bunu meraklı gözlerin göremeyeceği bir yerde yapacaktı.

Ora öne doğru eğildi ve etrafındaki Amelia'ya baktı. "Ben hep burada oturdum. Senin için sakıncası yok, değil mi?"

Başka bir meydan okuma. Herkes kraliçenin kralın sağında oturduğunu bilirdi. Her zaman orada oturduğu doğrudu ama o bunun yemek sırasında Finn ve onunla konuşabilmek için olduğunu düşünüyordu.

Eşi tehlikeli bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi ama sesini hoş tuttu. "Hiç de değil."

Yüzü kararmıştı, Ora'yı sandalyeden söküp atmaya hazırdı ama Amelia kurnazca kolunu sıktı.

Ona kaşlarını kaldırdı. *Ne planlıyorsun, küçük dostum?*

Ona oturmasını işaret etti. Adam onun niyetini merak ederek itaat etti. Amelia onun sandalyesini masanın altına çekmesini engelledi ve kendini onun kucağına bırakarak bacakları Finn'e dönük bir şekilde Ora'ya sırtını verdi.

Finn de dahil olmak üzere odadaki birkaç kişi güldü ve bunu öksürerek örtmeye çalıştı.

Rennick bir kolunu Amelia'nın ortasına doladı ve yanağına bir öpücük kondurmak için onu kendine doğru çekti.

Ora'nın kendisine doğru fırlattığı hançerleri tamamen görmezden gelen Amelia, önüne bir tabak koyan yaşlı hizmetçiye gülümsedi. "Teşekkür ederim, Birdie."

Birdie sırtıttı ve ikisi birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. "Rica ederim canım." Ora'ya nefret dolu bir bakış fırlattı ve çekip gitti.

Amelia Rennick'in tabağını doldurdu, ne sevdiğini sorma zahmetine girmede ama bunun bir güç gösterisi olduğunu biliyordu. Amelia'nın servis ettiklerinden nefret etse bile, ki etmiyordu, yüzünde bir gülümsemeyle yiyecekti.

Ora tırnaklarını tükürmeye hazır görünüyordu ve dikkatini Finn'e yöneltti. "Saçına ne oldu?"

Kalabalıktan gelen birkaç mırıltı Rennick'in dikkatinden kaçmadı, kel fae'lerden birkaçının tedirgin bakışları da.

"Arkadaşımız sarı saçın rahatsız edici olduğuna karar verdi," diye yanıtladı ağzına biraz daha patates tıktırmadan önce.

Amelia Rennick'e yan gözle baktı ama hiçbir şey söylemedi ve Ora'nın gözleri Amelia'nın sarı örgüsünü tararken parladı. "Bu mantıklı. Rennick eskiden eşinin koyu renk saçlı olmasını umduğunu söylediler."

Tanrım. Ora'ya hemen o anda gitmesini söylemek istedi ama arkadaşının bir şeyi kanıtlamak istediğini biliyordu, onu daha sonra becerecekti.

"Öyle mi?" Amelia diğer kadına bakmak için vücudunu döndürerek sordu.

"Oh, evet," diye devam etti Ora kendini beğenmiş bir şekilde. "Onun neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Ne dediğini hatırlıyor musun, Ren?"

Söyledi ve o sözleri geri alıp kızın boğazına tıkabilmeyi diledi.

Finn, "Ora," diye uyardı ama Ora kemiğe sarılmış bir köpek gibiydi.

"Koyu renk saçlı ve açık renk gözlü birini istiyordu." Kendi siyah saçlarını parmağının etrafında döndürdü ve açık mavi gözlerini ona dikti. "Ve kısa." Kıkırdadı ve Amelia'nın uzun boyunu dikkatle taradı. "Omuzlarında taşıyabileceği kadar kısa olmasını istedi. Ne kadar sevimli, değil mi?"

"On dört yaşındaydık," diye araya girdi Finn, Rennick'i şaşırtan bir kinle. "Uzun boylu bir kızın taşaklarını tekmeleyeceğini sanıyordu. Şimdi kısa boylu bir kızla çiftleşse, onu öpmeye çalışan bir solucan gibi görünürdü."

Amelia bir kahkahayı bastırmak için elini ağzına kapattı ve Rennick o kadar minnettardı ki Finn'in kafasını tıraş etmesine neden olduğu için neredeyse kendini kötü hissedecekti.

Neredeyse.

Amelia masadaki şarap bardağına uzandı ve uzun bir yudum aldı. "Hepsi çok şirin," diye ve ardından Rennick'in hayatında gördüğü en sahte esnemeyi yaptı. Rennick'in yeni favori rengi olan ela gözleri onunkilere kaydı. "Odalarımıza dönebilir miyiz? Sabahtan beri çok yorgunum." Ona, ima ettiğinden başka bir şey olarak yorumlanamayacak çapkın bir gülümseme verdi.

Ora'nın çatal bıçak takımı tabağına çarptı ama Ora onu görmezden geldi. "Elbette canım. Birdie," diye seslendi masalarına hizmet eden hizmetçiye, "lütfen yemeğimizi odalarımıza teslim et."

"Odalarınız mı?" Ora inanamayarak sordu. "Ren, ciddi olamazsın! Peki ya eşin?"

Odadaki hava değişti ve herkes duraksayarak onun cevabını beklemeye başladı.

Hayatının büyük bir bölümünde arkadaşı olarak gördüğü kadına bakmak için ürkütücü bir yavaşlıkla döndü. "Evet. Odalarımız. Şimdi, herkes bize izin verirse."

Amelia ayağa kalkabilmek için kucağından kayarken başını odaya ve podyumdaki diğerlerine doğru eğdi.

Rennick ellerini Amelia'nın omuzlarına koyarak onu podyumun arkasındaki duvara doğru götürdü, sırtı odadaki herkese dönüktü.

"Eteklerinin önünü belinin üzerinde tut," diye fısıldadı kulağına. Kız ona meraklı bir gülümseme fırlattı ve uzun eteklerini toplamak için eğildi.

kumaş. Önüne geçip çömeldi, sırtı ona dönüktü ve bir dizi yerdeydi. "Atla, aşkım."

kahkahalar fışkırdı. "Ne?"

"Ellerimden birini tut ve diğeri omuzlarıma tırmanmak için başımın üzerine koy."

Hemen arkasında bir sandalye yüksek sesle gıcırdadı ve ardından podyum basamaklarından aşağı doğru öfkeli adımların yankısı duyuldu. Finn nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama Rennick'in odaklandığı tek şey Amelia'nın kendini kaldırıp bir bacağı omzunun üzerinden atmasıydı.

Diğeri bacağının yerine oturmasına yardım etti ve kalçalarını başının iki yanına sabitledi.

Kolaylıkla ayağı kalktı, kız aşağı bakarken ona baktı. "Bacaklarını tutmak için ellerini bırakacağım. saçına tutun."

Döndüler ve o dikkatle kürsüden inip yemek salonunu terk ederken, Charlie de arkasından gelirken, salon hiç utanmadan ona baktı.

Sarı saçları, ela gözleri ve uzun bacakları dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğini göstermek için onu odalarına kadar uzun bir yol boyunca taşıırken kahkahaları sarayın duvarlarında yankılandı.



Rennick Amelia'yı odalarının dışında yere indirdi ve Charlie'ye yapacak başka bir şey bulmasını söylerken onu içeri sokmak için kapıyı açtı. Küçük kahvaltı masasının yanında akşam yemeğı arabası duruyordu ama Amelia yakın zamanda yemek yemeyeceklerini biliyordu.

En azından yemek değil.

"Koyu renk saçları seviyorsun, ha?" diye alay etti.

Eli uzandı ve kızın saçlarını avuçlayarak başını geriye çekti. "Sarışın elime daha çok yakışıyor," diye kabaca cevap verdi. Diğeri eli elbisesinin önünden aşağı kayarak amını avuçladı. "Ve sikimin etrafında." *Oh.*

Kelimeler onu içten dışa doğru ısıttı. "Dudaklarım ne renk?" Kaşları hafifçe eğildi. "Hangileri?"

Nefesi kesildi ve sözsüz bir şekilde ağzına vurdu.

"Bu renge ne dendiğini bilmiyorum." Dudaklarına odaklandı ve başparmağını usulca dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Teninden biraz daha koyu. Biraz da pembe."

Başını hafifçe eğdi ve gülümseyerek dudağını ısırды. "Bu renk sikinin etrafında iyi görünüyor mu?"

Eğer kalbinin göğsünde çılgınca attığını duymasaydı, kaskatı kesilmiş haliyle onun bir ceset olduğunu düşünebilirdi. Vahşi yeşil gözler onunkilerle buluştu. "Sikimin etrafında senin zar zor pembe dudaklarından daha güzel görünen tek renk senin kırmızı, şişmiş amcığın."

Omurgasından aşağı bir zevk ürpertisi aktı ve sahip olduğu her siniri ateşe verdi. "Sanırım bu kararı vermeden önce karşılaştırma yapmamız gerekiyor," diye nefesini tutarak alay etti ve pantolonuna uzandı.

Kıyafetler uçtu. Dizlerinin üzerine çöken Amelia, Rennick'in gözlerini yakaladı ve elini yalayarak shaftının tabanını sardı.

Tırnaklarını Rennick'in arka tarafındaki ete batırdı ve ağzını Rennick'in sikinin başına doğru kaydırды. Rennick işkence görmüş bir ruh gibi inledi, elleri iki yanında seğiriyordu. Kadın elini ve ağzını birlikte kullanırken, adam mücadeleyi kaybetti ve bir elini kadının saçlarına geçirerek başını daha da aşağı itti.

"Öğürdüğünü duyayım." Kalçalarını öne doğru itti. Sert değildi ve kolayca geri çekilebilirdi ama yapmadı.

Öğürdüğünde kusmaması için dua etti, ama eğer kusarsa, kendini boğazının arkasına ittiği için onun suçuydu. Nefesini tutması için geri çekildi, sonra sikini tekrar boğazından aşağı itti.

Birden çekildi ve onu omzunun üzerinden çekerek rekor bir sürede yatak odalarına götürdü. Onu yatağın ucuna bakacak şekilde ayaklarının üzerine yatırdı, ellerini karyolanın direğine götürdü ve "Eğil ve dayan aşkım" dedi.

Adamın yıllar içinde ne gibi numaralar öğrendiğini merak ederek mecburen yaptı ve parmakları tahrik olmuş bedeninde gezinirken kıvrandı. "Dudaklarının arasındaki sikimin seni bu kadar ıslattığını bilseydim, birlikte geçirdiğimiz ilk gece ağzını sikerdim."

Ve sonra ağzı onun üzerindeydi.

Diliyle onu acımasızca tahrip ederken inledi ve yüzüne doğru geri itti. "Mükemmelsin," dedi bir parmağını içine sokarak.

Bacakları titredi ve iç duvarları kasıldığında parmağını çekip ayağa kalktı.

Amelia protesto için haykırdı ama adamın aletinin girişini dürttüğünü hissetmesi sözlerini yutmasına neden oldu. Adam hiçbir uyarıda bulunmadan Amelia'nın içine girdi ve Amelia ona neden dayanmasını söylediğini anladı, çünkü yatak direği olmasaydı Amelia kafa üstü yatağa yuvarlanacaktı.

Adam hızını artırdı ve kadın onun alaylarına karşı çoktan hassaslaşmıştı. Parmakları klitorisine sürtünerek onu uçurumun kenarına gönderdi. İkisi de inledi ve saniyeler sonra adam sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir süre boyunca kızın içine diziler halinde döl pompaladı.

"İlk kez sikime boşaldığını hissettiğimde bunun enfes olacağını biliyordum," diye mırıldanarak onu geri öptü.

Adam içinden çıktığında bacaklarından aşağı döl damladı ve kadın bacaklarını eğerek aşağı baktı. Paytak paytak yürümek dünyanın en seksi şeyi değildi ama pahalı halıya boşalmak da istemiyordu. Uyluklarını birbirine kenetledi ve çıplak taş zemine doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Güçlü kollar onu kucakladı ve sıcak bir göğse yaslanması için kaldırdı. "Nereye gidiyorsun, küçük dostum?"

"Halının üzerinden kalkmaya çalışıyordum, böylece onu senin vücut sıvılarıyla mahvetmemiş olacaktım."

Gür bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Hiç sanmıyorum." Onu pelüş halının üzerine yatırarak elini amına götürdü ve bacaklarındaki döllerini temizleyerek tekrar içine itti. "Amcığının her zerremi içine çekecek."

Aman Tanrım.

Tatmin olduktan sonra onun üzerine süründü ve meme ucuna yapışarak ağzına aldı. "Denemek istediğim bir şey var," diye mırıldandı. "Eğer senin için de uygunsa."

Ona bakmak için başını kaldırdı. "Ne?"

Ayağa kalktı. "Kımıldama."

Rennick banyoya girdi ve elinde tahta bir kutuyla döndü. Kapağını çevirerek açtı ve içinden bir şey çıkardı. Sahte sikleriyle aynı malzemeden yapılmıştı ama bunun sivri bir ucu, şişkin bir ortası ve geniş, düz bir tabanı vardı.

"Bu ne için?"

"Sahip olduğun her deliği doldurmak istiyorum." Bakışları kadının açılmış bacaklarında gezindi. "Bunlar seni hazırlamak için."

Gözleri parladı. "Bunlar mı?"

Kutuyu tekrar açtı ve içindekileri ona gösterdi. Elindekine benzer ama farklı boyutlarda nesneler içeriyordu. "İlk başta garip hissedeceksin, ama onlara alışacaksın ve hazır olduğunda, kışın açgözlü küçük amcığın kadar benim horozumu da alacak."

Kadın adama bakakaldı ama merakı itiraz etmesini engelledi. "Ya acırsa?"

"Bunların amacı bu." Kutuyu işaret etti. "Sana asla zarar vermem."

"Bilerek," diye karşı çıktı.

"Hiç." Onun yanına doğru eğildi. "Seni bilerek incitmekten korktuğunu söyleyen herkes seni uyarıyor." Kutuyu yere bıraktıktan sonra küçük bir kavanoz yağ çıkardı ve elindeki fişe sürdü. "Kazara ya da değil, yapmayacağımı biliyorum."

Başını salladı ve beklenti içinde bekledi. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, aşkım."

Pozisyonunu aldıktan sonra omzunun üzerinden adama ama adam dudağını ısırarak onun arkasına bakıyordu. "Lanet olsun. Her santimin büyüleyici."

Yağlı parmağını daha sonra dolduracağı bölgenin üzerinde gezdirdi ve ucunu kadının gerginliğine bastırdı. "Zor olduğunu biliyorum ama rahatla."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Gergindi.

"Gözlerinizi kapatın ve derin nefes alın, ardından serbest bırakırken vücudunuzu gevşetmeye odaklanın."

Denedi, Tanrılar, denedi, ama beklentisi onu sıkıca tuttu.

Diğer eli klitorisini buldu ve tembel daireler çizerek hareket etti. "Oh," diye inleyerek başını öne eğdi.

"Nefes almaya devam et," diye yumuşakça teşvik etti. "Sana zarar vermeyeceğim." Her nefes alışında ve vuruşunda kaslarının gevşediğini hissediyordu. "Tuvaleti kullanıyormuş gibi eğil."

"Ne?" Ona döndü. "Şunu demek istiyor olamazsın..." Utanç yüzünü renklendirdi.

Ağzı seğirdi. "Benim yanımda asla utanma. Bunu herkes yapar. Bu yardımcı olacaktır."

Ciddi olamazdı. "Ya ben *gidersem*?" diye mırıldandı.

Omuz silktili. "Seni yıkayacağım ve tekrar deneyeceğiz." "Aman Tanrım."

Parmakları hâlâ klitorisini okşuyor, diğeri de arka tarafını sevgiyle okşuyordu. "Lütfen?"

Gözlerini kapatarak başını salladı. "Tamam."

Adamın istediği gibi yaptı, gevşek kalmaya odaklandı ve sürpriz bir şekilde parmağı içeri kaydı. "Aferin kızıma." İçeri itmeye devam etti ve parmağını dairesel hareketlerle hareket ettirdi. Kız yeni hissin etkisiyle sarsıldı. "Harika gidiyorsun, aşkım."

Adam başparmağını amına soktuğunda nefes alış veriş i ağırlaştı, diğer parmağı ise hâlâ klitorisi üzerinde çalışıyordu. Aşağıda çok şey oluyordu ve her şey sarmal hale geldi. Parmağını onun arka tarafından çekti ama diğer eliyle sabit bir ritim tuttu.

"Dayan, aşkım."

Cevap veremeyecek kadar zor nefes alıyordu ama adamın dediğini yapmaya çalıştı. Tıkacın ucu ona doğru bastırdı ve Rennick onu nazikçe oynattı. Sonunda, vücudu yumuşak bir patlamayla onu kabul etti ve dolgunluk onu şaşırtarak yoğun bir doruğa gönderdi.

Çıglıkları yatak odalarında yankılandı ve Rennick'in dudakları onun esnek yanağını buldu. Duyguları azalana kadar orgazmının yoğunluğuyla Rennick'in eline doğru sallandı.

Elini çekti ve kızın kalçalarını tuttu. "Buraya gel."

Dizlerinin üzerine çökerek, kendisini kucağına çekmesine izin verdi ve başını omzuna yasladı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Ben de seni seviyorum ve en az senin kadar zevk alacağıma dair bir his var içimde." Onun göğsüne bir öpücük kondurdu. "Ne kadar süre takmam gerekiyor?"

Eli kadının karnını okşadı. "Başlamak için birkaç saat."

Kadın tereddüt etti. *Saatler mi? Başlamak için mi?*

Rennick, "Seni yıkayayım, sonra da yemek yeriz," diye teklif etti.

Yorgunluğunu hissederek başını salladı ve adamın boynuna doğru konuştu. "Ancak seni de yıkayabilirsem."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Amelia'nın Rennick'in kolunun altına sokulduğu yatakta uzanırlarken, Amelia'nın bir daha asla duymak istemediği bir isimden bahsetti. "Ora hakkında konuşmamız gerek."

Bu düşünce karşısında kızgınlığı arttı. "Nasıl davrandığım için üzgün değilim."

"Olmamalısın. Onu çoktan saraydan çıkarmıştım ama bu fırsatı elinden almak istemedim."

Bir yandan Amelia, Ora'ya birlikte anlatma konusunda yaptıkları anlaşmaya sadık kalmasını takdir ediyordu ama diğer yandan da

Onu gasp etmeye yönelik örtülü girişimlerinden sonra tüm yemek salonunun önünde rezil olduğunu görmek sarhoş ediciydi.

Amelia Rennick'in yüzünü görmek için başını kaldırdı. "Yarın saat dörtte onunla buluşacağız, doğru mu?"

"Evet, toplantılarımdan sonra. Ne söylemek istediğini biliyor musun?"

"Evimizden defol git' yeterli olur diye düşünmüştüm." Tepkisini ölçmek için boynunu biraz daha eğdi ve adam kahkahalarla gülünce sırttı.

Parmakları kızın kolunda rahatlatıcı bir yol izledi ve tüyleri diken diken oldu. "Yarın nerede olacağını söyle, toplantılarım bittiğinde seni çalışma odama götüreyim."

Canının istediği için insanları öldüren iri yarı bir Fae kralının onu ergen bir okul çocuğu gibi bir yerlere götürmek istemesi çok hoştu. İnsan olduğu için kaçırdıkları her şey beklenmedik bir acıyla midelerini bulandırdı.

"Eğer bir fae olsaydım ve fae krallıklarından birinde büyüseydim, daha önce tanışır mıydık?"

Uzun süre hiçbir şey söylemedi ve kadın aptalca bir soru sorduğu için endişelendi. Sonunda yüksek sesle nefes verdi. "Bir kraliyet mensubu eşinin adını duyduğunda, onun yerini tespit eder ve eğer farklı bir krallıktansa, eş ve ailesi kraliyet mensubunun krallığına taşınır, ama her zaman değil."

"Zaten yirmi beş yaşına kadar evlenemeyecekken onlardan hayatlarını değiştirmelerini istemek adil görünmüyor."

"Yirmi iki," diye düzeltti. "Çoğu kraliyet mensubu yirmi iki yaşına geldiğinde eşiyile evlenir."

Başka bir vuruş. "Her iki durumda da, birinden arkadaşlarını ve diğer ailesini terk etmesini istemek adil değil."

"Öyle değil," diye kabul etti, "ama bu onların güvenliği ve kraliyet soyunun korunması için."

Doğru. Çünkü kraliyet eşleri, daha güçlü varisler yaratmak için gereken güçlü bir büyülü bağa sahipti.

Bir gün içinde o kadar çok şey olmuştu ki, Rennick'le yüz yüze tanışalı sadece birkaç gün olduğunu fark etti. Babasının neye benzediğini bile bilmiyordu. Aralarındaki bağı hissetmiyordu ama yıllar süren mektuplaşmalarından ve o zamandan beri birlikte geçirdikleri günlerden dolayı onu seviyordu. Ama yıllar boyunca ona bir insan olarak aşık olmasının hiçbir yolu yoktu. İzlerken

bazen hakkında görünüşü ve günlük rutini dışında hiçbir şey hakkında fikir vermiyordu.

Kızın saçlarını hafifçe çekiştirdi. "var?"

Acınası görünmek istemediği için yutkundu. Hangi aklı başında insan, sihirli olsun ya da olmasın, güzel bir fae kralının kendisine takıntılı olmasından şikâyet ederdi ki? "Son on iki yıldır birlikte olma fırsatını kaçırdığımız için nefret ediyorum."

Yumuşak dudaklar onunkilere değdi. "Bunu telafi etmek için bolca vaktimiz var. Bana arkadaşından bahset, Clover," dedi, konuyu şüphe uyandıracak kadar hızlı değiştirerek, ama nedenini çok fazla düşünmek istemedi.

Belki de gençlik yıllarında onun nefesini ensesinde hissetmemek hoşuna gitmişti.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Onları daha rahat bir pozisyona getirdi ve parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Siz ikiniz birlikte mi büyüdünüz?"

"Hayır." Clover'la tanıştığı ilk güne dair bir anısı su yüzüne çıktı. "Ben on üç yaşına gelene kadar yetimhaneye gelmemişti. Ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü ve Ana ile Farrah gibi korkunç biri olmamasını umduğumu hatırlıyorum."

"Ana ve Farrah kim?"

"Önemli olmayan iki kız, ama Clover onlara hiç benzemiyor. Acı verici derecede utangaç ve sessiz. Başta benden hoşlanmadığını düşünmüştüm." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Onu yıprattım." Clover'ın ona paragrafi gösterdiği gece dostluklarının seyrini değiştirmişti ve Clover bunu her zaman hatırlayacaktı. "Bunu hatırlamıyor olabilirsin ama ilk mektuplarından birinde beni gülerken hissettiğini söylemiştin."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Hissettiğimde yemek yiyordum. Ben de güldüğümü hatırlıyorum, sanki şakanın içindeymişim gibi."

"Clover'dı. O zamanlar hiç arkadaşım yoktu." Yorganın üzerindeki bir ipi kopardı. "Okul arkadaşlarımın çoğu iyiydi, ama küçükken içime kapanmayı tercih ederdim." Omuz silkti. "Ama Clover da saklanıp kitap okumayı severdi. O gece beni hissettin. O da bana bir arkadaş istediğini gösterdi."

"Clover'ın ailesi yok mu demiştin?"

"Bu doğru ve bildiğim kadarıyla başka arkadaşı da yok." Amelia kaşlarını çattı. "Patronuna neden yalan söylediğini ya da gerçekten nereye gittiğini bilmiyorum."

"Onu çağırabilirim." Rennick kıpırdandı. "İsterse sarayda ya da Dağ Krallığı'nda kendi seçeceği bir evde yaşayabilir."

Amelia oturduğu yerden doğruldu ve onu mutlu etme fırsatına hiç düşünmeden atlamasından dolayı acı dolu gözlerle ona bakmak için iki büküm oldu. "Ben seni hak etmiyorum."

"Haklısın." Midesi bulandı. "Daha iyisini hak ediyorsun ve ben de senin için öyle olmaya çalışacağım."

"Şaka mı yapıyorsun?" Anlayamadı.

"Ben şaka yapmam," cevap verdi düz bir yüzle, sesi mizahtan yoksundu.

Onun ciddi ifadesine güldü ama kahkahası çabuk söndü. "Sana verebileceğimden daha fazlasını hak ediyorsun. Şu haline bir bak." Elini onun vücudunda gezdirdi. "Seninle birlikte savaşabilecek ve seni her şekilde destekleyebilecek güçlü bir fae ile birlikte olmalısın.

"Yüzüm mosmor olana kadar antrenman yapsam da yine de en zayıf fae kadar güçlü olamam. Fae'lerin yarısı, hatta daha fazlası, bir insan kraliçeye saygı duymaz. Bunu ikimiz de biliyoruz. Eğer aramızdaki bağ olmasaydı, bana iki kez bile bakmazdın."

O kadar hızlı oturdu ki, kadın bir gıcırtyla geriye düştü. Onun duygularını sadece bir kez hissetmişti ama şimdi hissediyordu ve adam *kızgındı*. "Sen ihtiyacım olan her şeysin ve şimdiye kadar istediğim her şeyden daha iyisin." Adamın beyanatındaki sertlik karşısında sözcükler ağzından kaçtı. "Fiziksel olarak zayıf olman sikimde mi sanıyorsun?"

Kaşlarını çattı. Zayıf olduğunu söylememişti, sadece Fae'lerden daha *zayıf* olduğunu söylemişti.

"Kulaklarının şekli ya da hangi krallıktan geldiğin umurumda bile değil. Sen iyi ve nazıksın ve benim olmadığım her şeysin." Kız itiraz etmek için ağzını açtı ama adam onun sözünü kesti. "Bir keresinde üç çocukla hokkabazlık yapan bir kadına kapıyı açmak için kitap yığınının karın üzerine bıraktığını gördüm. Evcil bir tilki almıştın, Tanrı aşkına." Her kelimedede ağzı daha da açılıyordu, ta ki kolyesindeki alabalık gibi ağzı açık ona bakana kadar. "Senin için gelmeyeceğimi düşündün ama yine de en sevdiğim yemeği pişirmeyi öğrendin."

Sözlerindeki inancı kadının nefesini kesti.

"Eğer dost olmasaydık, yollarımızın hiç kesişmemesi için dua ederdim." Kadın ırkıldı, adamın sözleri fiziksel acı veriyordu. "Kader ortağımın hiç şansı olmazdı. Hiçbir bağ senin bana hissettirdiklerinle kıyaslanamaz. Sana olan sadakatimi ve sevgimi bir daha asla sorgulama."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla doldu, minnettarlıkla doldu taşı. Kendisini onun gördüğü gibi görmüyordu ve hayatındaki hiç kimse de onu bu şekilde görecektik kadar iyi tanı mıyordu.

Sıcaklık belini sardı ve onu kucağına sürükledi. "Üzülme aşkım, ama bir daha benden şüphe etme."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Yapmayacağım, söz veriyorum." Sonunda onun bakışlarıyla buluştu. "Bunu göstermekte pek iyi olmadığımı biliyorum ama seni seviyorum ve bundan şüphe etmeni de istemiyorum."

"Evlen benimle," diye mırıldandı, ona hiç görmediği kadar yoğun bir şekilde bakıyordu.

"Planın bu olduğunu sanıyordum," diye şaka yaptı ve adamın ağzının çarpık bir gülümsemeye dönüşmesine bayıldı.

"Herkesin kan değişimine tanıklık etmesi için altı gün sonra taç giyme töreninde evlenecektik ama ben beklemek istemiyorum. Seninle daha erken evlenmek istiyorum."

"Ne taç giyme ? Kan değişimi mi?" Kendini sersemlemiş hissetti.

Adam sırttı. "Önce hangi cevabı istersin?"

İkisi de değil. "Kan değişimi."

"Fae'ler evlendiklerinde kutsal kan değişimi yaparlar. Evliliği kabul ettikten sonra, kraliyet görevlisi burada teninize kutsal yağ sürer." Parmağı kızın boynunun yan tarafında gezindi. "Sırayla birbirimizin tenindeki yağın üzerinde küçük bir kesik açacağız ve sonra yalayarak temizleyeceğiz."

Oda döndü ve Amelia Rennick'in kolunu sıkıca kavradı. "Başka bir yolu var mı? Kanını *yalayamam*."

"Diğerinin kanını yutmalısın aşkım, ama çabuk olacak."

Dudaklarını yaladı ve ağzında biriken tükürüğü yuttu. "Tamam." Gözlerini kapatarak uzun bir nefes verdi. "Bana kutlamadan bahset." Aklını birinin kanını tüketmekten uzaklaştıracak herhangi bir şey.

"Taç giyme töreni, kral olmamı diğer kraliyet aileleri ve konsey üyeleriyle birlikte kutlamak için düzenlenen büyük bir parti. Yıllardır babamın yerine geçtim ama birkaç gün , yirmi beşinci doğum günümüze kadar resmi olarak taç giymemiştim. Babam ve ben kutlamayı seni eve getirdikten sonraya ertelemeye karar verdik."

Yüzündeki kan çekildi. "Tüm kraliyet aileleri altı gün içinde düğünümüz için mi geliyor?"

"Sadece taç giyme törenimi kutlamaya geldiklerini sanıyorlar." Onun saçlarını sevgiyle geriye doğru düzeltti. "Kimse eşimi bulduğumu bilmiyor."

"Soyluların eşlerinin adını duyduğunu söylemiştin." Eğlenmiş görünüyordu.

"Duyuyoruz."

"O zaman yirmi iki yaşına geldiğinde evlenmediğinde nasıl bir mazeret gösterdin?"

"Babam en yakın danışmanları dışında kimseye mazeret bildirmedi ve onlara gizlilik yemini ettirdi. Diğer krallıkların yöneticileri muhtemelen benim eşimle evlenmeyi reddeden bir pislik olduğumu ya da eşimin öldüğünü düşünüyorlar." Sanki insanlar onun hakkında daha az şey düşünüyormuş gibi omuz silkti.

"Taç giyme törenleri ve düğünler nasıl oluyor?"

"Yirmi beş yaşına girip tahta geçene kadar krallığımı terk edemezdim," diye hatırlattı ona. "Hiç evlenmedim ama evlenebilseydim bile diğer üç varisten hiçbiri henüz evlenmedi."

"Hepsi genç mi?"

Adam başını salladı ve kadının dudakları birbirine yapıştı. "Çöl Kralı yirmi beş, Bahçe Kralı yirmi altı yaşında. Tropik Kral ise yirmi dört yaşında."

"Yirmi iki yaşında evlenmek zorunda olduklarını sanıyordum?" "Zorunda değiller ama bu bir gelenek."

"Bu size şüpheli gelmiyor mu? Varislerden hiçbirinin evlenmemiş olma ihtimali nedir?"

Rennick bir an düşündü. "Dört varisin de yirmi iki yaşında evlenmemesi duyulmamış bir şey." Onu tuttu ve yastıklara yasladı. "Tropik Kral krallığını terk etmek için çok genç ama Bahçe Kralı ve Çöl Kralı taç giyme törenim için burada olacaklar. Onlara kendin sorabilirsin."

Yüzü kızardı. "Bir yabancıya neden evli olmadıklarını sormayacağım!"

Güldü, onları yuvarladı ve kadının üzerinde gezindi. "Evlen benimle. Bir hafta daha bekleyemem."

Eğildi ve onu usulca öptü. "Çok isterim."

z8

Ertesi sabah Amelia kütüphanesinin ortasında huşu içinde durdu. Dağ Krallığı'ndaki her şey nefesini kesiyordu ama bu bambaşka bir şeydi.

Dairesel oda o güne kadar gördüğü en yüksek kitap raflarına sahipti. Duvarın her santimini kaplıyorlardı ve üzerlerinde kayar merdivenler vardı. Kapısı bile bir kitaplıktı ve kapandığında kapı kolu dışında duvarla kusursuz bir uyum sağlıyordu.

Raflar koyu kiraz ağacından yapılmıştı ve aşırı doldurulmuş deri mobilyalar ve uyumlu ahşap yan sehпalarla uyum içindeydi. Geniş odanın ortasında, her masayı süsleyen altın okuma fenerleriyle vurgulanan altın bir masa duruyordu. Gerçek dışıydı.

Sınırdaki bir karışıklık Rennick'in dikkatini çekmişti ve Rennick onu bütün gün odalarında kilitli kalmasına gerek olmadığına ikna ettikten sonra

Güvende kalmak için, kendisi dönene kadar nereye gitmek isterse ona eşlik etmesi için bir muhafız görevlendirmişti.

Echo kapıda nöbet tutuyordu, kaşları sürekli çatıktı. İnce bir yapıları ve fildişi tenleriyle keskin bir tezat oluşturan koyu renk, yaka uzunluğunda saçları vardı.

Rafları bir saat boyunca inceledikten sonra Amelia Fawn'ı bulmaya karar verdi. "Fawn'ı tanıyor musun?" diye sordu, kaşlarını kaldıran Echo'ya.

"Hizmetçi mi?" Echo kaşlarını çatarak, yüzüne sürtünen Charlie'ye baktı. Bacak.

Amelia kapıya doğru ilerledi ama Echo onu engelleyince geri sıçradı. şekilde. "Önce ben gideceğim." Gardiyanın sadece işini yaptığını bilerek geri çekildi. Echo koridora doğru yürüdü ve iki tarafa da bakarak, "Fawn bugün çalışıyorsa ya çamaşırhanede ya da odaları temizliyor olacak," dedi.

Kahretsin. Fawn'ın işini sürekli bölmek istemiyordu. "Aslında, bahçelerde yürüyebilir miyiz? Temiz havaya ihtiyacım var."

İkisi koridorda ilerlerken Echo ona baktı. "Onları gördün mü?"

Amelia başını salladı. "Hayır. Rennick bana göstereceğine söz verdi ama henüz zamanımız olmadı."

"İşte benim müstakbel gelinim," dedi hayattan daha büyük bir ses, konuşmalarını keserek.

Echo yüzünü buruşturarak sırtını dikleştirdi ve yakışıklı bir yüzü ve tuzlu biberli saçları olan iri bir adamın önünde hafifçe eğildi. "Majesteleri."

Adam elini umursamaz bir şekilde salladı. "Bana Callum deyin. Majesteleri benim oğlum."

Doğrulma ve yardım için Echo'ya bakma sırası Amelia'daydı. Hain, Callum yaklaştığında ona yer açmak için geri çekildi. Adamın güçlü, kirli sakallı çenesine, geniş omuzlarına ve düz burnuna baktı. Rennick babasına tıpatıp benziyordu ve bu onu biraz hazırlıksız yakalamıştı.

Büyük, beyaz bir kar leoparı onun yanında sinsice ilerliyordu ve Amelia'nın beyni bunu fark edecek kadar kendine geldiğinde, bir ölüm perisi gibi çılgık atıp Echo'nun arkasına atladı. Bu normal bir kar leoparı değildi. Kocaman, simsiyah gözleri ve o güne kadar gördüğü en keskin dişleri vardı. Ayrıca şaşırtıcı derecede kabarık bir kuyruğu vardı.

Charlie ileri doğru yürüdü ve leopara sanki canavarla dövüşmeyi kazanma şansı varmış gibi baktı.

Alarm Callum'un yüzünü kapladı. Sonra Amelia'yı neyin korkuttuğunu anladı ve kükredi. Echo'nun omuzları hafifçe sarsıldı ve Amelia onları sırtlarından dürttü. "Bu kadar komik olan ne?" diye tısladı muhafızına. "Sorun . Kızım Reyna sana zarar vermez," diye güvence verdi Callum. içten bir kahkaha. "O benim *tanıdığım*."

"Bunu söylemeni sana büyük kedi mi söyledi?" diye mırıldandı nefesinin altında.

Leopar böğürerek Amelia'nın kendisine bir kez daha dikkatli bakmasını sağladı.

Reyna'dan uzakta, Echo'nun diğer tarafına ilerleyerek elini Rennick'in babasına uzattı. "Merhaba. Beni mazur görmeniz gerekecek. Fae krallığının *ilginç* hayvanlarını görmeye alışık değilim."

Callum'un iri eli Amelia'nın elini kavradı ve Amelia'nın ayaklarının dibindeki vaşağa ilgiyle baktıktan sonra bakışlarını Amelia'nın göğsüne çevirdi. "O benim tanıdığım değil," dedi Amelia. "Rennick onu alabileceğimi söyledi ama."

Callum, Amelia'nın elini bırakmadan önce Charlie'ye bir süre daha baktı. "On iki yıldır seninle tanışmayı bekliyordum, Amelia."

Erkek bir muhafız koridorda koşarak bağırdı: "*Güney duvarına isyancı saldırısı! Herkes güvenli odalara!*"

Koridordaki birkaç personel farklı yönlere doğru koşuşturdu ve Callum lanet okudu. "Onu güvenli bir yere götürün," diye emretti Echo'ya. "Kraliçenizi koruyun."

Echo, Amelia'nın bileğini tuttu, onu yakındaki bir kapıya doğru çekti ve onu içeri itti. Amelia arkasını döndüğünde büyük, tüylü bir kafaya çarptı.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı, geriye doğru hareket etmeye çalıştı, ancak bir duvarla karşılaştı.

"Şşşt," diye fısıldadı Echo. "Reyna sana zarar vermez. Eski kral seni kontrol etmek için onun aracılığıyla görebilir ve duyabilir." Salondaki bağrıışmalar bir süre sonra kesildi ama Echo gitmek için harekete geçmedi. "Eğer bir şey olur da ayrılırsak, Reyna'nın yanında kal."

"*'Ayrılırsak'* derken ne demek istiyorsun?" Amelia fısıltıyla bağırdı. Charlie ona doğru hareket etti ve Amelia onun kendisini rahatlatmaya çalıştığını hissetti. "Beni burada bırakamazsın."

"Seni asla isteyerek terk etmem," diye sertçe yanıtladı Echo. "Ama şu kapıdan biri girerse ya da seni başka bir yere taşımak zorunda kalırsam, bazı şeyler olabilir."

Amelia kendini duvara sabitlemek için uzandı ama onu yere yuvarlayan kumaş ve hava ile karşılaştı.

Echo karanlıkta körlemesine ona doğru uzandı. "İyi misin?"

Amelia ıslak tüylü bir burnun başını dürttüğünü hissetti. "Ben iyiyim." Charlie'nin sıcak nefesi yüzüne çarpınca geri çekildi. "Büyük bir dolabın içinde miyiz?" İki insan, bir vaşak ve büyük boy bir leopar sığacak kadar büyük olmalıydı ama bunu bilemezdi çünkü kapının altındaki küçük bir ışık şeridi dışında içerisi zifiri karanlıktı.

"Evet. Sarayın etrafındaki düzinelercesinden biri." "Kimin kıyafetleri bunlar?"

Echo'nun değiştiğini duydu. "Yaşlı bir muhafız bana bir keresinde Kral Rennick'in gençken duvarlara ekletip içlerini farklı türde kadın paltoları ve battaniyelerle doldurduğunu söylemişti."

Amelia kumaşı parmakladı. "Bunlar personel için mi?"

Sorusu ilk başta sessizlikle karşılandı ve Echo'nun başını sallayıp sallamadığını merak etti. "Hayır, ama hizmetçiler onları tozdan uzak tutmalı. Kimse nedenini bilmiyor."

Karanlıkta biri nasıl palto seçer ki? Bir dolaba bu kadar kumaş sıkıştırılmışken bir fener getirmek tehlikeli olabilirdi. Eşi çok tuhaftı.

Rennick. Amelia ayağa kalktı ve Echo'nun koluna uzandı, onun yerine kabarık kuyruğundan bir avuç yakaladı. Elini geri çekerek, "Rennick'i bulmalı ya da ona güvende olduğuma dair bir mesaj iletmeliyiz," dedi.

Echo boğuldu ya da alay etti. Amelia bunu anlayamadı. "Asiler saray duvarlarını aşmaya çalışırken seni hiçbir yere götürmeyeceğim."

"Anlamıyorsun." Amelia paniğin göğsüne dolduğunu hissetti ve onu bastırmaya çalıştı. "Asiler annesini öldürdü ve saraya yaklaştıklarını öğrenirse bana ulaşmak için önüne çıkan herkesi öldürecek." *Ya da kendini öldürtür.*

"O zaman bırak onu. Her iki durumda da biri ölecek ve bunun sen olmamanı tercih ederim."

Lanet olsun.

"O zaman yazacak bir şeye ihtiyacım var." Karanlıkta etrafına bakındı, sadece battaniye ve palto bulabildi. "Yazacak bir şeyler bulabileceğimiz bir odaya ne kadar yakınız? Dışarısı sessiz görünüyor."

Bunu sessizlik izledi ve Echo'nun kendisiyle birlikte bir dolaba tıklamak yerine isyancılarla savaşıyor olmayı dilediğini hayal etti. "Neden?" diye sordular sonunda.

"Reyna'ya bir mektup iliştip Rennick'e götürmesini sağlayabilirim. Bu şekilde o-oof!" Amelia Reyna'nın karanlıktaki silüetine ters ters baktı. "Sen başını-

kıçımı mı?" Charlie onun ayaklarının dibinde durdu ve diğer kediye hırladı.

Echo bir kahkahayı zapt etmeye çalışan birinin çıkardığı gibi bir üfleme sesi çıkardı ve Reyna bir şekilde tehditkâr olmayan ama yine de bir uyarı olan kendi hırıltısını çıkardı.

"İyi," diye kabul etti Amelia, "ama saray personelinin yarısı onun yolundan yeterince hızlı çekilmediği için katledildiğinde, seni uyarmaya çalışmadığımı söyleme."

Echo'nun sesi yumuşadı. "Personelinizin güvenliği konusunda endişelenmeniz takdire şayan, ancak hepsi güvenli odalarda barikat kurmuş durumda."

Amelia'nın gerginliği biraz gevşedi, koridorda koşarken daha önceki muhafızın güvenli odalar hakkında bağırdığını unutmuştu. "Güzel."

Bir süre sonra kapının kolu tıkırdadı ve Echo kılıcını çekerken Reyna Amelia'yı geri itti ve Charlie onun bacağına bastırdı.

"Reyna'nın yanında kal," diye fısıldadı Echo. Buz gibi korku Amelia'yı bir mengene gibi kavradı.

"Açın şu kapıyı," diye bağırdı dışarıdan bir ses. "Onu bulana kadar her odayı görmek istiyorum."

Kapı tokmağı tekrar tıkırdadı. "Kilitli, Majesteleri."

Ekselansları?

İlk ses "Kımıldayın!" diye bağırdı ve saniyeler sonra kapı menteşelerinden söküldü.

Sarı saçlı ve teni Amelia'nınkinden biraz daha koyu olan kule gibi bir adam, bir eliyle kapıyı tutarak katil bir melek gibi duruyordu. Reyna öne doğru koştu, pençelerini adamın göğsüne çarptı ve... onu yaladı. Amelia ve Echo firariye bakakaldı.

Reyna'yı gören adam kapıyı büyük bir gürültüyle indirdi ve yüzünde rahatlama ifadesi beliren Reyna'nın başını okşadı. Leopar yere düşüp adamın etrafından dolanarak Amelia ve Echo'yu kilitli kapıları tek eliyle menteşelerinden sökebilen bir adamın insafına bıraktı.

Tanrı onları korusun, Echo hâlâ kılıcını çekmiş, savaşmaya hazırды.

Koridordaki fenerler dolabın arkasını aydınlatacak kadar parlak değildi ve Amelia kendini mümkün olduğunca küçük göstermeye çalıştı.

Adam ellerini havaya kaldırdı. "Ona zarar vermeyeceğim." "Affedersiniz efendim ama bunu bilmiyorum," diye karşılık verdi Echo.

"Amelia'yı korumanı takdir ediyorum ama onu öyle ya da böyle göreceğim. Silahını indir."

Adam onun adını biliyordu.

Echo kılıç üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Güvendiğim biri emir verene kadar olmaz."

Amelia, Echo'nun ölümünün kendi ellerinde olmasını istemediği için bir adım öne çıktı. "Ben iyiyim."

Echo onun önüne geçerek, "Geri çekil," dedi.

Küçük bir havlama sesi dikkatlerini adamın ayaklarına çekti; orada sağlıklı ve mutlu görünen minik bir fennec tilkisi vardı. "Eddy!" Amelia bağırdı ve ilerlemeye çalıştı.

Echo onu tekrar engelledi. "Geri çekil."

"Bana Reyna'yla kalmamı söylemiştin." Amelia kar leoparını işaret etti. "Eğer sen burada olmasaydın, Reyna onu görmeme izin verirdi."

Echo onun sözlerini düşündü ve salonda sessizce oturan dev kediye döndü. "Eğer ona zarar verirse, senin kürkünü halı olarak kullanırım."

Adam Echo'ya takdirle baktı. "Eğer Çöl Krallığı'na taşınırsan, muhafızım olarak bir işin olacak."

"Kimsin sen?" Amelia hissettiğinden daha büyük bir cesaretle sordu.

Kendisinininkiyle aynı renkteki gözler ona dikildi. "Benim adım Amos."

Onun detay vermesini bekledi ve vermeyince koridorun her iki ucunda barikat kuran savaşçılara baktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." *Sanırım.*

Muhafızlar dikkatini çekerek ayrıldılar ve orada, koridorun sonunda, kana bulanmış, Ölüm'ün kendisi gibi görünen dağ gibi bir adam duruyordu.

Rennick'in göğsü kabardı ve Amelia o ana kadar ne kadar endişelendiğini fark etmemişti. Boğazından rahatlamış bir çığlık koptu ve ona doğru koşarak kollarına atladı, üzerindeki kanın elbisesine bulaşmış olmasını umursamadı. Adam başını onun boynuna gömdü ve ona sıkıca sarıldı, yatıştırıcı sözler fısıldadı ve iyi olduğuna dair güvence verdi.

"Yaralandığından endişelendim ve Reyna güvende olduğumu bildirmek için bir not götürmedi," diye mırıldandı omzuna doğru.

Ona bakmak için geri çekildi. "Güvende olduğunu bilmesem seni asla terk etmezdim. Echo sahip olduğumuz en iyi savaşçı, Finn'den bile daha iyi."

Amelia Echo'ya baktı, o da önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkti.

"Amos," dedi Rennick başını eğerek. "Onu bulduğun için teşekkür ederim."

Amos onlara doğru yürüdü ve muhafızlarına gitmelerini işaret etti. "Dağ Krallığı'ndaki asi meselesinin halledildiğini sanıyordum."

"Ben de öyle," diye cevap verdi Rennick, Amelia'ya daha sıkı sarılarak. "Ama asla gerçekten gitmiyorlar."

Bacaklarını indirdi ve adam onu gönülsüzce bırakana kadar omzunu okşadı. "Neden adımı biliyor?"

Rennick iç çekti. "Yakında her şeyi açıklayacağız, aşkım." Dikkati Amos'un ayaklarının dibinde oturan Eddy'ye takıldı. "Paltosu nerede?"

Amos gözlerini devirdi ve Amelia kahkahasını bastırdı. "Odaya döndüğümüzde bunu ona takacağım," diye söz verdi.

Amos hafifçe Eddy'nin önüne geçti. "Buna gerek kalmayacak. Benimle eve gelecek."

Eddy mızımızlandı ve Amelia sinirlendi. "Tilkimi çalamazsın."

"O benim *tanıdığım*," dedi Amos sessizce. "Son on yıldır ondan uzak kalmak zor oldu ve o soğuk için yaratılmamış."

Neden bu? Amelia Rennick'e baktı ve yüzündeki ifade Amos'un sözlerini doğruladı. Farkına vardığı şey göğsünü yumrukladı.

Rennick bunu fark etti ve kadının önüne geçti, sesi dehşet vericiydi. "Onu almasına izin vermezsen seni öldürürüm."

Eddy iki adamın arasına baktı ve Amelia hafifçe Rennick'in yanına vurdu. "İnsanları öldürmekle tehdit etmeyi bırak. Bana *familiarları* açıkladınız ve sahipleri için ne kadar önemli olduklarını anlıyorum." Reyna Amelia'nın sözleri karşısında hırladı ve Charlie de ona karşılık verdi. Küçük vaşak cesurdu. Bunu ona vermeliydi. "Ya da onlar için her ne iseniz," diye düzeltti Amelia.

Eddy'nin Amos'la birlikte olması gerektiğini biliyordu ama bundan nefret ediyordu. "Onu ziyaret edebilir miyim?"

Eddy havlama sesi çıkardı ve Amos onu kaldırmak için uzandı. "Ne kadar sık istersen."

z9

Rennick çalışma odasının kapısını Amos ve Amelia'nın arkasından kapattı ve öl Kralı'na masanın önüne oturmasını teklif etti. Rennick eşini her zaman yanında görmek istiyordu, özellikle de bugünden sonra, kendi sandalyesinin yanına oturması için bir sandalye daha çekti.

Vadi'nin güneybatı sınırında, öl Krallığı sınırı yakınlarındaki karışıklık, saraya saldırmak için kuzeydeki vahşi doğadan gizlice gelen diğer isyancıların dikkatini dağıtmak için bir oyundu. Amos ve adamları taç giyme töreni için erkenden Vale'ye gitmiş ve Rennick geldiğinde grubu başkent sınırının hemen dışında yakalamıştı.

Saraya döndüklerinde Rennick ve Amos tam bir kaosla karşılaştılar. Çöl Kralı Amelia'yı bulmayı kabul ederken, Rennick de süregelen tehdidi ortadan kaldırdı.

Rennick bir ölüm makinesine dönüşmüş, gördüğü her isyancının işini bitirmişti. Sorgulamak için rehine almak bir seçenek değildi ve babası onunla birlikte savaşıp aynı şeyi yaptığında, ikisinin de annesinin öldüğü geceyi hatırladığını biliyordu.

Amelia'yı korumak onların bir numaralı önceliğiydi. İsyancılar sarayın duvarlarından içeri asla giremediler ve bir daha da giremeyeceklerdi.

Onun Echo, Reyna ve Amos arasında güvende olduğunu biliyordu ama eşinin hayatını riske atamazdı.

Amelia için şok edici olacağı kesin olan bu konuşmaya nasıl başlanacağını kimse bilmiyordu ve Rennick onun nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydi. Amos'a duyduğu saygıdan dolayı gerçeği ondan saklamıştı ama Amelia bunu bir ihanet olarak algılayabilirdi.

Amelia kendini sandalyeye bıraktı ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Açıkla."

Hemen atlıyorum o zaman.

Amos derin bir nefes aldı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," diye başladı, "ama sen benim kız kardeşimsin ve Çöl Krallığı tahtının ikinci sırasındasın."

Amos ve Rennick nefeslerini tutarak beklediler ve Amelia bir kahkaha patlattığında her iki adam da şaşırdı. "Çok komik."

Rennick yumuşak bir sesle, "Bu doğru, aşkım," dedi.

Amelia'nın kahkahası kesildi ve Amos'u işaret etti. "O bir Fae." Saçlarını kulağının arkasına itti ve kulağını işaret etti. "Ben bir insanım."

Amos, "Doğduğunda, soyunu gizlemek için kulakların kesilmiş," diye açıkladı, sesi temkinliydi.

Anlaşılır bir ses çıkardı. "Yine mi geldin? Çünkü sanki birinin bebekken kulaklarımın bir kısmını kestiğini ima ettiniz."

Amos bir elini kısa sarı saçlarında gezdirdi ve Rennick ona baktıkça ikisi arasındaki benzerlikleri daha çok gördü. Renkleri de ağızları gibi aynıydı. Amos'un keskin bir çene çizgisi vardı, Amelia ise yuvarlak bir yüze sahipti ama bunun dışında benzerlik tekinsizdi.

"Annemiz bize hamileyken-" "Bize mi?" diye papağan gibi tekrarladı.

Amos başını salladı. "Biz ikiziz." Kadın adamın yüzünü taradı ve Rennick onun söylediklerinin doğru olduğunu anladığı anı gördü. "Babamız iyi bir adam değildi," diye devam etti Amos. "Yaşadığı dehşeti saatlerce anlatabilirim."

ama bu başka bir günün konusu."

Amelia bir hayalet görmüş gibi baktı ve Rennick onun eline uzandı. Kadın etkileyici bir güçle sıktı. Bu konuşmanın sonunda parmaklarını hissedemeyecekti.

"Kadınların iktidar mevkilerinde bulunmaması gerektiğine inanıyordu." Amos'un sesinde bir parça gerginlik vardı. "Diğer krallıklarda olduğu gibi kadın savaşçılar, kadın konsey üyeleri ve daha da önemlisi kadın varisler yoktu."

Amelia bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama odayı sadece sessizlik doldurdu.

"Büyükbabamız da böyleydi ve karısı ona ilk doğanı kız olan ikizler doğurduğunda, bebeğin adını değiştirdi ve doğduktan bir gün sonra onu gönderdi, ama hayatının ilerleyen dönemlerinde soyunu öğrendi ve babamız tahta geçtikten kısa bir süre sonra onu devirmeye çalıştı." Amos boğazını temizledi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Onu öldürdü ve eğer bir kızı olursa, tarihin tekerrür etmesini önlemek için onu hemen öldüreceğine yemin etti. Annemize de böyle söylemiş."

Amelia bir elini kaldırdı. "Kraliyet ailesinin sadece bir çocuğu olur." Ela gözleri Rennick'inkilerle buluştu. "Yalan söylemediysen tabii."

Rennick öne doğru oturdu. "Sana yalan söylemem aşkımdır. *Genelde* sadece bir tane olur. Kimse babanın ikizi olduğunu ya da Amos'un ikizi olduğunu bilmiyordu."

Amos, "Annemiz olmasaydı bunu bilemezdim," diye ekledi.

Amelia bocaladı ve Rennick onun ölümcül pençesinden kurtularak sırtına sabitleyici bir el koydu.

"Annemiz henüz bilmiyormuş ama babamız ona kız kardeşinden bahsettiğinde bize hamileymiş. Ebe ona iki kalp atışı olduğunu söylediğinde, bebeklerden biri ya da ikisi kız olursa ne yapacağına dair bir planı olana kadar kimseye söylememesi için kadına yalvarmış." Sevgiyle gülümsedi. "Ebe hiç tereddüt etmeden kabul etti. Personel annemizi çok severdi ve ne isterse yapardı." Amos'un dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Ona çok benziyorsun."

"Benim neye benzediğimi nereden biliyorsun?" Amelia onun sözünü kesti. "Hiç tanışmadık ve ben bir yetimhanede ailesiz büyüdüm."

Bir elini yüzüne götürdü, arkasına yaslandı ve Eddy'ye işaret etti. "Roland aracılığıyla seni periyodik olarak kontrol ettim."

Rennick, Amelia'nın sabrının taşıdığı anı hissetti. "Onun adı *Eddy*. Onu bana ben on beş yaşındayken göndermiştin. *Tanıdığınızı* o zaman aldınız, değil mi?"

Amos dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı. "Öyle."

"O zaman o senden çok benim." Çenesini kaldırdı. "Neredeyse on yıldır benimle yaşıyor. Lanet olası adı Eddy."

Eddy mızızlanarak kucağına atladı ve Amos'tan ihanet dolu bir bakış aldı. Charlie de ona yaklaştı, iki hayvan Çöl Kralı'na karşı birlikte hareket ediyordu. "O benim *tanıdığım*, Amelia. Üzgünüm ama o bana ait."

Kardeşine, Rennick'in asla maruz kalmak istemeyeceği bir bakış fırlattı. "Aksini söylemedim ama onun adı Eddy. Bir çocuğu hayatı boyunca tek bir isimle çağırıp on yıl sonra değiştirmezsiniz, değil mi?"

Rennick onun incinmiş bir yerden konuştuğunu biliyordu ama tilkinin adının Eddy olarak kalmasını sağlayacaktı. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı.

Amos yenilgiyle başını öne eğdi. "Peki. Hikâyenin geri kalanını dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?"

Rennick, "Ses tonuna dikkat et," diye uyardı. Amelia Amos'a devam etmesini işaret etti.

"Annemiz bir diplomat toplantısında insan kraliçe Charlotte ile tanıştı ve yıllar boyunca iletişim halinde kaldılar. Annem İnsan Krallığı'nı sık sık ziyaret ederdi ve hamile olduğunu öğrendiğinde Charlotte bir kızı olursa ona yardım etmeyi kabul etti. Charlotte babamızdan herkesten çok nefret ederdi çünkü toplantılarında onu küçümserdi.

"Annem ikiz bebek taşıdığı için, ebe muhtemelen erken doğum yapacağını söyledi. Babamız iki bebek olduğunu bilmiyordu ve annemiz doğumdan önce Charlotte'u son bir kez ziyaret edip edemeyeceğini sorduğunda en az iki ayı daha olduğunu düşünüyordu. O da evet dedi.

"Charlotte'la birlikte kalmış ve sancısı tuttuğunda beni doğurmuş." Amos acı çekmiş görünüyordu. "Ve sonra da seni."

Amelia kaçırdı. "Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olmalı."

"Öyleydi ama bir kız istemediği için değil, ben tahta geçene kadar seni bir daha göremeyeceğini bildiği için." Ses tonundaki kasvet Rennick'in göğsünü sıkıştırdı. "Seninle vakit geçirebilmek için babama Charlotte'la bir ay daha kalması için bahane verdi."

Gözyaşları Amelia'nın yanaklarından aşağı süzülürken Rennick onun kederini hissetti, bu duyguyu çok iyi biliyordu.

Amos kendini toparlamak için bir an durdu. "Seni Charlotte'la birlikte İnsan Krallığı'nda bıraktı ve benimle birlikte Çöl Krallığı'na geri döndü. Babama beni daha yeni doğurduğunu söylemiş, böylece doğumlarımız birkaç hafta arayla kaydedilmiş." Esprili bir şekilde kıkırdadı. "Neden seninkini değil de benim doğum günümü değiştirmeye karar verdiğini hiç anlamadım ama sonunda benim lehime oldu."

"Varisler bariyeri geçemez," diye karşı çıktı Amelia ve onay için Rennick'e baktı. Çok sevdiği ela gözleri her şeyi daha iyi hale getirmesi için ona yalvardı ama yapamadı. Kızın kafa karışıklığı, öfkesi, acısı ve kederi içinde bir kasırğa gibi dönüyor, neredeyse nefesini kesiyordu. Lanet olsun, eğer kendini dünyanın en çaresiz adamı gibi hissetmiyorsa.

Yapabileceği tek şeyi yaptı ve bağ aracılığıyla güven ve huzur vermeye çalıştı. Nafile olabilirdi ama denemek zorundaydı.

"Krallıklarını terk edemezler," diye düzeltti Amos. "Ama ben ayrılmıyordum, giriyordum. İnsan topraklarında bir varisi oraya bağlayacak büyü yok."

"Beni insan kraliçeye bıraktıysa, nasıl oldu da yetimhaneye düştüm?"

"Kim olduğunu kimsenin bilmesine izin veremezlerdi. Kulakların iyileşene kadar seni sakladılar, sonra da güvende olacağını bildikleri bir yere bıraktılar. Kraliçe yetimhaneyi kimin işlettiğini izledi ve köyünüze fazladan devriyeler yerleştirdi."

"Neden Rennick'le birlikte ayrılamadım?" diye sordu. "Yirmi iki yaşına geldiğimizde evlenebilirdik." O zaman Rennick'e döndü ve Rennick onun gözlerindeki acıyı gördü, göğsünü tırmaladığını *hissetti*. "Neden beni daha önce çağırmadın? Kimsem yoktu. Ailem olmadığını sanıyordum ve sen bunu hep biliyordun."

Eğer eşi bu yüzden ondan nefret ediyorsa, Amos'u öldürebilirdi. "Denedik aşkım, yemin ederim. Ben tahta geçene kadar insan kraliçe gitmene izin vermedi."

"Neden?"

"Çünkü onunla evlenene kadar Çöl Krallığı'nın varisi olarak görülüyordun," dedi Amos yumuşak bir sesle. "Sana bir kez bakan babamız senin onun olduğunu bilirdi." Aralarında eliyle işaret etti. "Tıpkı ona benziyoruz. Eğer başka bir kralla evlenseydiniz, taht için artık sırada olmazdınız çünkü zaten başka bir krallığı yönetiyor olurdunuz."

Alnı kırıştı. "Bir tahtta oturmanın başka bir tahta geçmenizi engellediğini nereden biliyorsunuz?"

Rennick, kız kardeşine kayıtsızca bakan Amos'un gözlerinin altındaki mor halkaları fark etti. "Beş krallık arasında bin yıldan uzun bir süre önce imzalanan bir antlaşma, bir kişinin iki krallığı birden yönetemeyeceğini belirtiyor."

"Rennick beni güvende tutardı," diye zayıfça itiraz etti, omuzları yenilgiyle çökmüştü.

Amos başını salladı. "Bu riski almaya değmezdi."

"Ailemiz şimdi nerede?" Sesi kemik yorgunu gibiydi. "Annemiz benimle görüşmek istemedi mi?"

Amos'un gözleri akmayan yaşlarla doldu ve Rennick bunun onun için de zor olduğunu biliyordu. "Biz on iki yaşındayken hastalandı. Bir an hayat doluydu, sonra saatlerce kustu ve ağzı yanmış gibi yaralarla doldu." Bir süre ayaklarına baktı. "Sanırım zehirlendi, muhtemelen yanlışlıkla, ama kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Krallığımızda babamızın ölmesini isteyen pek çok kişi vardı." Burnunu çekti. "Öleceğini anladığında bana her şeyi anlattı ve babamızın senin varlığından asla haberdar olmamasını sağlamam için bana yalvardı.

"Çocuktum ama ona sana göz kulak olacağıma dair yemin ettim. Ertesi yıl, Dağ Kralı oğlunun eşini aramaya geldi - Amelia adında, benim gerçek doğum günümde doğan bir kız. İçimden onun sen olduğunu biliyordum ve Callum'un koruyabileceğini düşündüm. Gitmeden önce onu yalnız yakalamayı başardım ve ona her şeyi anlattım."

Aralarında ağır bir sessizlik vardı.

Amelia hıçkırarak titredi ve Rennick'in kalbini milyonlarca parçaya ayırdı. Amos ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek Amelia'nın sandalyesinin yanına diz çöktü ama Charlie buna izin vermedi.

Amos vaşağa baktı ve kaşlarını kaldırdı, sonra başını hafifçe sallayan Rennick'e baktı. *Bunu daha sonra tartışırız.*

Amos beceriksizce elini Amelia'nın omzuna koyarken kendinden emin görünmüyordu. "Sen her zaman sevildin ve ben de elimden geldiğince çabuk senin için ."

Yüzü ellerinin arasında, ağlamaktan konuşamaz halde başını salladı. Eddy sızlandı ve vücudunu onunkine doğru itti.

Amos geri çekildi ve kapıya doğru işaret etti. "Ben havlu bulurum." Çöl

Kralı giderken Rennick başını salladı, sonra da elini Amelia'nın bileği. "Buraya gel, aşkım."

Eddy onun kucağından indi ve o da Rennick'in kucağına girerek başını onun omzuna yasladı. "Benim için geldiğinde bana söyleyebilirdin." Göğsü titredi. "Neden söylemedin?"

Yanağını onun başının tepesine yasladı. "Amos sana söyleyen kişi olmak istedi ve o olmasaydı seni asla bulamazdım. Ona bu kadarını borçluydum."

Amos biri kuru, diğeri ıslak iki havluyla döndü ve onları kız kardeşine uzattı. Amelia yüzünü temizledi ve gözyaşları nihayet dinene kadar defalarca burnunu sümkürdü. "Ya baban hâlâ beni öldürmeye çalışırsa?"

"Onu öldüreceğim," dedi Rennick, nasıl olsa onu öldüreceğini biliyordu.

Amos'un tavrının soğuk bir kayıtsızlığa dönüşmesini izledi. "Çoktan yaptım."

Amelia keskin bir nefes çekti. "Bunu benim için yapmana gerek yoktu."

İfadesi boş kaldı. "Babamız bir canavardı. Hak ettiği ölümü aldı."

Rennick eşinin kardeşini nasıl değerlendirdiğini gördü ve hafifçe yanağını sıktı. Bunun Amos'un onlarla tartışmak istediği bir şey olmadığı açıktı. Dudağının kenarını çiğnedi ve konuyu değiştirdi. "Eğer ben bir fae isem, neden sihrim yok?"

Rennick ve babası bu konuyu uzun uzun konuşmuş ve tek bir cevap bulmuşlardı. "Sen asla Fae topraklarına geçmedin."

Anlayış yüzünü aydınlattı. "Kraliyet varislerinin bu yüzden topraklarını terk edemediğini söylemiştin; büyülerinin tam gücüyle gelişmesi için toprağa ihtiyaçları var."

Başını salladı. "Evlendiğimizde sihrinin en azından bir kısmını kazanacağını umuyoruz."

Daha dik oturdu. "Birdie."

Rennick yüzünü daha iyi görebilmek için onu kucağına aldı.

"Hizmetçi mi?" "Evet. Bana asil dedi."

Rennick ve Amos küfür etti. "Ne demek istiyorsun? Kim bu kadın?" Amos talep etti.

Amelia ellerini salladı. "Sanırım kendimi yok ettim." Ona baktılar ve Rennick şokun onu sandığından daha fazla etkileyip etkilemediğini merak etti. "Sen Ora'yla çalışma odasındaiken Birdie'yle koridorda durduk ve ben ortadan kaybolmak istedim. Gerçekten öyle demek istememiştim ama Birdie korkmuş görünüyordu ve nerede olduğumu sordu. Uzandı ve omzuma çarptı. Sorunun ne olduğunu anlamak için ona baktım ve irkilmiş görünüyordu,

Sonra da bana kraliyet mensubu dedi. Bu konuyu bir daha hiç açmadı ve ben de hiçbir şey düşünmedim."

Rennick'in aklı karıştı. Eğer kadın bu olaydan birine bahsederse, olacağını bilemezdi. "Neden bana söylemedin? Bu hizmetçiyi bulmamız gerek."

"Rennick, eğer ona zarar verecek bir şey yaparsan, seninle evlenmem." İçindeki hava boşaldı ve evliliğe zorlamanın yollarını düşünmeye başladı. Amelia onu terk etmeyecekti. "O benim arkadaşım."

"Peki," diye gönülsüzce kabul etti. "Ama yine de onunla konuşmak istiyorum." "Onunla konuşacağız. Onu korkutmayacağınıza güvenmiyorum."

Akıllı kız.

Amos kollarını kavuşturdu ve duruşunu genişletti. "Ben de onunla konuşmak istiyorum."

Amelia ona ters ters baktı ve Rennick ikizlerin doğal kardeş rollerine bu kadar kolay girmelerine gülümsememek için gözlerini kaçırdı.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi kardeşine zayıf bir gülümsemeyle. "Lütfen yanlış anlama ama ben odama gitmek istiyorum."



Ne oluyor lan?

Amelia sessizce Rennick'in yanında odalarına doğru yürüdü, bir kez olsun sırtını yaslayabileceği biri olduğu için minnettardı. Rennick'in endişesini hissedebiliyordu ve Rennick'in ailevi krizler olmadan da yeterince derdi vardı.

"Bana söylemenin ne anlamı vardı ki?" diye yüksek sesle düşündü. "Hiçbir şeyden haberim olmazdı."

Rennick odalarının kapısını açtı ve onun eşikten geçmesini bekledi. "Seni tanımak istiyor. Onsuz büyümeni izledi."

Suçluluk duygusu içine çöktü. Kendisi için o kadar endişelenmişti ki, bunun Amos'u nasıl etkileyebileceğini bir an bile düşünmemişti. "Ben korkunç bir insanım."

"Şoktasın, aşkım." Rennick onu banyoya götürdü, başlattı ve elbisesini çıkarmak için arkasında durdu. "O anlıyor."

Adam onun yıkanmasına ve yatmaya hazırlanmasına yardım ettikten sonra yorganın altına girip yüz yüze . Genç adamın yüzüne kazınmış çizgileri fark etti.

yüzünü buruşturdu ve uzanarak onları düzeltti. İkisi için de uzun bir gün olmuştu ve henüz akşam yemeği vakti bile gelmemişti.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bugün dünyası alt üst olan ben değilim."

Daha da yaklaştı ve adamın çenesindeki koyu renkli kirli sakalı okşadı. "Surlara saldıran isyancılar sana anneni mi hatırlattı?"

Elini kendi eliyle kapattı ve avucuna doğru eğildi. "Öyle oldu. Babamın kollarında onun cansız bedeniyle koşuşunu izlediğimi hatırlıyorum ve adamlarımızın surların dışında savaştığını gördüğümde, ya sen dışarıda olsaydın ve biri bir şekilde içeri sızmış olsaydı?"

Dağ Krallığı'nın kudretli Kralının gözyaşlarını tutamadığını görmek, çaresizliğini hissetmek yürek burkucuydu. "Beni Echo'yla bıraktın ve baban da katil ev kedisini bıraktı."

Rennick'in göğsü kahkahalarla sarsıldı, gözlerinin etrafındaki gergin çizgiler gevşedi. "Reyna'nın bunu söylediğini duymasına izin verme."

"Amos'u nereden tanıyordu? Echo kalbine bir kılıç saplamak istedi ama Reyna onu yaladı."

"Babam Amos'u kontrol etmek için sık sık Çöl Krallığı'na giderdi. Babanın ideallerinin ona bulaşmasını istemedi."

Bu onu şaşırttı. "Neden önemli olsun ki?"

"Amos senin hakkında her şeyi biliyordu. Babam, kardeşinin bir tehdit oluşturduğunu düşünseydi insan kraliçeye gider ve senin taşınmanı isterdi." Rennick düşünceşizce onun elinin tersini okşadı. "Ve sanırım zalim bir babası olan ve annesi olmayan, onu sevecek birine ihtiyaç duyan küçük bir çocuk gördü. Yıllar geçtikçe birbirlerine bağlandılar. Babam Amos'tan kendi oğluymuş gibi bahseder."

Callum'un kardeşi için yaptıkları karşısında Amelia'nın boğazı düğümlendi. "Çöl Kralı babanın sık sık ziyaret etmesinden şüphelenmedi mi?" Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Eğer konuştukları doğruysa, iki kralın kişilikleri çok farklıydı.

Rennick'in gülümsemesi küçüktü ama gözlerinde gurur parlıyordu. "Babam eski Çöl Kralı'nın temsil ettiği her şeyden nefret etmesine rağmen onunla arkadaş oldu. Başkalarının ne düşündüğü umurunda değildi. Halkımız onun iyi biri olduğunu biliyordu ve önemli olan da buydu. Sen ve kardeşin için yapması gerekeni yaptı."

Elini Rennick'in boynunda gezdirdi, teninin dokunuşuyla kalkmasını izledi ve tekrar ağlamamak için kendini zor tuttu. "İnsanlar senin de iyi olduğunu biliyor." Gözleri onunkilerle buluştu. "Beni kabul etmeleri için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bileğini kelepçeledi ve başparmağıyla nabzını yokladı. "Ben iyi bir kralım ama babam değilim. Ben *iyi* değilim. Ruhum güzel, parlak ya da grinin bir tonu bile değil. Affetmeyen bir cehennem ve eğer halkımız seni kraliçeleri olarak kabul etmeyi reddederse, öbür dünyaya giden yolu yakacaklar."

Amelia'nın aklında Rennick'in her kelimeyi kastettiğine dair hiçbir şüphe yoktu ve rolleri tersine dönseydi, onun da bunu kastedeceğini biliyordu.

Amelia amaşırhane de Fawn'ın yanında durmuş, havluları katlıyor ve ona bir gün önce olan her şeyi anlatıyordu, bu sırada adamlar isyancıların saldırısını tartışan bir toplantıdaydılar.

"Dün gece yemek salonunda Ora'yı gördüm," dedi Fawn sinsice. "Dün gece muhafızlar Rennick'i görmesine izin vermediğı için büyük bir yaygara kopardı."

Amelia o sefil kadının cüretkârlığıyla alay etti. "Dün öğleden sonra onu saraydan sürgün etmemiz gerekiyordu ama asiler saldırdı."

Fawn ıslık çaldı. "Ona ne zaman söyleyeceksin ve daha da önemlisi, bunu görmek için orada olabilir miyim?"

"Ben de," dedi Echo nöbet tuttıkları kapı aralığından. "Yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim."

Amelia katlanmış bir havluyu gereğinden fazla bir güçle sepete çarptı. "Ben de onun yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Rennick bu yüzden ona henüz söylemedi; bunu yapacak kişinin ben olabileceğimi söyledi." Elindeki bez avucunun içinde buruştu. "Onun eşi olduğunu düşündüğünü söyledi."

Fawn'ın çenesi düştü. "Buna gerçekten inanıyor mu?" "Evet."

"Personele bunu sadece üzerimizde otorite sahibi olmak için söylediğini sanıyordum." Fawn Echo'ya baktı. "Onun kafasını koparmalısın. Bu onu susturur."

"Fawn!" Amelia güldü. "Sen de en az Rennick kadar kötüsün."

"Babası bir konsey üyesi," diye yanıtladı Echo. "Onun ölümünü örtbas etmek çok zor olabilir."

"Siz ikiniz korkunçsunuz." Amelia kahkahalarını durdurmaya çalıştı. "Echo, evli misin?"

Gardiyan homurdandı. "İşime."

Fawn komplocu bir tavırla eğildi. "Onları mutfaktaki aşçılardan biriyle flört ederken gördüm."

İki kadın da sinsi gülümsemelerle Echo'ya döndü ve Amelia kaşlarını oynattı. "Adları ne?"

"Adı Beverly ve yaklaşık şu boylarda." Fawn elini Amelia'nın göğsüyle aynı hizada tuttu.

"Bu kadar yeter," diye homurdandı Echo. "Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Fawn son havluları da katlayıp sepetin içine attı. "Burada hiçbir şey özel değildir. Eğer hapsirirseniz, günün sonuna kadar her personel bunu öğrenir."

Amelia sepetlerden birini aldı ve kalçasının üzerinde dengeledi. "Hâlâ kralın fahişesi olduğumu mu düşünüyorlar?"

Fawn sırttı. "Hayır. Birdie herkese senin kralın gerçek eşi olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Nereden bilebilir ki?" Echo, kadınları koridorda takip ederek düşündü.

"Bilmiyorum ama Amelia'nın en büyük hayranı. Herkese senin ne kadar harika bir kraliçe olacağını söyler."

Amelia'nın kalbi küt atmaya başladı. "Herkesin bir insan kraliçeye sıcak bakacağını düşünüyor musun?"

Fawn ona garip bir şekilde baktı. "Sen insan değilsin."

"Fae olduğumu kimseye söylemeyeceğiz." Elinden kaymaması için sepeti düzeltti. "Çöl Krallığı'nın gizli varisi olduğumu iddia etmek her iki krallıkta da kargaşaya neden olur." Onun bir kraliyet fae'si olması önemli değildi. İnsan gibi görünüyordu ve muhtemelen yalan söylediğini düşüneceklerdi.

Echo, "Fawn'a *çok önemli* sırrını hiç duraksamadan söyledin," dedi. "Hatırlat da sana asla bir şey söylemeyeyim."

Amelia Echo'nun omzuna vurdu. "Sana güvendiğim gibi ona da güveniyorum."

Sarayın ana katına çıkan merdivenleri tırmanırken neredeyse başka bir muhafızla karşılaşıyorlardı. "Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı. "Kral onu arıyor," dedi Echo'ya, Amelia'yı işaret ederek.

"Bunları teslim etmem gerekiyor." Fawn elindeki sepeti gösterdi. "Sepetinizi burada bırakırsanız, onları alması için birini göndereceğim."

Amelia sepeti yere bıraktı ve muhafızı takip etmeye çalıştı. "Seni sonra bulurum."

Echo onun omzundan tutarak geri çekilmesini sağladı ve gardiyana "Sebepten nedir?" diye sordu.

Köşede başka bir muhafız belirdi ve onları görünce durdu. "Onu buldunuz mu?"

İlk muhafız başını salladı. "Diğerlerine aramayı iptal etmelerini söyle." "Arama mı?" Amelia iki adamın arasına baktı.

"Kral saraydaki tüm muhafızlara sizi aratıyor," diye cevap verdi. "Neredeyse bir saattir arıyoruz."

Öfkeyle burnunun kenarını sıktı. "Onun nesi var?"

Echo Amelia'nın omzunu bıraktı ve kıkırdadı. "Hadi sarayı parçalamadan önce kralı bulalım."

Yanlarından geçtikleri her muhafız rahatlamış görünüyordu ve onlara liderlik eden muhafız diğerlerine kızın bulunduğu haberini yaymalarını söyledi.

Çok saçma.

Amelia yolu tanıyana kadar onları sarayın içinde dolaştırdı. "O bizim odalarımızda mı?"

Muhafız başıyla onayladı ve Echo onu durdurdu. "Buradan sonrasını biz hallederiz.

Diğerlerinin aramayı durdurmasına

yardım edin." "Emredersiniz

General." Selam verdi ve gitti.

"General?" Amelia mırıldandı ama Echo onu duymazdan geldi.

Amelia ve Rennick'in odalarına döndüğünde kapıyı açtığında eşini oturma odasında masanın üzerinde bir şeylerle uğraşırken buldu.

"Sonra görüşürüz, Echo." Kapıyı kapattı ve arkasını döndü. "Saray çapında bir arama biraz dramatik oldu."

Rennick sırtıttı ve onun başını öptü. "Söz konusu sen olunca hiçbir şey çok dramatik değildir, aşkım."

"Şikayet etmiyorum çünkü seviyorum, ama neden başımı bu kadar çok öpüyorsun? Saçımın tadı pek güzel olamaz." Sesini hafif ve alaycı tutuyordu ama gerçekten merak ediyordu. Adam onun başını *çok* öpüyordu.

Arkadaşı boğazını temizledi. "Senin gerçekten burada olduğunu ve başka bir rüya olmadığını kendime hatırlatmak için." Kızın saçlarını geriye doğru düzeltti. "Son on yılda kaçırdığım tüm fırsatları telafi etmek için."

Bir kez olsun onun boyundan nefret etti çünkü şimdi onu günde milyonlarca kez öpmek istiyordu. Eğilmesi için parmağıyla işaret etti ve alından öptü. "Bayıldım buna."

Çenesini kavrayarak onu hafifçe öptü. "Güzel." Döndü, masadan yayını ve sadağını aldı ve uzattı.

Aptal aptal silaha baktı. "Bu ne için?"

"Ava gitmek için. İki gün önce gitmek istememiştin. Dünün stresi ve yaklaşan taç giyme töreni nedeniyle senin için eğlenceli bir şeyler yapmak istedim." Çocuksu bir gülümseme takındı yüzüne ve bu gülümseme onu eritti.

Amelia avlanma fikrinden nefret ediyordu ama onun bundan hoşlandığını biliyordu; birkaç gün önce gitmeye istekli olmasının tek nedeni buydu. Geriye dönüp baktığında, bunun yerine onu becermeye çalışmalıydı, çünkü şimdi başka bir şey yapmak istiyordu.

Duyguları çok tatlıydı ve cam yemeyi tercih etse bile onu mutlu etmek için bunu yapardı. "Harika." Samimi görünmesini umarak parlak bir şekilde gülümsedi.

Yüzünün aydınlanması her şeye değdi.

Yayı adamın uzattığı elden aldı ve bir kenara koydu. "Peki ya Amos? Onunla birlikte olmamız gerekmez mi? Onu daha yakından tanımak isterim."

"O ve babam birlikte vakit geçiriyorlar," diye yanıtladı Rennick, paltosunu kapının yanındaki kancadan çıkarırken. "Kardeşinin sahip olduğu tek gerçek baba figürüydü ve onu görmeyeli yaklaşık altı ay oldu. birbirimize."

"Birinin olmasına sevindim." Babasız olmak, kardeşinin kendisini onu öldürmekle görevli hissedeceği kadar zalim bir babaya sahip olmaktan daha iyi olmalıydı. "Eddy'yi özleyeceğim."

Rennick etrafına bakındı. "Charlie nerede?"

"Bu sabah dışarı çıkmak istedi ve o zamandan beri onu görmedim." Muhtemelen avlanmaya ya da tuvalet ihtiyacını gidermeye gitmişti; belli aralıklarla dışarı çıkardı.

Rennick onun ayağındaki terlikleri fark etti ve soyunma odasına girerek yeşil botlarıyla geri döndü.

Amelia onları gergin bir gülümsemeyle kabul etti ve giymek için oturdu. "Greta nerede? Üç gündür buradayım ve onu henüz görmedim."

"Dün onu kontrol ettim." Amelia'ya bir atkı ve eldiven uzattı. "Buradan çok uzakta değil."

"Senin etrafında olmaktan hoşlanmıyor mu?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Baykuşlar kapalı yerlerde kalmayı sevmezler. Savaşçılarımınla tekrar eğitime başladığımda, izlemek için duvarlara tüneyecek."

"Ben bir kraliyet mensubu olduğuma göre, evlendiğimizde bir *tanıdık* edinme şansım nedir?" Bu düşünce onu heyecanlandırdı ama fazla umutlanmak istemedi.

Rennick kısa bir süre durakladı. "Evet, sanırım öyle olacak."

Baş döndürücü bir heyecan ellerini çırpmasına neden oldu. "Ne merak ediyorum!"

Umarım Charlie ile iyi geçinir."

Rennick kıkırdadı. "İçimden bir ses bunun bir sorun olmayacağını söylüyor. Yarın öğrenirsin."

Ertesi gün sadece aileleri ve en yakın arkadaşlarının katılacağı özel bir törenle evlenmeye karar vermişlerdi.

Hafifçe kıpırdandı, hâlâ adamın daha önce içine yerleştirdiği daha büyük tıkaca alışmaya çalışıyordu. Onu düğün gecelerine hazırlamak için bu gece ve yarın sabah daha büyüğünü yapacaktı. Bu düşünce onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Toparlanmayı bitirdikten sonra Rennick'le eşyalarını alıp Amelia'nın en kötü kâbusuna doğru yola koyuldular.

Rennick atlarını bir ağaca bağladı ve bir canavarın ağaç hizasına kadar gelme ihtimaline karşı görünmez olmaları için onları büyüledi. Normalde yapmazlardı ama asla çok güvende olamazdı.

"Ormana mı gidiyoruz?" Amelia ormana kuşkuyla bakarak sordu. "Eğer kaçmamız gerekirse atlar daha hızlıdır."

Sırıttı. "Canavarlar bizi göremez." Kız yutkunarak ona yaklaştı. "Doğru."

Yürürken, hatırlayabildikleri kadarıyla yetiştirilme tarzları hakkında konuştular. Yetimhanenin ona her zaman iyi davrandığını bilmek onu memnun ediyordu ama geçmişinden bahsederken sesindeki yalnızlığı duyabiliyordu.

Amos'un haberinden duyduğu acı daha anlamlıydı çünkü bir aileden başka bir şey istememek, seni neden terk ettiklerini merak etmek ya da

Geri döndüklerinde, en başından beri nerede olduğunuzu bildiklerini keşfetmek zor olmuş olmalı. Anlıyordu elbette ama bu duygularını yok etmiyordu.

Kendisi hakkında bildiği her şey dün tersine dönmüştü ve Rennick ona alışması için gereken tüm zamanı verecekti.

"Çocukken hangi oyuncaklarla oynardınız?" Amelia şakacı bir tavırla çenesine vurdu. "Anne karnından savaş planları yaparak çıkan bir tipe benziyorsun."

Rennick kıkırdarak ona her yere taşıdığı tüylü vaşak oyuncağını anlattı. Annesi onu yenisiyle değiştirmeye çalışırdı, ama o her zaman bilir ve annesi geri verene kadar küplere binerdi. İtiraf etmedi ama oyuncağı hâlâ yataklarının altındaki bir sandıkta saklıyordu.

Gözleri . "Bir Charlie'n vardı!"

"Yetimhane sana oyuncak verdi mi?" Tanrım, öyle umuyordu, yoksa yarın oraya bir araba dolusu oyuncak gönderecekti. "En azından oyuncak bebekler?" Yine de bir araba dolusu gönderecekti.

Yüzünü buruşturdu. "Bir itirafım var."

"Hâlâ onlarla oynuyor musun?" diye alay etti ama kız ürperince gülümsemesi aniden kayboldu.

"Bebeklerden nefret ediyorum. Korkunçlar."

"Sana verdiğim bebeği saklamışsın." Göğsünde bir huzursuzluk kıpırdandı. "Seni o kadar da korkutmuyor olmalılar."

"Bir itirafım daha var."

Durdu, huzursuzluğu artıyordu. "Bebekten nefret ediyordun."

Eşarbının iplerinden birini çekiştiriyor, adamın gözlerine bakmayı reddediyordu. "Ben *nefret* demezdim." Adam sessiz kaldı, gerçeği söylemesini bekledi ve kadın ellerini havaya kaldırdı. "İyi, korkunçtu. Kutuyu açtığımda çığlık attım ve fırlattım." Yüzündeki perişan ifade çok sevimliydi ve adam gülmekten kendini alamadı. Kızın gözleri yarıklara dönüştü. "O kadar da komik değil."

Adam kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı ama işe yaramadı ve kadın ona atmak için bir avuç kar aldı. "Sen en kötüsüsün, bunu biliyor musun?"

Hâlâ gülerек saldırıyı kolayca savuşturdu. "Keşke yüzünü görebilseydim. Bu yüzden Ora'yı bana yardım etmesi için kandırdım." Yüzünü buruşturdu ve ekledi, "Onunla benim eş olduğumuzu düşündüğünü bilseydim bunu yapmazdım." Amelia, başka bir şeyin yanlış olduğunu anlamasına yetecek kadar uzun süre duraksadı.

"Ne oldu?" Dişlerini alt dudağına geçirdi ve bir adım öne çıktı. "Amelia."

"Bunu söylemeden önce, hediyelerinizin ardındaki düşüncenin onları sevmemi sağladığını ve onlardan hiçbir şey için kurtulmayacağımı bilmenizi isterim."

Midesine bir batma hissi yerleşti. Bunca yıldır gönderdiği her şeyi sevdiğini düşünmüştü ama pansiyondaki sözleri geri geldi. *Ora ve benim farklı zevklerimiz var.*

"Ora'nın seçtiği her şey berbattı. Sanırım hediyelerimi bilerek sabote etti." Yeşil botlarını göstermek için elbisesinin eteklerini kaldırdı. "Bunları nerede sattıklarını bile bilmiyorum."

"Özel olarak yaptırdım." Parçalar yerine oturdu. "Ora bu rengin popüler olduğunu ve şehirde yok sattığını söyledi."

Amelia dudaklarını birbirine doladı ve gözleri eğlenerek kırıştı. "Sıcak ve sağlamlar ve bana yıllarca dayandılar."

"Elbiseler mi?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu. Korkunç olduklarını düşünmüştü ama ne biliyordu ki?

"Üzerime tam oturdular ve benim de üzerime oturan elbiselere ihtiyacım vardı."

Ona doğru uzandı ve başını geriye yatırmak için saç örgüsünü yumruğuna doladı. "Söylesene, elbiseler güzel miydi?"

Boğazı düğümlendi. "Hayır. Berbatlar ama giyiyorum, şimdi o zamankinden daha çok. Boşa gitmediler."

Amelia Ora'yı saraydan sürgün edecek ve Ora tamamen harap olduğunda ve eşi zaferini ilan ettiğinde, yaptığı şey için Ora'yı öldürecekti. Eşine yıllarca işkence etmiş ve onu bir kanal haline getirmişti.

Bir dal kırıldı, ardından yüksek bir ses duyuldu ve suçluyu bulmak için döndüler. Gökkuşağı ağaçlarının arasından büyük bir geyik geçti, dev siyah kafası her adımda sallanıyordu. İnsan Krallığı'ndaki geyiklere benziyordu ama boynuzları bir atın yelesi gibi boylu boyunca uzanıyordu ve gövdesi daha büyüktü. Ora'yla ilgili tüm düşünceler, av telaşının yerini almasıyla birlikte kayboldu.

"Bu da ne?" Amelia panik içinde fısıldadı.

"Bir lelker." Rennick çok fazla ses çıkarmamak için yayını yavaşça kaldırdı. "Hazır mısın, küçük dostum?"

"Evet." Sesi titriyordu ve bir ok yerleştirmek için birkaç deneme yapması gerekti.

Rennick bakışlarıyla canavarı takip ediyor, yaklaşmak için mükemmel bir fırsat kolluyordu ama göğsünde bir şey . Hızlı bir bakışla

Eşi ona iki kez baktırdı. "Ağlıyor musun aşkım? Tehlikede değilsin."

"Ben iyiyim." Ok onun elinde titredi.

Onun yaydaki yeteneğini görmüştü; endişesi ona mantıklı gelmiyordu. Mükemmel bir nişancı olmamasını umursadığını mı sanıyordu?

Artık solgun olan yüzünden akan gözyaşlarıyla silahı indirdi. "Bunu yapamam."

Güven verici bir şekilde sırtını sıvazladı. "Iskalarsan sorun değil. Senin hakkında kötü düşünmeyeceğim. Ben de zaman zaman özlüyorum." *Hayır, özlemiyorum.*

"Onu öldürmek istemiyorum," diye hıçkırdı ve yüzünü buruşturdu. "Avlanmaktan nefret ediyorum ama sen seviyorsun ve ben de senin hoşuna giden bir şey yapmak istedim ama yapamıyorum. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum."

Sözleri onunkileri çaldı. Onun için kendisini paramparça edecek bir şey mi yapmaya çalışmıştı? İçini koruyucu bir öfke kapladı ve oku yakalayıp ikiye ayırdı. Çıkan ses lelker'in sıçrayarak uzaklaşmasına neden oldu.

Onun gönderdiği korkunç şeyleri giymek için başkalarının hor görmesini göze almış, onu dehşete düşüren bir oyuncak bebeği saklamış ve onu yok edeceğini bile bile bir canlıyı öldürmeyi kabul etmişti, hepsi de onu mutlu etmek içindi.

Hayatında hiç kimseyi şu anda onu istediği kadar istememişti.

"Seni burada, karda becermemek için kendimi zor tutuyorum," dedi kabaca. "Bunu benim için yapman... Seni seviyorum."

Bakışları onunkilerle buluştu. "Ben de seni seviyorum, Rennick. Senin için her şeyi yaparım." Aralarında, karda duran kırık oka baktı. "En azından denerdim."

Göğsündeki patlama onu çözdü. Dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve onu kucağına aldı. "Bacaklarını etrafıma sar, aşkım."

Ayak bilekleri arkadan kilitlendi ve adam eteklerini çekiştirdi, altında yün taytları hissedince küfretti. "Her yerine dokunmam gerek."

Hantal eşarbını çıkardı ve geri çekti. "Düşmeme izin verme." Amelia iki eliyle aşağı uzanarak taytının ağını kavradı. Yol verip çıplak tenini ortaya çıkarana kadar kumaşı acımasızca çekiştirdi.

İnledi. "İç çamaşırı yok mu?"

"Beni biraz aşağı indir." Önce kafası karışan adam kızın vücudunu aşağı indirdi, sonra kızın elleri pantolonunu hızla çözmeye başlayınca anladı

acı veren sert aletini serbest bırakmak için.

Girişiyile aynı hizaya getirmek için onu kaldırdı. "Sıkı tutun."

"Bekle," diye soluk soluğa kaldı. Rennick hareketsiz kaldı.

"Tıkaç ne olacak?"

Onu almadan önce araştırma yapmış, seks hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmişti ve ona söylenenlere göre, onu fiş takılıyken becermek her ikisi için de işleri artıracaktı. "Bekle ve gör," diye mırıldandı kendini tamamen onun içine oturtmadan önce.

Adamın omuzlarını kaşdı. "Ben *Rennick*."

Tıkaç, amcığını sikinin etrafında daha sıkı hissettirdi ve görüşünde yıldızlar dans etti. *Lanet olsun*. "Sikime bin, küçük dostum," diye mırıldandı kulağına karşı. "Sırılsıklam et beni."

Seks onun için hâlâ yeniydi ve kalçalarının yavaş, eziyetli hareketleri ile tıkaçın ek gerginliği, onun serbest kalmasını engellemek için mücadele etmesine neden oldu.

Yakınlarda geniş bir ağaç duruyordu ve adam ağacın önüne geçip omuzlarını ağacın gövdesine yaslayarak daha düz bir düzlem elde etti. Kadın hafifçe doğruldu ve adamın omuzlarına tutunarak daha fazla sürtünme için hareketlerini hızlandırdı. Bir eli belindeyken diğerini ağzına götürdü, parmaklarına tükürdü ve klitorisine doğru indirdi.

Amelia sarsıldı. "*Tanrılar*."

"Onlar bile seni benden kurtaramaz, aşkım. Şimdi onları çağırmaya zahmet etme."

Daha hızlı hareket ederek tırnaklarını adamın tenine geçirdi. Eğer pençe izlerini teninde taşırsa, bir daha asla gömlek giymeyecekti; kıyafetlerden hiç o zamanki kadar nefret etmemiştir.

Nefesleri düzensiz pantolonlarla geldi ve puslu gözleri onunkilerle buluşurken amı onun etrafında sıkıştı. Kalçaları daha hızlı yuvarlandı, parmakları daha sıkı tuttu ve yapabileceği tek şey en tatlı işkenceye katlanmaktı.

Onun her yerine dokunma, her yerini *tatma* ve ona hak ettiği şekilde tapınma ihtiyacı onu öldürüyordu ama sadece iki eli vardı.

Kalçalarını itmek, derinlere dalmak istiyordu ama onun düşmesine izin vermeyeceğine söz vermişti ve kar yumuşak bir iniş yapacak olsa da, hiçbir şey uyarılmayı soğuk, ıslak çamurun teninizi kaplamasından daha hızlı öldüremezdi.

Sessiz ormandaki tek ses iniltileri ve onun kaygan bedeninin kaymasıydı. Kadının daracık amcığı adamın etrafına ısmarlama bir kılıf gibi oturmuştu ve kadın orgazma yaklaştıkça daha da sıkıyordu.

İnleyerek önce onun bitirmesi için kendisinininkini çalıştı.

Çıglıkları hızlandıkça kalçaları da hızlandı ve adam lanet okuyarak elini klitorisinden diğer kalçasına götürdü ve kız etrafında titreyip onu dölüyle kaplayana kadar hareketlerini hızlandırmaya yardımcı oldu.

Dik durdu, onu çok sert bir şekilde yere çarpmamaya çalışıyordu. Amelia kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Onlara karşı mırıldandı, "Seni seviyorum, dostum."

Rennick gelmedi; dudaklarında onun adıyla patladı ve onu ağzına kadar doldurdu. Kadının tonik kullanıp kullanmadığını bilmiyordu, umurunda da değildi. Onun kendi çocuğuna hamile olduğunu düşünmek, bunu gerçekleştirmek için krallıkları yok etme isteği uyandırdı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, nefesleri soğuk havada birbirine karışıyordu. "Sonsuza kadar."



Ora, cebine sıkıştırdığı bir şişe kutsal yağla, hedefine bir adım daha yaklaşarak kraliyet memurunun ofisinden çıktı.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama Amelia'nın Rennick'in beynini yıkadığını ve çiftleşme bağlarını tamamladıktan sonra kaltağı öldüreceğini biliyordu.

Ora koridorda hızla babasının ofisine doğru ilerledi ve geniş bir gülümsemeyle başını içeri uzattı. "Merhaba babacığım!"

Babası başını kaldırdı ve kalemını yere bıraktı. "Merhaba, tatlı bezelye. Burada ne yapıyorsun?"

"Ben her zaman buradayım," diye kıkırdadı ve onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Demek istediğim, ofisimde ne yapıyorsun?" Ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Rennick bugün yok ve Finn de antrenman yapıyor."

Bu yüzden buradaydı.

Suratını astı. "Burada başka arkadaşlarım da var ama Rennick'e bir soru sormam gerekiyor. Dün bir toplantı yapacaktık ama isyancılar saldırdı. Nereye gittiğini biliyor musun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bir zamanlar babası, Ora ve Rennick'in eş olduklarını ve kralın, prense evlenmeden önce yaban yulaflarını ekmesi için zaman vermek amacıyla Rennick'in eşini bulduğu konusunda yalan söylediğini düşünüyordu. Ama Amelia'nın gelişinden beri Ora'nın babası garip davranıyordu. *Amelia'nın Rennick'in eşi olduğuna dair söylentilere inanıyor muydu?*

"Ava gitti ve bu öğleden sonra dönecek. Eminim o toplantı için sizi arayıp bulacaktır. Ormanda koşuşturmanıza gerek yok."

Babası konuşmasını bitirmeden ayağa kalktı ve masasının etrafında dönerek yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler baba."

"Bir değil. Eminim Rennick toplantınızı yeniden planlayacaktır, eğer endişelendiğiniz buysa."

Çoktan kapıya varmıştı, koridora babasına veda etmek için el sallıyordu. Ora eşinin nerede avlanmayı sevdiğini çok iyi biliyordu.



Ora, Rennick'i bulmak için çocukların ona öğrettiği iz sürme becerilerini kullanarak ormanda ilerledi. Dehşet içinde, biri diğerinden çok daha küçük olan iki iz kümesini takip etti. *Amelia*.

Ora dikkatle dinledi. Onunla yüzleşmeden önce dudaklarına kutsal yağı sürmesi gerekiyordu.

Eğer Rennick aralarındaki bağı tanımazsa, onu bu bağı tamamlamaya zorlayacaktı. Başından beri haklı olduğunu görecekti.

Bütün gece bunu düşünmüştü. Önce dilini ve dudaklarını kutsal yağla yağlayacak ve dilini ağzını kanla dolduracak kadar sert ısıracaktı. gafil avlamak zor olacaktı, özellikle de Amelia oradayken, ama tek yapması gereken ağzını onunkine bastırıp yağı aktarmak ve sonra da kanını akıtacak kadar sert ısırmaktı. Adamın onun kanını yutmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Kusursuz bir plandı.

Kulaktan kulağa sırtarak karda aceleyle ilerledi ve arkadaşının izlerini takip ederek doğaçlama düğününe gitti.

7z

Amelia yayını arkasında tutuyordu. "Yayımı kırmayacaksın."

Rennick inatçı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Avlanmayı sevmiyorsun. Ora'nın sana almam için beni kandırdığı her şeyi yok ediyorum."

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Hayır, yapmayacaksın. Sana hediyeleri anlamları nedeniyle sevdiğimi söyledim. Eğer eşyalarımı kırarsan, günün geri kalanında seninle konuşmam." Pek bir tehdit sayılmazdı ama yeterliydi.

Hayal kırıklığıyla kısık bir hırıltı çıkardı. "Saçmalıyorsun. Sana eskilerinin yerine her şeyin daha iyi bir versiyonunu alacağım."

"Yeni bir kolye, bot ya da başka bir şey istemiyorum. Sahip olduğum şeyleri istiyorum."

Arkadaşı tereddüt etti. "Senin kolyen de mi berbat?"

Kolyesini kapattı ve geri çekildi. "Eğer kolyemi , seni asla affetmem."
Bir çıkmaza girmişlerdi. "Eşyalarını yok etmeyeceğim," diye kabul etti,
"ama sana yenilerini alacağım. Gelecek hafta alışverişe çıkmaya hazırlan."

Ona muzaffer bir gülümseme fırlattı. "Yarın elbiselerimden birini ve
botlarımı giymeyi planlıyorum."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Nefret ettiğin kıyafetlerle
evlenmeyeceksin." "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye karşılık
verdi, gülümsemesini gizleyerek. Eğer o
Onu kızdırmanın bu kadar eğlenceli olduğunu bilseydi, bunu daha önce
yapardı.

En büyük hatası gözlerini üç saniyeliğine ondan ayırmasıydı; bunu onu
havaya kaldırıp bir patates çuvalı gibi omzunun üzerinden attığında fark etti.
Yayı yere düştü ve diğer okları da sadaklarından kaydı.

"beni!" diye güldü, adam kışını tokatladığında çılgılık attı. Adam onun
kışına tekrar vurdu. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." "Ama
yayımı düşürdüm." Ayaklarını hafifçe tekmeledi.

Kıkırdayarak onu yere indirdi ve o da eşyalarını toplamak için eğildi.

Kalçalarını tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Böyle eğilmeni seviyorum."

"Doyumsuzsun." Omzunun üzerinden ona baktı. Adamın gözlerindeki
hayvani bakış ona bir fikir verdi.

Yüzünü ona dönerek hafifçe göğsüne bastırdı ve geriye doğru yürüdü.
"Hadi bir anlaşma yapalım."

Bir yandan çenesini ovuşturuyor, bir yandan da onu aşağı yukarı
süzüyordu. "Dinliyorum."

"Eğer beni yakalayabilirsen, beni karda domaltarak becermene izin
veririm."

Gözleri parladı ve öne doğru bir adım attı ama kadın elini uzattı.
"Bacakların benimkilerden daha uzun ve sende Fae hızı var. Bir adım önde
başlamam adil olur."

Vahşi gülümsemesi kadının içinde bir heyecan yarattı. "Koş, küçük
dostum."

Onun gülümsemesine kendi alaycı gülümsemesiyle karşılık vererek
arkasını döndü ve ormana doğru koşmaya başladı.



Rennick eşinin ağaçların arasında kayboluşunu izledi, önümüzdeki birkaç dakika içinde onun içinde olacağını biliyordu. Ora ona arkadan yaklaştığında bu düşünceler durdu. "İşte buradasın," diye mırıldandı.

Ondan uzaklaştı, gardını düşürdüğü için kendine kızdı. Onun geldiğini bir mil öteden duyması gerekirdi ama şehvet bağımlısı zihni sadece eşine odaklanmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, onun hilekâr tavırlarından bıkmıştı. Cevabını durdurmak için bir elini kaldırdı. Ama fark etmedi. "Sarayı terk etmen ve bir daha asla dönmemen gerekiyor. Bu vesileyle saray topraklarına adım atman yasaklanmıştır."

Yüksek sesli soluğu ağaçların arasında yankılandı. "Bunu kastetmiyorsun."

"Asla daha fazlasını kastetmedim Ora ve eğer kendi rızanla gitmezsen seni öldürürüm. Öyle ya da böyle, gidiyorsun."

Dudağı titredi ve ona doğru ilerledi. "Ren, *benim*. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık."

"Kafanı ön kapıya kazık çakmamın tek nedeni de bu," dedi, sesi buz gibiydi. "Fikrimi kolayca değiştirebilirim ve eğer Amelia seni görür ve bu onu üzerse, değiştiririm."

"Buraya kendi özgür iradenle mi geldin?" diye fısıldadı, gözleri etrafı tararken.

İfadesi onu hazırlıksız yakalamıştı. "Öyleyim ve sen hoş karşılanmıyorsun. Git buradan. Bu sana son uyarım."

Bir şeyler fısıldadı, ağzını kapattı ve yüzünü buruşturdu. Adam onun tartışmasını, kalmasına izin vermesi için yalvarmasını bekledi ama kadın hiçbir şey söylemedi.

Gözleri büyüdü ve arkasını işaret etti. Değerlendirmek için döndü ama hiçbir şey bulamadı. *Dikkatini dağıtan bir şey* olduğunu, kız ona doğru hızla yaklaştığında çok geç fark etti. Dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve derisini parçalayacak kadar sert bir şekilde ısırdı. Ağzına metalik bir tat doldu ve onu iterek uzaklaştırdı.

Yakıcı bir acı göğsünü ısıttı ve dizlerinin üzerine çöktü. Yabancı bir öfke onu içten dışa yaktı ve kendi öfkesine karıştı. *Amelia*.

Ayağa kalkmaya başladı ama Ora'nın sözleri onu yerinde tuttu. "Gördün mü? Sana dost olduğumuzu söylemiştim, *kocacığım*."

Amelia'nın arkadaşı onu şimdiye kadar bulmuş olmalıydı. Onu tanıyorsam, saklanıyordur ve ortaya çıkıp onu korkutmak için bekliyordur. Onu tekrar becerdiği sürece umurunda değildi.

Geldiği yoldan koşarak geri döndü, bir ağacın etrafından dolandı ve önündeki manzara durdu. Ora uzakta bir yeri işaret etti. Rennick bakmak için döndüğünde ona saldırdı ve vücudunu onunkine çarptı. Saf, katıksız öfke Amelia'nın içini parçaladı.

Hiç düşünmeden ileri atıldı ve görünmez olmayı diledi. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama denemek zorundaydı. Eğer doğru hatırlıyorsa, Rennick onun büyüsünü görebilecekti ama Ora göremeyecekti. Arkadaşı dizlerine vurdu ve öfkesi daha da alevlendi. Eğer Ora ona zarar verirse, yavaş yavaş ölecekti.

Amelia onlara doğru yaklaştı ve Ora'nın Rennick'in kocası olduğunu iddia ettiğini duydu. Öfkeyle kükredi ve ayağa kalktı. Ora ondan uzaklaştı ama Rennick ona doğru ilerleyemeden Amelia, "*Dur!*" diye bağırdı.

Ora'nın ölümü onun ölümüydü.

Rennick arkasını döndü ve Amelia'nın yüzünde bir şey görmüş olmalı ki kenara çekildi. Amelia arkadaşına yaklaştı ve botlarının altındaki karın bozulmamış gibi görünmesini isteyerek yanından geçerken av bıçağını botundan çekip aldı.

Ora bir daire çizerek döndü ve etrafı taradı. "*Çok geç kaldın!*" diye bağırdı Rennick'e dönmeden önce. "*Biz evliyiz ve sen de benimsin.*"

Amelia onun arkasına geçti, büyüsunü bıraktı ve Ora'nın başını saçlarından tutup geriye çekti. "*Hayır, değil amına koyayım,*" diye hırladı ve bıçağını Ora'nın boynuna derisini delecek kadar sert bir şekilde bastırdı. "*Eğer kıpırdarsan, karı kanınla boyarım.*"

Ora inledi, gözleri Rennick'e yalvarıyordu. "*Eşine zarar vermesine izin verme.*"

Amelia onun saçını daha sert çekti. "*Onunla konuşma.*" Gözleri Rennick'inkilerle buluştu ve sadist herif o kadar geniş gülümsedi ki yüzünün ikiye ayrılabilceğini düşündü. Bıçağını Ora'nın derisine daha da sapladı ve eğildi. "*Cehenneme gittiğinde Orcus'a benden selam söyle.*"

Ora çırpındı ve çığlık attı ama Amelia bıçağı boğazından geçirdi ve gözlerinden hayatın çekilişini izlemek için onu yerinde tuttu.

Ora avuçlarında gevşemeye başladığında gerçekler tekrar yüzüne çarptı. Amelia cesedi bıraktı ve şok içinde sendeleyerek geri çekildi. *Bir insanı öldürmüştüm.*

Rennick onu nazikçe kanlı sahneden uzaklaştırdı ve sakinleştirmeye çalıştı. Onu.

"Onu ben öldürdüm," diye kekeledi, gözlerini kandan ayıramıyordu-sırılsıklam kar.

Rennick onun çenesini tuttu ve kendisine bakmaya zorladı. "*Sorun yok, aşkım.*"

Senin olana dokundu. Onu öldürmemiş , ben öldürürdüm."

"Sana kocam dedi," dedi, hâlâ şaşkındı. "*Sen benimsin.*" Rennick alnını onunkine bastırdı ve başını salladı. "*Ben seninim.*"

Geri çekildi ve kolunu ağzının üzerinde gezdirdi. Amelia onun dudaklarını kaplayan kanı görünce nefesi kesildi. "*Kanaman var.*"

Yere bir ağız dolusu kan tükürdü. "*Beni ısırıldı.*" Amelia'nın sesi karardı. "*Ağzını sana mı dayadı?*"

Rennick göz kırptı ve kırmızı dudaklarını yaladı. "Seni bu şekilde görmek hoşuma gidiyor." "Hiç komik değil," diye ama kızgınlığı dehşete dönüştü. Yüzündeki bir saç telini itmeye çalıştı. Sağ eli kanla kaplanmıştı ve onu kaldırdı. "Aman Tanrım."

Gözleri kafasının içinde geriye yuvarlandı ve her şey karardı.



Rennick saraya geri dönerken hoşnutsuz Amelia'yı kucağına aldı. için endişeleniyordu; bir lelker öldürmeyi *düşünerek* ağlamıştı.

-Kim olsun bir insanı öldürmek onun doğasında yoktu.

"Yürüeyebilirim," diye yüzüncü kez itiraz etti.

Eğildi ve kızın güzel yüzünü gölgeleyen kaşlarını gagaladı. "Bayılmışsın. Bir daha asla yürümene izin vermeyebilirim."

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandı. Kadın tekrar konuşmadan önce bir süre adımlarına eşlik eden dostane bir sessizlik oldu. "Durmazdı. Sana olan saplantısı buna izin vermezdi."

Rennick ona daha sıkı sarıldı. "Biliyorum aşkım. Sen onu öldürmeseydin, ben öldürecektim derken yalan söylemiyordum. Öyle ya da böyle, bugün o ormanda ölecekti."

"Onu öldürdüğüm için kendimi kötü hissetmiyorum." Serbest elini çaresizce kaldırdı. "İçimde bir şey koptu."

"Onu öldürmek dünya için haklı görülemeyebilir ama benim için yaptığın şey seni daha da çok sevmemi sağladı."

Nefesinin altında kulağa çok benzeyen bir şeyler mırıldandı,
"Berbatsın."

Ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Ama hoşuna gidiyor."

Ağır bir iç çekişle başını onun göğsüne yasladı. "Seviyorum." Kadın yanağının iç kısmını çiğnerken adam aşağıya baktı. "Herkes ne söyleyeceğiz?"

"Bir şey yok." Onu kollarının arasına aldı. "Bir canavar onu herkesten önce bulacaktır."

"Bunu bilemezsin."

"Yola çıkmadan önce üzerine sülün yemi döktüm. Muhtemelen biz konuşurken biri onu sürüklüyordur."

Amelia biraz yeşile döndü. "Wulfer nedir?"

"Dağ Krallığı'na girerken gördüğümüz ve seni kucağıma attıran canavar." Gözleri kızın dudaklarına kaydı. "Beni bir saat boyunca acı verici derecede sert bir aletle gezmeye zorladın."

"*Rennick*," güldü. "Tek düşündüğün bu mu?"

"Hayır." Kaşlarını oynattı. "Ben çok iş yaparım." Bu onun daha çok gülmesine neden oldu ve eğilip alnından öptü. "Bu sesten asla bıkmayacağım." Derin bir nefes aldı ve endişesi ona doğru bastırdı. "Ne oldu aşkım?"

"Neden ikinizin evli olduğunu düşündü?"

Rennick'in yüzü fırtınalı bir hal aldı. "Evlilik bağını zorlamaya çalıştı ama o bir aptal. Taraflardan biri istemezse, istekli olduğunu söylese de söylemese de evlilik bağı kurulamaz."

Yüzü anlayışla aydınlandı, sonra tiksintiyle çarpıldı. "Bu yüzden ağzında kan vardı. Eğer onu tekrar öldürebilseydim, öldürürdüm."

Kızın ona bakışı Rennick'i bütün bir lejyonla çıplak elle savaşıp kazanabileceğine inandırmıştı ve kız ona parlak bir gülümseme gönderdiğinde, hiçbir şeyin onları ayıramayacağını biliyordu. Bunu deneyen herkes ardında başka bir ceset bırakacaktı.

7g

Amelia ve Rennick günün yorgunluğunu attıktan sonra akşam yemeği için hazırlanmak üzere soyunma odalarında durdular. Amelia ormanda yaptıklarından dolayı vicdan azabı duymayı bekliyordu ama pişmanlık duymadı.

Ora'yı öldürmemişti çünkü kadın onun eşini istiyordu. Yakışıklı yüzü ve tahtıyla 1.75 boyunda, saf kas gücüne sahipti; herkes onu istiyordu. Bunu yapmıştı çünkü defalarca reddedilmesine rağmen Ora, Rennick'i çalmak için peşinden koşmaya devam etmişti. Amelia *buna* tahammül edemezdi.

Dengeleyici bir el omzuna indi. "Solgunsun," diye gözlemledi Rennick, nemli başını hissederek.

"Çok fazla kan vardı," diye mırıldanarak alabalık kolyesine uzandı. "Midemi bulandırdığını biliyorsun."

Büyük bir el onunkini örttü. "Bunu takmak zorunda değilsin." Kolyeye sanki onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi ters ters baktı. "Hiç balık tutmamış birinin alabalık kolyesi istemeyeceğini bilmeliydim."

"Kolyemi çöz." Kadın adamın eline hafifçe vurdu ve adam kolyeyi geri aldı.

"Eğer yapamayacaksan bu geceyi iptal edebiliriz. Üzgün olman çok doğal." "Üzgün değilim." Kolyeyi boynunun etrafında dolaştırdı ve o. "Ah." Zincir, boynundaki hâlâ taze olan ısırık izinin üzerine oturmuştu. Banyodan sonra bandajı değiştirmeyi unutmuştu. "Yeni bir bandaja ihtiyacım var, yoksa zincir kabuk bağlayan yerleri ovacak."

Rennick banyoya girdi ve çeşitli tıbbi malzemeler içeren metal bir kutuyla geri döndü.

"Yaralarınızı kendiniz mi sarıyorsunuz?" diye sordu kutunun içini karıştırırken.

"Küçükken." Saçlarını yana yatırdı ve boynunu inceledi. "Zinciri yukarı kaldır."

"Yarın benim karım olacaksın," diye mırıldandı işi bittiğinde. "On beş yaşımızdan beri bu günü bekliyordum."

Onun sözlerini düşündü ve kaşlarını birbirine çattı. "Neden on beş?"

Eli kızın boynundan düştü ve beline dolandı. "Adını duyduktan sonra, eşin olarak sana karşı bir görev duygusu hissettim, ama sonra seni gördüm ve eş olsun ya da olmasın başka kimsenin yapamayacağını biliyordum."

"Ne demek *'eşim ya da değil'*?"

Boynunda asılı duran alabalık kolyesini parmakladı. "Seni daha önce hiç görmemiştim ve Finn seni elinden geldiğince iyi tarif etti. Seni ve Clover'ı o sabah yetimhaneden çıkarken gördüm ama kimin kim olduğunu bilmiyordum."

Gözleri hafifçe büyüdü. "İkimiz de uzun boylu ve sarışınız."

Başını salladı. "Eşimin duygularına odaklanmaya çalıştım ama güçlü bir şey çıkmadı ve seni takip ettikçe daha da mest oldum. Hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeye sahiptin ve Clover'la okuduğun kitap hakkında konuşma şeklin sarhoş ediciydi. Heyecan gözlerinde parlıyordu ve o zar zor cevap verse de sen devam ettin."

Amelia bu adamı bir eş olarak hak etmek için ne yaptığını merak ederek hayranlıkla dinledi.

"bağ kurduğum önemli değildi; istediğim sendin. İkiniz okul binasının merdivenlerini tırmandınız ve başka bir kız bir şey istemek için adınızı seslendi. Ne olduğunu duymadım, çünkü eşim olduğunu anladığımda her şey yerli yerine oturdu. Annemin ölümünden beri ilk kez mutluydum."

Amelia'nın gözlerinin arkası ısındı ve aralarındaki mesafeyi şefkatli bir öpücükle kapatmak için ayak parmaklarının üzerinde durdu. Dilleri birbirine karıştı ve adam onu usulca ısırduğında Amelia inledi.

"Akşam yemeğini bize getirtirim," diye fısıldadı dudaklarına ve onu gerçek dünyaya geri döndürdü.

"Akşam yemeğini atlayamayız." Geri çekildi. "Herkes bizi bekliyor."

Adam inledi ve onu serbest bıraktı. "Yolu göster, aşkım."



Amelia kendini dengelemek için Rennick'in elini sıkıca kavradı. Yemekte sadece Callum ve Amos değil, tüm personel de olacaktı. En azından, kralın eşi olduğu söylentileri şimdiye kadar Cennet'in diğer tarafına ulaşmış olduğundan, öyle olacaklarını varsayıyordu.

Bu gece, onu Rennick'in eşi olarak resmen ilan edeceklerdi.

Rennick eğildi ve onun kulağına yaklaştı. "Ne zaman gitmek istersen, o zaman gideriz."

Dengeleyici bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi ve ona biraz daha yaklaştı. "Ben hazırım."

Bir muhafız kapıyı açarak ikisini de selamladı ve Amelia onun kulaklarını görünce kısa bir süre durakladığını fark etti. Nazikçe gülümsedi. Onu korkutamazlardı.

Büyük odaya girdiklerinde Amelia podyumda arkadaşlarını aradı. Finn ve Clover'ın arasında oturan Fawn'ı gördü ve rahatladı.

Amelia'nın adımları durakladı. "Clover?"

Herkesin dikkatini çekmek istememişti ama yanındakilerin merakını kazanacak kadar yüksek sesle konuşmuştu ve gözleri en eski arkadaşıninkilerle kilitlendiğinde Rennick'in elini bırakıp koşmaya başladı.

İşte o zaman ev özlemini hissetti. Tanıdık bir yüze ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Clover onu podyum merdivenlerinin dibinde karşıladı ve kucakladı.

"Arkadaşım olduğunu biliyordum," diye Clover'ın omzuna doğru.

Clover onu geri itti, yıkılmış görünüyordu. "Arkadaş olmadığımızı mı sanıyordun?"

Amelia onu başından savdı. "Bu kendi kendime yaptığım bir şakaydı." Kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etti ve ekledi, "Nadiren konuşurdun ve bazen bana seni yalnız bırakmamı söyleyemeyecek kadar kibar olduğunu düşünürdüm, ama içten içe durumun böyle olmadığını biliyordum."

Clover güldü, Amelia'nın nadiren duyduğu bir sestir bu. "Konuşmayı sevmem ama dinlemeyi severim. Her zaman söyleyecek çok şeyin vardı."

"Notumu aldın mı? Evdeki posta kutuna bıraktım." Clover'ın yüzündeki suçlu ifadeyle Amelia'nın kalbi hızlandı. "Neymiş o?"

"Eve taşındım," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

Eve mi taşındılar? Onların evi pansiyondu. Amelia arkadaşının ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu çünkü hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Eğer Clover çoktan taşındığı için Amelia'nın notunu almadıysa, o zaman bu... Amelia'nın eli ağzına gitti. Kesinlikle yanılıyordu. Clover bunu yapmazdı ama yine de korkusunu dile getirdi. "Veda etmeden mi gittin?"

Clover, Amelia'nın yüzündeki kederli ifadeyi görünce ellerini birbirine doladı. "Nerede olacağını biliyordum ve sen yerleştikten sonra ziyaret etmeyi planlamıştım."

Amos onlara yaklaştı, gözleri Clover'a yapışmıştı. "Bunu özel bir yere götürmeliyiz."

Rennick kabul etti ve onları başka kapısı ya da penceresi olmayan zarif bir oturma odasına açılan yan kapıdan geçirdi.

"Burası neresi?" Amelia odayı gözden geçirdi. "Şatafatlı bir oturma odası neden yemek salonuna bağlı olsun ki?"

Rennick kapıyı kilitlemek için çelik bir çubuk indirdi. "Burası kraliyet ailesi için ses geçirmez bir kasa odası."

"Sarayın bir haritasına gerçekten ihtiyacım var," diye mırıldandı Amelia nefesinin altında ve Amos'a döndü. "Neden buradayız?"

"Clover'ı sana göz kulak olması için gönderdim," dedi, gözlerini hâlâ onu titizlikle görmezden gelen Clover'a dikerek.

Amelia gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Rennick aralarındaki mesafeyi kapattı ve elini kadının sırtının alt kısmına koydu.

"Babam beni yürümeye başladığım andan itibaren herhangi bir savaşçı kadar iyi dövüşmem için eğitti," diye araya girdi Clover, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "On üç yaşımıdayken ağabeyin beni buldu ve seni korumam için gönderdi."

"Anlamıyorum." Amelia ayak uydurmakta zorlanıyordu. Daha ne kadar sırıla başa çıkabileceğini bilmiyordu. "Sen bir insansın ve o yirmi beş yaşına kadar Çöl Krallığı'nı terk edemezdi."

Clover rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve vahşi sarı saçlarını sivri kulağının arkasına itti. "Glamour. Ben Çöl Krallığı'ndanım."

Amelia ona bön bön baktı. "Peki ya ailen?" diye sordu, umutsuzca arkadaşının sevdiklerinden koparılmamış olmasını umuyor ve dua ediyordu. "Onlar öldü mü?"

Clover Amos'a baktı. "Hayattalar. Ellerinden geldiğince sık ziyarete geliyorlar."

Amelia'nın ağabeyinin bu kadar genç yaşta onu koruma yükünü taşımasından duyduğu suçluluk bir şeydi ama genç bir kızı evinden zorla çıkarmak? Bu çok fazlaydı.

Hiç düşünmeden Amos'un üzerine atıldı ve ona olabildiğince sert bir tokat attı. Clover irkildi ama Amelia onun yüzünde bir gülümseme belirtisi gördüğüne yemin etti. Rennick Amelia'yı arkasından itti ve Amos ağzı açık bir şekilde yüzünün yan tarafını tutarak durdu.

"On üç yaşındaki bir kızı krallığını terk etmeye mi zorladın?" diye bağırarak ona doğru hamle yaptı ama Rennick onu geri çekti. "Bu ne cüret? O daha bir *çocuktu*."

"Sorun yok," diye ısrar etti Clover, Amelia'yı sakinleştirmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Amelia eşinin ellerinde debelenmeyi bıraktı ve gözlerini arkadaşına dikti. "Ailenden ayrılmak mı istedin?"

Clover'ın ağzı bir şey söylemek için açıldı ama sonra kapandı. Clover Amelia'nın bakışlarından kaçınınca Amelia, Rennick'in kalçalarını sıkan ellerini görmezden gelerek eğildi. Terliklerinden birini hızla çıkarıp kardeşinin kafasına doğru fırlattı ama o darbeyi ön kollarıyla savuşturdu.

"Yeter!" diye bağırды yumruklarını sıkarak.

Rennick, "Ona bir daha bağırırsan Çöl Kralı, bağırarak bir ses kutun bile kalmaz," diye uyardı.

Amos ellerini havaya kaldırdı. "Ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?" Amos'un sesindeki acı Amelia'yı şaşırttı ve onun

diğer ayakkabısını tutarak. "Onu göndermek için aramadım. Onu bulduğumda antrenman yapıyordu ve o zamanlar benden daha yetenekliydi. Bu yüzden onu sana göndermek gibi aptalca bir fikre kapıldım."

"Neden?" Amelia sordu. "O noktaya kadar gayet iyiydim."

Rennick gibi o da bir adım öne çıktı. "Çünkü eşin seni aramaya geldiğinde, sadece Çöl tahtına karşı değil, ona karşı da kim olduğunu öğrenirlerse sırtında daha büyük bir hedef olacağını biliyordum." Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Clover yetenekli ve gençti; kimse ondan şüphelenmezdi." Suçluluğunun altında ezilmiş görünüyordu. "Çocuktum ve aptalca bir karar verdim."

Ona baktı, devam etmesini bekledi ama . "Peki ne zaman aklın başına geldi? Neden ona eve gidebileceğini söylemedin?"

"Öyle yaptı," diye konuştu Clover. "On altı yaşına geldiğimizde geri dönmemi istedi ama ben ona hayır dedim."

Amelia alnını ovuşturdu, onu seven bir ailesi varken kızın neden kaldığını anlayamıyordu. "Ve bu senin için sorun değil miydi? Müstakbel krala bir şey borçlu olduğunu düşündüğün için kalmadın mı?"

Clover dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Çöl Krallığı'nda olmak gibi bir arzum yoktu ve ona hiçbir şey borçlu değilim."

Amelia kardeşine baktı. "Sadece bir çocuk olduğunu biliyorum," dedi ona, "ama gelecekteki kralı olarak ondan bunu istemek çok acımasızca bir şeydi ve duygularını takdir etsem de, suçluluk duygusunu da taşımak zorundayım."

"Kimse kararımdan benim kadar pişman olamaz." Sesindeki derin hüznün Amelia'nın kalbinin biraz kırılmasına neden oldu.

Kapının yanındaki zil neşeli bir şekilde çaldı ve Rennick kapıyı açmak için çelik kirişi kaldırdı. Callum kafasını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı?" Odayı gözden geçirdi ve Amos'un kırmızı yanağında durakladı.

Amelia Clover, Rennick ve Callum'a, "Siz üçünüz önden gidin," dedi. "Amos ve ben birazdan orada olacağız."

Rennick istemeyerek de diğerleri dışarı çıktı.

Amos yorgun görünüyordu, gözlerinin altındaki gölgeler belirginleşmişti ve Amelia ne kadar zamandır orada olduklarını merak etti. "Başka birine ihtiyacım yok-"

Kollarını ona dolayarak cümlesini yarıda kesti ve adam kollarını onun kollarının altına sıkıştırarak dondu kaldı.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum." Onu serbest bıraktı ve geri çekildi. "Büyürken tek istediğim bir ailem olmasıydı. Birinin çıkıp geleceğini hayal ederdim."

beni sahiplenmek için. Clover'ın benim yüzümden kendi evini terk etmek zorunda kaldığını bilmek yutulması zor bir lokma."

Amos, Amelia'nın anlamaya başlayamayacağı şeytanlar tarafından lanetlenmiş gibiydi. "Her gün pişmanlık duyuyorum."

Amelia onun omzuna garip bir şekilde vurarak, "Onun ve ailesinin ömür boyu hazır olmasını sağlayacağız," diye söz verdi.

"Denedim," diye yanıtladı uzun bir iç çekişle. "Her seferinde reddediyor ama o ve ben bunu daha sonra çözeceğiz. Durumumuzu konuşmamız gerekiyor." İkisinin arasını işaret etti. "Geriye kalan tek ailem sizsiniz ve sizi daha yakından tanımak istiyorum."

Amelia ona tekrar sarıldı ve Amelia onun şefkati karşısında kaskatı kesildi. "Sarılmayı sevmiyorsun, değil mi?"

Adam hareket etmeye çalıştı ama kadın onu sıkıca tuttu. "Onlardan nefret ediyorum," dedi rahatsız bir şekilde.

Güldü ve onu bıraktı. "Ben de seni tanımak isterim." Adam gülümsedi ve kadın da ona on katıyla karşılık verdi. "Arkadaşım beni herkesin önünde omzundan çekıştıirmeden önce yemeğe gidelim."

7μ

Amelia yataklarında Rennick'in kucağına oturmuş, o da sırtının çıplak tenini okşuyordu. O günkü nikâh törenlerinden önce yalnız kalmak istemişlerdi.

Ağızları mükemmel bir senkronizasyonla birlikte hareket etti ve adam doğrudan kadının kalbine vuran hayvani bir ses çıkardı. Kadın kendini onun elinden kurtardı ve yataktan indi. Rennick onu takip etmeye çalıştı ama Rennick bir elini onun omzuna koyarak ayağa kalkmasını engelledi.

"Ne yapıyorsun, küçük dostum?"

Aletinin başından ön sperm sızdı ve kadın onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kadın elini etrafına doladığında siki seğirdi ve adam dişlerinin arasından hava emdi. "Eğer buna başlarsan, durmam mümkün olmayacak."

Öne doğru eğilerek dilini adamın aletinin üzerinde gezdirdi. "Bunu yapmanı istemiyorum."

Adamın başı acı dolu bir iniltiyle geriye düştü ve kadın tekrar yalayarak ucunu ağzına aldı. Aletin başının yakınında küçük bir düğüm vardı ve dişlerini hafifçe üzerine sürttüğünde, adam sıçradı ve saçlarını yumrukladı.

Gülümseyerek, öğürmeden başını indirebildiği kadar indirdi ve elini kullanarak adamın uzunluğundaki farkı kapattı. Adını fısıldadı ve kalçalarını titreştirirken saçlarını yumruğunun etrafına sardı.

"Keşke kendini görebilseydin," diye homurdandı. Adam boğazının arkasına vurduğunda öğürdü. "Yut, aşkım." Tekrar öğürdü ama her hamlede onu yutmaya çalıştı. "Siktir, Amelia." Geri çekildi, sikini dudaklarından kurtardı ve yüzüne boşalırken onu yerinde tuttu, tuzlu salınımıyla kapladı.

Sersemlemiş bir halde, yüzüne damlayan döllere ona baktı. Adam sessizce ayağa kalktı, onu kucağına aldı ve yatağı yatırdı. Elleri nazikçe yüzünde gezindi, dölleri losyon gibi ovuşturdu.

Tahrik mi olacağını yoksa iğreneceğini mi bilemiyordu ama düşünceleri adamın ipeksi sesiyle bölündü. "Benim sıram." Yatağın kenarına diz çöktü ve dirseklerini bacaklarının arasına dayadı. "Dizler yukarı."

Ağı hassas tenini kapladığında rahatlayarak iç çekti ve kalçalarını yüzüne doğru yuvarladı. O ana kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti ve adamın klitorisine saldırması sinirlerini çılgına çevirdi. Sıcak dili kıvrımlarında gezindi ve aklıtan ölmek üzere olan bir adam gibi onun uyarılmışlığını yalayıp yutarken her santimini izledi.

Saçlarını elleriyle sıkıca kavrayan kadın, başını istediği yere doğru yönlendirdi ve adam onayladığını mırıldandığında başını öne eğdi.

"Rennick," diye nefes aldı adam büyük bir parmağını içine sokup birkaç kez pompaladıktan sonra bir parmak daha ekledi. Kadın sağa sola savrulana kadar işkencesine devam . Kadın parmaklarını yüzüyle değıştirdi. Kirli sakalları amını tırmalıyor, içinden daha fazla şok geçirmesine neden oluyordu.

Kadının son doruk noktası da yatıştı ve adam dizlerinin üzerine çöküp kadının gözlerinin içine bakarak orgazmın kanıtlarını tenine sürmeden önce ona son bir kez yaladı.

"Sakın beni yüzünden silmeye kalkma," diye söylendi adam, kadının üzerine sürünerek. "Buna izin vermeyeceğim."



Rennick karda, yıldızların ve ayın altında durmuş, yıllar önce ona verdiği çirkin elbiselerden birini giymiş olan Amelia'ya bakıyordu; üzerinde pembe, mor, kırmızı çiçekler ve sarı sarmaşıklar olan çirkin kahverengi bir şeydi bu. O bir aptaldı. Yeşil çizmeleri eteklerinin altından görünüyordu ve altın alabalık kolyesi boynunda asılıydı. Sarı saçları iki bukleye yüzünden uzak tutulmuş, yuvarlak kulakları ortaya çıkmıştı; yanakları ve burnu soğuktan kızarmıştı.

Onu dehşete düşürecek şekilde, törende kıyafetini "göstermek" için ceketini çıkarmakta ısrar etmişti. Bunun bedelini daha sonra ödeyecekti.

Kız onun bakışlarını yakaladığında, adam dudaklarını yalayarak bir gösteri yaptı ve kız başını salladı. Odalarından çıkmadan önce kendini banyoya kilitlemiş ve adamın döllerini yüzünden yıkamıştı. Adam onun da aynısını yapması için yalvarmasına aldırmamıştı ve her damlasını dudaklarından çoktan yalamış olsa da, onunla alay etmekten zevk alıyordu.

Clover, Fawn, Amos, Echo ve Birdie Amelia'nın yanında; babası, Finn, anne tarafından büyükannesi ve Reyna da Rennick'in yanında duruyordu. Greta yakındaki bir ağaca tünemiş, Eddy ise paltolarından birini giyerek Amelia'nın ayaklarının dibine oturmuştu. Charlie'nin yokluğu fark edilmemiş değildi ve Rennick vaşağın onun *tanıdığı* olduğu konusunda yanıldığından korkuyordu.

Kraliyet nikâh memuru başını Rennick ve Amelia'ya doğru eğdi. "Amelia Stratton, kendi özgür iradenizle mi buradasınız?"

Sinirleri Rennick'in göğsünde dalgalandı ama yine de omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. "Öyleyim."

Nikâh memuru küçük bir şişe çıkardı ve parmağına kutsal yağ sürdü. Amelia boynunu açtı ve adam boynu ile omzu arasındaki çukurun üzerine bir çizgi çekti. Aynı işlemi Rennick'e de uyguladı ve yağla işaretlenmiş boyunlarıyla karşı karşıya durduklarında Amelia'nın endişesi arttı.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandı sessizce. "Ya bayılırsam?" "Sadece bir kez bayıldın." Sırıttı. "Eğer bir daha yaparsan Kardeşin seni kaldırsın ve Clover ağzını açık tutsun, biz de senin için yapalım."

Gözlerini kısmıştı. "Hiç komik değilsin."

Dudakları kıpırdadı ve kızın gözlerinin daha da kısılmasına neden oldu.

"Şaka yapmıyordum, aşkım."

Nikâh memuru boğazını temizledi. "Siz ikiniz hazır mısınız?"

Amelia, nikâh memurunun elindeki küçük hançeri görünce titredi.

"Hazırız," diye duyurdu Rennick. "Önce sen gitmek ister misin, aşkım?"

Yutkundu. "Bence önce sen gitmelisin." Gözlerini sımsıkı yumarak boynunun yağlı tarafını ortaya çıkarmak için başını yana eğdi.

Nikâh memuru hançeri Rennick'e uzattı ve o da küçük bıçağı yağa tutarak kan çekecek kadar derin ama gerçek bir hasar vermeyecek kadar sık bir çizgi kesti.

Öne doğru eğilerek tenindeki yağı ve kanı yaladı ve yutkundu. Alaycı bir şekilde onu tekrar yaladı ve kulağının arkasındaki noktayı öptü, kız titrediğinde hafifçe güldü.

Gözlerini açtı ve titreyen elini uzattı. "Ya seni öldürürsem?"

Başkasına şaka gibi gelebilirdi ama Rennick onun endişesini hissetti. "Yapmayacaksın."

Bunun yerine parmaklarını batırabilirlerdi ama o bunu eski yöntemle yapmak istedi. Bazıları kutsal kan değişiminin boyundan yapıldığında daha güçlü olduğuna inanıyordu.

Hayatını onun ellerine teslim ederek boynunu ona uzattı ve soğuk çeliğin derisinde gezindiğini hissettiğinde bir kahkahayı bastırdı. *Deriyi kırdı mı ki?*

Adamın göğsüne vurdu ve eğilmesini işaret etti. "Sana ulaşamıyorum."

Kendini bir dizine indirdi ve onun kalçalarına tutundu.

"Yerden kalk," diye tısladı, diğerlerine bakarak. "Sadece biraz eğilmenizi istedim."

"Her zaman olduğum yerdeyim aşkım: ayaklarının dibinde, beni kendininmişim gibi sahiplenmeni bekliyorum."



Amelia, Rennick'in boynundaki kan damlasına bakmamaya çalıştı. Bir fae'nin çiftleşme bağıni mühürlemek için yapabileceği onca şey arasında kan da olmalıydı. Çekinerek öne doğru eğildi ve yağ ile kanı çabucak yalayarak uzaklaştırdı.

Metalik tat diline çarptı ama bir çocuk gibi öğürmeyi reddetti. Bunun yerine dik durdu, düşmediği için kendisiyle gurur duydu ama zaferi kısa sürdü.

Göğsüne yakıcı bir acı saplandı ve boğuk bir sesle dizlerinin üzerine çöktü. Ağla.

"Rennick," diye mırıldandı.

Rennick küfretti ve ona doğru uzandı. "Ona ne oluyor?" Nikâh memuru telaşla, "Bilmiyorum Majesteleri," diye cevap verdi.

Bu iyiye işaret olamaz.

"O iyi evlat," dedi Callum sakince. "Göğsüne bak."

Acı uzak bir anıya dönüştü ve rahat bir nefes alarak Rennick'in kolunu tuttu. "Geçti. Ben iyiyim."

Başını kaldırdı ve herkes şaşkınlıktan huşuya kadar değişen bakışlarla ona baktı.

"Göğsüne bak."

"Göğsümün nesi var?" Çirkin elbisesine baktı ve teninde koyu çizgiler olduğunu gördü. "Anlamıyorum."

Rennick kızın yakasına uzandı ve kız itiraz edemeden yakasını hafifçe yırtarak kendisine ters ters bakmasını sağladı.

"Sana bu elbiseyi saklamak istediğimi söylemişim," diye uyardı. Adam bir mil genişliğinde gülümsedi. "Bak."

Göğsünün sol tarafında daha fazla siyah çizgi dönerek bir desen oluşturdu. "Nedir bu?"

Amos gömleğinin düğmelerini açarak, "Bu senin *tanıdık* işaretin," dedi. Hafifçe açarak bir fennec tilkisi dövmesini ortaya çıkardı.

Eddy'ye ve tekrar Amos'un göğsüne baktı. "Bir *tanıdığım* var mı?"

Bilgi kafasına dank etti ve daha fazla yırtmak için elbisesinin üst uzandı ama Rennick onu durdurdu. "Eğer göğsünü daha fazla gösterirsen, buradaki herkesi öldürmek zorunda kalacağım."

Ayağa kalktı ve elbisesindeki karı fırçaladı. "Saçmalıyorsun. Bir aynaya ihtiyacım var."

Fawn, "Benim odam en yakını," diye teklif etti. Diğerlerine baktı. "Ama herkes sığmaz."

Amelia'nın gözü uzakta hafif bir bulanıklığa takıldı. Gözlerini kısarak kendisine doğru gelen ten rengi vaşağa gülümsedi. "Charlie!"

Diğerlerinin etrafından dolaştı ve onun ayaklarının dibinde durdu. "Üzgünüm, geciktim."

Etrafında döndü. Bu bir ses değildi ve şakaklarına masaj yaptı. "Bunu başka anlayan var mı, yoksa ben mi deliriyorum?"

Rennick bir elini onun koydu. "Charlie senin *tanıdığın*, aşkım. Hissettiğin her neyse oydu."

"Konuşabiliyorlar mı?" diye fısıldadı, başka bir şey söyleyemeyecek kadar sersemlemişti.

"Bir bakıma," diye onayladı Callum, Charlie'nin kürkünü okşamak için eğilerek. "Bağ aracılığıyla onun düşüncelerini hissedebiliyorsun."

Charlie'nin önünde çömeldi. "Neden onu daha önce duymadım?"

Callum doğruldu. "Tahminimce bağ yeterince güçlü değildi. Bir kraliyet büyüünün *bir tanıdıkla* bağ kuracak kadar olgunlaşması için on beş yıl geçmesi gerekir. Charlie'nin sana bu kadar erken gelmesine şaşırdım." Amelia'ya baktı. "Gerçekten de ilginç."

"*Ona sana öyle bakmayı kesmesini söyle, yoksa gözlerini oyarım,*" diyerek Charlie bağı aşağı itti.

Amelia bir kahkaha attı. "*Rennick gibi konuşuyorsun.*"

"Ne söyledi?" Rennick ona sordu.

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Önemli bir şey değil." Charlie'nin kedi ağzı aşağı doğru döndü ve Amelia bir kahkaha daha bastırdı. Elbette onun *tanıdığı*, kocasının vaşak versiyonu olacaktı.

Callum diğerlerine döndü. "Neden tebriklerimizi sunmuyoruz ve mutlu çiftin geceyi kendi başlarına geçirmelerine izin vermiyoruz?" Kendisini takip ederek oğlunu kucakladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Rennick başını sallayarak ona daha sıkı sarıldı. Callum onu serbest bıraktı ve kollarını Amelia'ya açtı. "Ailemize hoş geldin ufaklık."

Onun kucağına doğru adım attı. "Teşekkür ederim."

Babacan bir gülümsemeyle onu serbest bıraktı. "Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum." Oğluna başıyla selam verdi, Amelia'nın omzunu sıktı ve oradan uzaklaştı.

Finn yerini aldı ve elleri arkasında, yüzünde mahcup bir gülümsemeyle Amelia'nın önünde durdu. "Senden kaçtığım için özür dilerim." Rennick'e baktı. "Kocan beni senin yakınında görseydi, kafamı koparırdı."

Rennick homurdandı ve Amelia onun karnına dirsek attı. "Ona sarılacağım ve eğer beni durdurmaya çalışırsan bu gece bana dokunamayacaksın."

Rennick hırladı. Aslında *hırladı* ama tek *hırlayan* o değildi. Charlie'ye ters ters baktı. "Kesin şunu. İkiniz de kesin." Finn onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Bizim için ne yaptığını biliyorum ve kafanı tıraş etmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Son kısmı sahnede fısıldadı ve Rennick'ten bir homurtu aldı.

Finn göbekten bir kahkaha attı ve kendini onun elinden kurtardı. "O iyi bir adam ve mutlu olmayı hak ediyor. Bunu yaptığım için mutluydum."

"Hayır, değildin," diye güldü Rennick. "Sana rüşvet vermek zorunda kaldım." Finn omuz silkkti. "Ve senin rüşvetin beni mutlu etti."

Rennick onun omzunu itti, neredeyse onu deviriyordu ama sarılmak için onu geri getirdi. "Sana sonsuza dek borçluyum. Neye ihtiyacın olursa, senindir."

Finn bilmiş gözlerle, "Sanırım Ora sonunda mesajı aldı," dedi. Rennick çenesini eğdi ve arkadaşı başını salladı. "Doğru bir karardı. Eninde sonunda Amelia'ya zarar verecekti. Tebrikler, ikinize de."

Amelia, Finn uzaklaşırken onu inceledi. Çocukluk arkadaşını öldürdüklerini yeni öğrenmiş ve hiçbir şey olmamış gibi omuz silkmişti. Ya Ora'yı hiç sevmemişti ya da duygularını iyi saklıyordu.

Clover her zamanki gibi utangaç bir tavırla yanlarına gitti ve Amelia'ya sarılmayı teklif etti. "Tebrikler." Onu serbest bıraktı ve ekledi, "Kardeşin için üzölme."

Amelia, Amos'un birkaç metre ötede kara kara düşündüğünü gördü. "İyi niyetli olduğunu anlıyorum ama sizi evinizden vazgeçmeye zorlamamalıydı."

Clover bir elini endişeyle saçlarının uçlarında gezdirdi. "Ağabeyin beni zorlamadı. O bunu asla yapmaz." Başka tarafa baktı ve Amelia gözlerinde bir damla yaş gördüğünü sandı. "Olanların doğru olduğunu söylemiyorum ama beni hiçbir şekilde zorlamadı. Hayır diyebilirdim."

Amelia hikâyede daha fazlası olduğunu hissetti ama burnunu sokmak istemedi. "Ne kadar kalacaksın? Hiç bu kadar çok konuştuğunu duymamıştım ve sana kendin hakkında milyonlarca soru sorma şansımı kaçırmak istemiyorum."

Clover hüzünle gülümsedi. "Onlara bir gün cevap vereceğim ama bu gece gidiyorum."

Amos onlara yaklaşırken, "Cehennemde gibisin," diye bağırdı. "Gece vakti sınırı geçemezsiniz."

Burun delikleri hafifçe alevlendi ve gözlerini kapattı. Derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve "Sen benim bekçim değilsin Amos," dedi.

"Ben sizin *kralınızım*," diye . "Gitmiyorsun."

Rennick ve Amelia ikilinin atışmasını izledi. Amelia, Clover'ın biriyle, hele de bir fae kralıyla tartışacağını milyon yıl düşünse aklına getirmezdi.

"İstediğimi yapma hakkını bana borçlusun." Clover'ın sesi sessiz kalsa da, hiç de uysal değildi. "Yeterince yapmadın mı?"

"Benden bunu isteme," diye yalvardı Amos usulca. "Yalnız gitmene izin veremeyeceğimi biliyorsun."

Clover alay etti. "Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemişti."

Sözlerindeki zehir Amelia'nın gözlerinin açılmasına neden oldu.

Amos boynunu kırdı ve kolunu iki yana açtı. "O halde nasıl isterseniz öyle yapın, *Majesteleri*."

Ekselansları?

Clover tekrar Amelia ve Rennick'e döndü. "Yakında yazacağım." Çabucak sarıldılar ve Clover hışımlla çıktı.

Rennick sessiz kaldı ve bilmiş bir bakışla Amos'u inceledi. "Git."

Amos'un ağzı gerildi ve başını sallayarak teşekkür etti. "Üzgünüm Amelia, ama kalamam. Mümkün olduğunda döneceğime söz veriyorum."

O anda anladı ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "O senin eşin."

"Çok uzaklaşmadan gitmeliyim," dedi, onun görmezden gelerek. "Seni seviyorum."

Gözlerini ağabeyinin geri çekilen sırtına dikti. "Clover ve benim doğum günlerimiz aynı mı?"

Rennick gülerek başını geriye attı. "Bundan bunu mu anladın?" Eğildi ve kızın başının üstünü öptü. "Diğer konuklarımıza teşekkür edelim ve geceyi burada geçirelim."



Rennick ceketini çıkarıp oturma odasının kapısının yanındaki kancaya astı. Amelia'yı tepeden tırnağa taradı. "Üşümüştün."

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Ben iyiyim," diye cevap verdi. "İşaretimi görmek istiyorum."

"Benimkini aldığımda yaşadığım heyecanı hatırlıyorum." Onun peşinden soyunma odasına girdi ve yırtık elbisesinin arka düğmelerini açtı. "Göğsümdeki baykuşu gördüğümde hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım." Kumaşı kadının omuzlarından itti. "Ama sonra Greta'yla tanıştım ve o tam da seni görmek için ihtiyacım olan şeydi. Tanrılar her zaman en iyisini bilir. Bunu unutma."

Amelia elbisesini çıkarıp bir kenara attı. "Charlie mükemmel."

Vaşak en iyi ihtimalle huysuz görünüyordu ama Rennick itiraz etmedi. "Görmeye hazır mısın?"

Amelia döndü ve saçlarını yana yatırdı. Gözleri tenine kazınan görüntüyü yuttu ve gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla Rennick'e bakmak için döndü. "Beğendin mi?"

Elleri kızın yanlarında gezinerek kıvrımlarını okşadı. "Bayıldım buna." Bir eli kışının üzerinde kıvrıldı ve sıkı. "Başka neyi seviyorum biliyor musun?" İç çamaşırının kenarını itti ve bir parmağını arka tarafındaki tıkaçın üzerinde gezdirdi. "Bu gecedен sonra her parçanın benim olacağı gerçeğini."

Keskin bir nefes aldı ve adamın aynadaki bakışlarıyla karşılaştı. "Ne için bekliyorsun?"

Hiçbir şey. İç çamaşırını vücudundan sıyırdı ve arkasında diz çöktü. "Eğil aşkım." Ellerini aynaya dayadı ve öne doğru eğildi. Adamın eli sırtında gezindi ve hafifçe itti. "Daha fazla."

Bir an için kıpırdamadı, ama sonra ellerini aynanın üzerinde gezdirerek ona mükemmel bir erişim sağladı. Öne doğru eğildi ve zaten ıslak olan yarığını yaladı ve kadın hafifçe sıçradı.

Kalçalarını kavradığında yumuşak teni ellerinin altında kaldı ve bacakları titreyene kadar ona ziyafet çekerken vücudunu yüzüne doğru bastırdı. Ona daha fazlası için yalvardı ve o da buna mecbur kaldı, dizleri bükülene kadar başparmağını klitorisini çalıştırmak için kullanırken diliyle girişini araştırdı. Vücudu orgazmıla sarsıldı ve adam ondan son damlasına kadar çıkarana kadar onu yüzüne karşı sıkıca tuttu.

"Tanrılar, Rennick," diye inledi titrek bir nefesle.

Ona son bir kez yaladı ve ayağa kalktı. "Hemen döneceğim."

Özel yağ şişesini ve havluyu aldıktan sonra onun arkasında, yerde yerini aldı. Kadın topuklarının üzerine oturmuş, aynadaki *tanıdık* izine bakıyordu. "Gerçekten çok güzel."

"Seninle ilgili her şey çok güzel." Kavanozun kapağını açtı. "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde, aşkım."

Pozisyonunu alırken gözleri hevesle parladı.

"Hazır mısınız?" Kadın başını salladı ve gözlerini kapattı. Tıkaçı yanlara doğru hareket ettiren Rennick yavaşça dışarı kaydırıp ve havlunun üzerine yerleştirdi. Aletini hafifçe yağladı, dizlerinin üzerine kaldırdı ve şaftını yumrukladı. "Amelia." Gözlerini açtı ve aynadan ona baktı. "Bunun iyi olduğuna emin misin?"

Kadının tatlı gülümsemesi onu şaşkına çevirdi. "Emin olmaktan da öte."

Aletin başı kadının arka girişini dürttü. "Bizi aynada izle, küçük dostum."

Yavaşça kadının içine doğru itti. Direnç vardı, ama ona dayanmasını hatırlattı ve kafası onun sıkı kas halkasını ittiğinde, vücudu tamamen içeri girmesine izin verdi. Kadının ağzı açık kaldı ve adamın başı geriye düştü.

"Alışmana izin vereceğim," dedi kabaca. "Nefes al." Kızın yavaşça nefes aldığını ve gözlerinin kendi gözlerine döndüğünü görünce geri çekildi ve tekrar içeri itti, sıkılıktan tısladı.

"Rennick," diye fısıldadı ve başını öne eğdi.

Gözleri vücutlarının birleştiği yere kaydı. "Kahretsin bebeğim, sikimi lanet olası bir rüya gibi alıyorsun." Adamın hızı arttı ve Amelia bir elini aynaya dayadı.

Klitorisini tıngırdatırken haykırdı ve ona doğru itti, hareket onu daha derine itti. Zevk sesleri, tenlerinin birbirine çarpmasıyla birlikte odayı doldurdu ve sonunda kadın boşaldığında, adam da çok geride kalmadı. Her yakınlaştıklarında dayanıklılığı artıyordu ama ona dayanmak hâlâ zordu.

Aleti, onu tamamen işaretleyerek salıverilmesini pompaladı. Çıkarken tısladı ve ikisini de temizledikten sonra yatağa tırmanıp birbirlerine iyi geceler öpücüğü verdiler.

Rennick karısının uyuyan bedenine bakarken, yazdığı her mektubu, İnsan Krallığı'na yaptığı her yolculuğu ve onu merak ederek uykusuz kaldığı her geceyi düşündü.

Sonunda ona sahip olmak gerçeküstü bir duyguydu ve artık ona sahip olduğuna göre, ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta hiç kimse onu ondan alamazdı.

7C

Günler sonra, Rennick ve Amelia taç giyme töreni için yemek salonuna gelen konuklarını karşıladı. Büyük oda, dans pistinin etrafına serpiştirilmiş masalarla bir balo salonuna dönüştürülmüştü. En hafif tabiriyle etkileyiciydi.

Çöl Krallığı'ndan birkaç konsey üyesi ona meraklı bakışlar attı ve kraliyetlerinin kraliyet ailesiyle arasındaki benzerliklere dikkat ettiklerini biliyordu. İçlerinden herhangi birinin annesiyle arkadaş olmadığını merak etti. *İçlerinde benim kim olduğumu bilen var mı? Tanıdık* işaretini gizleyen yüksek yakalı bir elbise giyme kararının akıllıca bir karar olduğunu kanıtladı, çünkü kim olduğunu zaten bilmiyorlarsa, *tanıdık* bir işarete sahip bir eş onu ele verebilirdi.

Daha sonra Tropik Kral ve Kraliçe geldi, kendilerini tanıttı ve içeride kaybolmadan önce tebriklerini sundu.

Uzun boylu, heykelsi, abanoz tenli ve siyah saçları sıkı bir düğüm halinde toplanmış bir kadın onlara yaklaştı. *Bu olamazdı... değil mi?* Kadınla hiç tanışmamış olmasına rağmen Amelia yüzünü nerede görse tanırdı. İnsan Kraliçe küçük bir taç ve kristallerle süslenmiş beyaz bir elbise giymişti. Rennick eğildi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizi eşimle tanıştırayım."

Kadın yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle dikkatle Amelia'ya baktı. "Seninle tanışmak için yirmi beş yıl bekledim, canım." Elini uzattı. "Ben Charlotte, bu da kocam Hollis." Zarif eli, Amelia'nın da tanıdığı, soluk çilli teni ve ateşli kıvılcık saçlarıyla yakışıklı bir adamı işaret etti. Okulda İnsan Krallığı'nın kraliyet ailesini öğrenmişti ama onlarla tanışabileceğini hiç düşünmemişti.

Kraliçe Charlotte'un onun için neler yaptığını bilmek bu buluşmayı daha da gerçeküstü kıldı.

İnsan Kral öne çıktı ve Amelia'nın elini kendi elinin içine alarak parmaklarını öptü. "Benim için bir zevk, Amelia."

Amelia karşısındaki kadına bakmaktan kendini alamıyordu. Duygudan boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim." Açıklama yapmasına gerek yoktu. Charlotte'un yüzündeki bilmiş ifadedden anladığı belliydi.

Charlotte'un gözleri parladı ve Amelia kadının kendi duygularını bastırdığını hissetti. Charlotte uzanıp Amelia'nın elini kavradı ve hafifçe sıktı. "Vaktin olduğunda oturup sohbet etmeyi çok isterim."

Amelia aptalca başını salladı. "Ben de isterim. Yarın öğle yemeği?"

"Kulağa mükemmel geliyor, canım." Rennick'le ayaküstü hoşbeş ettikten sonra, insan asiller yerlerini bulmak üzere ayrıldılar.

Rennick eğildi. "İyi misin aşkım?"

O daha cevap veremeden, 1.80 ya da 1.80 boylarında, kaslı ve zayıf yapılı bir adam tembel bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdü. Saçları kahverengi ve sarı karışımıydı, çene hattı güçlüydü ve açık gri gözleri muziplikle dans ediyordu.

Rennick'inkine benzer bir pantolon, düğmeli bir gömlek ve militan tarzı bir ceket giymişti ama Rennick'inki beyazken bu adamınki gözlerini ortaya çıkaran parlak bir maviydi. Adamda çığır bir seksapel ve kibir vardı ve Amelia onun Bahçe Kralı olduğunu tahmin etti.

"Rennick," dedi elini uzatarak, "sonunda seninle yüz yüze tanışmak güzel. Daha önce gelemediğim için özür dilerim."

Rennick, Amelia'yı işaret etmeden önce adamın elini sıkarak, "Hiç düşünme," diye cevap verdi. "Bu benim karım, Amelia."

Bahçe Kralı'nın yüzünde bir şey titreşti ve takındığı şövalye maskesini bir anlığına kırdı. Ona büyüleyici bir gülümseme fırlattı ve elini ağzına götürdü. "Sizinle tanışmak bir zevk." Rennick'le tanışmamış olsaydı onu telaşlandıracak bir şekilde elini öptü. "Ben Dean."

Rennick Amelia'yı yanına çekti. "Karıma nasıl baktığına dikkat et." Dean kıkırdadı, sesi yumuşak ve kadifemsiydi. "Sakin ol, Dağ Kralı. Sadece onu düzgün bir şekilde selamlamak istemiştin." Göz kırptı ve daha önce uzaklaştı Rennick onun iç organlarını sökebilir.

Dean'in muhtemelen kendini korumak için onun selamına karşılık vermesini beklemediği gözünden kaçmadı. Dean, Charlie burada olmadığı için şanslıydı. Amelia onu durduramadan bacağını ısırabilirdi.

Tüm konuklar selamlandıktan sonra, o ve Rennick podyumda diğerlerine katıldı. Callum, Rennick'in hükümdarlığını ve evliliğini ilan etti ve içten bir kadeh kaldırmanın ardından akşam yemeği servis edildi.

Podyumda diğer kraliyet aileleri ve onların konsey üyeleri, Dağ Krallığı'nın konsey üyeleri ve Rennick ile Amelia'nın en yakın arkadaşları yer alıyordu.

Birdie ve Fawn diğer personelle birlikte oturmak için ısrar etti ama Amelia buna izin vermedi. Echo kraliyet masasına katılmaktan hiç çekinmedi ve hemen yiyecekleri ağızlarına tıkıştırılmaya başladı.

Ora'nın babası Tully, kızının bir gece önce bıraktığı mektup nedeniyle ortalıkta yoktu. Mektupta Rennick'i başka biriyle görmeye dayanamadığı ve yakın zamanda Dağ Krallığı'na dönmeyeceği yazıyordu.

Finn'in fikri.

Echo son derece uygunsuz bir şey söyleyip etrafındakilerin dikkatini çekince masaları kahkahalarla inledi. Amelia, Dean'in başını kaldırdığını ve yumruğunu göğsüne vurarak podyumdaki diğer masaları taradıktan sonra kendi masalarında durduğunu fark etti.

Tuhaf.

Yirmili yaşlarının başında görünen bir garson Fawn'ın omzuna dokundu. Fawn geniş bir gülümsemeyle arkasını döndü ve çocuk, ele geçirilmiş gibi görünen Dean tarafından geriye doğru çekilip yere fırlatıldığında bir çığlığa dönüştü.

Fawn Bahçe Kralı'ndan uzaklaşmak için sandalyesinden fırladı ama Kral onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Göğsü

onun korkmuş gözlerine bakarken sarsıldı. Odadaki hiç kimse kıpırdamadı. Kendilerine ait olanı talep eden bir kraliyet mensubunu tanıdılar.

"Öldüğünü sanmıştım," diye homurdandı Dean, onu kollarının arasına alarak. Fawn bacaklarını tekmeledi ve sağa sola savruldu.

"Beni yere bırak!"

Onu yere indirdi ve şaşkınlıkla ona baktı. "Göz kamaştırıcısın, Fawn."

Sandalyesine çarpana kadar geri geri gitti. "Adımı nereden biliyorsun?"

Odadakiler, önlerinde cereyan eden dramın her kelimesini dikkatle dinleyerek ikiliyi izledi. Lanet olası saray dedikoducuları.

"Adını on üç yaşından beri biliyorum. Babam dört fae krallığında seni arayan adamlar tuttu." Yüzünde acı dolu bir ifadeyle durdu. "Ama on dört yaşındayken, acı verici bir acı hissettim, ardından derin bir keder geldi." Fawn Dean'in yoğun bakışları altında titredi. "Ve sonra hiçbir şey hissetmedim."

Callum, her zamanki gibi aklın babası, ayağa kalktı ve ikisine yaklaştı. "İkinizi özel bir yere götüreyim, orada meraklı gözler olmadan konuşabilirsiniz."

Fawn kendini toparladı ve yüz hatlarını sakinleştirmeye çalıştı ama Amelia onun gözlerindeki hızlı panik ışığını gördü. "Sen onun eşisin," dedi Amelia yumuşak bir sesle. "Sana zarar vermeyecektir."

"Ben sadece yarı Fae'yim." Dean'e döndü. "Bir hata olmuş." "Hata yok, sevgilim." Dean onun yanağını okşadı ve ona baktı.

tüm odayı bayıltacak kadar hayranlıkla. "Sen benimsin ve buradan sensiz ayrılmayacağım."

"Gel." Callum kolunu Fawn'ın omuzlarına doladı. Dean başka bir erkeğin ona dokunmasından memnun görünmüyordu ama buna izin verecek kadar akıllıydı.

Zavallı sunucu hâlâ şok içinde yerde yatıyordu ve Echo gözlerini devirerek çocuğu ayağa kaldırdı. "Seni öldürmediği için şanslısın."

Çocuk bayıldı.

EFILOGUE

YEDİ YIL SONRA

"Corrigan, eğer onu uyutmazsan bir hafta boyunca ahırları temizlemek zorunda kalacaksın!" Amelia birkaç yıl önce inşa ettikleri saray oyun bahçesinde bağırdı.

Rennick inşa ettirmişti. Saray duvarlarının içindeydi ve mini bir eğitim arenasını andırıyordu ama yemyeşil çimleri ve yüksek taş duvarlarına tırmanan yeşil sarmaşıkları vardı. Karın dışarıda, sıcaklığın içeride kalmasını sağlamak için üstünü cam bir kubbe örtüyordu ama taş stratejik olarak yerleştirilmiş küçük açıklıklar havasız kalmasını önleyecek kadar hava akışına izin veriyordu.

Tırmanma, sallanma, zıplama ve diğer çeşitli aktiviteler için yapılmış yapılar içeriği dolduruyordu. Çocukların hayallerini süslüyordu.

Kimse içeri sızmadığından emin olmak için gece gündüz kapılarda nöbetçiler duruyordu ve çocuklar içeri girmeden önce birinin çevre kontrolü yapması gerekiyordu ama Amelia kocasından daha azını beklemiyordu.

Altı yaşındaki kızları Corrigan, Finn'in dört yaşındaki oğlu Wren'i belirsiz bir şekilde yere bıraktı ve Wren yere düştüğünde tombul bacakları üzerinde durarak ona ters ters baktı. Koyu renk saçları, altın sarısı teni ve güçlü yüz hatlarıyla babasının minyatür bir versiyonuydu. Annesinden miras kalan tek şey akuamarin rengi gözleriydi. Ailesi diğer savaşçılarla eğitim yaparken o sık sık sarayda kalırdı.

Corrigan Amelia'ya benziyordu ama *Rennick*'in annesi gibi parlak kızıl saçları vardı. Ancak kişiliği *Rennick*'inkinin birebir kopyasıydı. Tanrı hepsinin yardımcısı olsun.

Rennick bir hırıltıyla yakındaki bir oyun evinden fırladı ve kollarını bir canavar gibi havaya kaldırdı. Her iki çocuk da çığlık ve kıkırdama karışımı bir sesle koşarak Amelia'nın yüreğini ağzına getirdi. Corrigan'ı bir kolunun içine aldı ve

Wren diğzerinin içine girdi, onlar kıpırdanıp ayaklarını tekmelerken, kahkahaları duvarlardan sekerken onları döndürdü.

Greta oyun yapılarından birinin tepesine tünemiş, Rennick ve çocukları izliyordu. Corrigan doğduğundan beri, baykuş onun dışarıda olduğu her yerde tünemiş olarak bulunur, kişisel muhafızı gibi nöbet tutardı.

Baykuşların Greta kadar uzun yaşaması Amelia'yı şaşırtmıştı ama Callum *ailelerin* türlerinin normal ömrü yerine bağlandıkları kadar yaşadıklarını açıkladı. Bunu duyduğuna sevinmişti çünkü Charlie ondan önce ölseydi teselli bulamazdı.

Yıllar geçtikçe Charlie, Rennick'i kasıtlı olarak kızdıran en yakın arkadaşlarından biri haline gelmişti. Birbirleri hakkındaki homurdanmalarına rağmen, gizliden gizliye birbirlerini sevdiklerini biliyordu. Ara sıra Rennick'i, kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda Charlie'nin yatağına yeni battaniyeler bırakırken yakalıyordu.

Charlie, Rennick ve çocukların etrafında zum yaparak çocukların daha çok kıkırdamasına neden oldu. Bir şey Amelia'nın elbisesinin altını tırmalıyor, onun dikkatini çekmek için sızlanıyordu.

Yere baktı ve yüzü aydınlandı. "Eddy!" Koca kulaklı tilkiyi kucağına alarak boynunun yan tarafına sokuldu. "Rennick görmeden önce Birdie'yi bulup montunu giydirsen iyi olur."

Amos'un, Eddy'nin sıcak tutan giysilerini giymemek için mücadele ettiği zamanların, tilkiye bağlandıkları sırada onları giymemesi için yalvardığı zamanlar olduğunu itiraf ettiği anıyı hatırlayınca güldü. Bunun küçük düşürücü olduğunu söylemişti.

Rennick kırmızının on tonuna bürünmüş ve Amos'a Eddy'nin çocuksu gururu yüzünden hipotermiden ölebileceğini ve tilkinin krallıklarına geldiğinde kazaklarını giyeceğini söylemişti. Amos gönülsüzce kabul etmişti ama Eddy'nin paltolarını evde her zaman unutuyordu.

Sanki Rennick'in koca bir bagajı yokmuş gibi.

Eddy bilerek Amelia'nın yüzünün yan tarafını yaladı ve Birdie'yi bulmak için aşığı atladı.

Amelia geniş avluyu geçerken, "Amos Amca ve Clover Teyze geldiler," diye seslendi.

Charlie'nin kulakları, muhtemelen Eddy'yi bulmak için çıkışa doğru fırlamadan birkaç saniye önce dikildi. Bu ikisi hırsızlar kadar kalın kafalıydı. Charlie'ye *familiarların* birbirleriyle konuşup konuşamadığını sormuş, o da ona aptalmış gibi bakıp çekip gitmişti. Hâlâ cevabı bilmiyordu.

İki çocuk da Rennick onları yere bırakana kadar kıpırdandı ve Corrigan'ın Amos'un adını haykırması Rennick'in arkalarından ters ters bakmasına neden oldu.

Amelia onun kolunu okşayarak, "Merak etme canım," diye mırıldandı. "O seni daha çok seviyor."

"Neredeydin?" diye sordu, başının üstünü öpmek için onu kendine çekti. "Seni özledim."

"İki saatliğine gitmiştim," diye güldü. "Fawn'dan haber aldım. İki hafta içinde burada olacaklar."

"Siz ikiniz en sevdiğiniz kardeşinize merhaba diyecek kadar uzun süre ayrı kalabilir misiniz?" diye homurdandı tanıdık bir ses.

Amelia gözlerini devirdi ve kardeşine döndü. "Dramatik olma."

Amos'un gözlerine ve Clover'ın vahşi sarı saçlarına sahip üç yaşında bir kız çocuğu bacaklarının arkasına saklandı. Rennick çömeldi ve sıcak bir gülümsemeyle kollarını açtı. Rose da utangaç bir şekilde gülümsedi ve Rennick'in kucağına koşarak göğsüne .

"Merhaba Rennick Amca." Annesinin sessiz sesine ve tavrına sahipti ama o kadar da utangaç değildi.

Amos'un gözleri yarıklara dönüştü ve Amelia onu hafifçe itti. "Siz ikiniz korkunçsunuz. Kızlarınız sizi diğerinden daha çok seviyor. Mutlu musun?"

"Hayır," dediler aynı anda.

Rennick kucağında Rose ile ayağa kalktı ve girişte Clover, Corrigan ve Wren'e katıldı.

"Roman'la konuştun mu?" diye sordu kardeşine. Roman Tropik Kral'dı ve Amos'un en iyi arkadaşlarından biriydi.

Tropik Kral ve Kraliçe Cennet'te bir anomaliydi. Roman'ın orijinal eşi Vivian, gizlice başka bir adamla evlenerek kraliyet çiftleşme bağlarını bozdu. Bu daha önce hiç olmamıştı ve kimse bunun Tropik Krallık'ın kraliyet soyu için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Roman yirmi beş yaşına geldiğinde, tanrılar ona yeni bir eş bahsetti-Violet, Vivian'ın ikiz kız kardeşi.

"Clover geçen hafta Violet'ten bir mektup aldı. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri çok hasta olduğunu yazmış." Çenesini ovuşturdu ve kıkırdadı. "Eminim Roman Eden'daki tüm şifacıları ona yardım etmeleri için çağırılmış ve başarısız olanları öldürmekle tehdit etmiştir."

Gözlerini devirdi. "Tanrılar neden siz dört aşırı korumacı ana tavuğu aynı anda fae krallıklarını yönetmek için gönderdi anlamıyorum. Sizi gerekirdi." Amelia ürperdi. "Corrigan'la ne kadar hasta olduğumu hatırlıyor musun?"

Amos ondan bir adım uzaklaştı. "Sana sarıldığımda gömleğime kustun."

"Pişmiş jambon gibi kokuyordun," dedi savunmacı bir tavırla. "Sıcak etten daha kötü bir koku yoktur."

"Son kez söylüyorum, jambon gibi kokan ben değildim," diyerek altı buçuk yıldır kullandığı savunmayı yaptı: "Masadaki jambondur."

Umursamaz bir omuz kaldırdı. "Sana sarılana kadar kusmadım." "Sen imkansızsın."

Ona çarptı. "Ama sen beni seviyorsun."

"Maalesef." Kolunu Rose'un omuzlarına doladı ve diğerlerine doğru yürümeye başladı. "Rose'u dinlenmesi için içeri götürmemiz gerekiyor ama bu akşam yemekte görüşürüz."

Amos kollarını uzattı ve Rose'u Rennick'ten alarak yuvarlak yanağına üfledi. Amelia Clover'a sarıldı ve ona veda etmeden önce Fawn'ın planlı gelişini hakkında bilgi verdi.

"*Echo*," diye bağırdı Amelia, girişin kenarında tanıdık bir siyah saçlı belirdiğinde el sallayarak. "Amos ve Clover'ı Birdie'ye götürebilir misin lütfen? Onlara odalarını gösterecek."

Muhafız ona sahte bir selam verdi ve Amelia "*Siktir* " diye mırıldandı. ikisini de güldürdü.

Onlar gittikten sonra Rennick çocukları susturdu ve bir elini kulağının arkasına götürdü. "Sanırım bir canavar sesi duyuyorum."

Çocuklar çığlık atıp kaçıştılar ama Rennick Corrigan'ı arkadan yakalayıp omuzlarına aldı. Corrigan ciyakladı ve onun gözlerini kapattı. "Canavarı yakaladım!"

Ellerini uzattı, etrafı yokluyormuş gibi yaptı.

"Anne, kaç!" Corrigan çığlık attı ama artık çok geçti. Rennick'in eli onun omzunu kavradı.

Sahte bir dehşet içinde soluk soluğa kaldı ve kızlarını yere bıraktı. "Kraliçe canavar tarafından yakalanırsa ne yapacağız? Onu nasıl kurtaracağız?"

"Sihirli öpücükler ve sarılmalar!" Corrigan böğürdü. Amelia çömeldi ve Wren kollarını arkadan ona sararken Corrigan'ın yanaklarına kondurduğu öpücük yağmuruna karşı kendini sabitledi. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi coşkuyla, bir elini göğsüne bastırarak.

Rennick eğildi ve onu kollarının arasına aldı. "Sanırım emin olmak için bir taneye daha ihtiyacın var. Büyük, korkunç bir canavarın seni alıp götürmesini istemeyiz."

uzak bir diyara."

Dudaklarına karşı gülümsedi çünkü ikisi de birinin zaten gülümsediğini biliyordu.

GÜNCEL VE GELECEK ÇALIŞMALAR

Yayın tarihi bilgisi için bültenime kaydolun (yalnızca yeni çıkan ve ücretsiz kitaplar için gönderilir). Adresine git

Kayıt bağlantısı için beacons.ai/jamieapplegatehunter

VINCULv REvLM

[Umbra Kralı](#) (Rory & Caius bölüm 1)

[Aeternum](#) (Rory & Caius bölüm 2)

Susturulmuş Kader (Sam & Stassi)

2024/2025

FvE EDEN KRALLARI (STvNDvLONES)

Viciously Yours (Rennick & Amelia)

İsimsiz (Roman & Violet) 2024 İsimsiz

2024

İsimsiz TBD 2024/2025

BAŞLIKSIZ DİZİ (STvNDvLONES)

4 kitaplık seri (Yayın tarihleri TBD 2024/2025)

ABOUT tHE aUtHOR

"Merdiven yapan bir marangoz gibi her zaman bir adım sonrasını düşünürüm."

-Andy Bernard

LET'S CONNECT

Web siteme, haber bültenime, sosyal medya hesaplarıma ve daha fazlasına bağlantılar için beacons.ai/jamieapplegatehunter adresini

ziyaret edin

TikTok

[@jah.hdj.books](https://www.tiktok.com/@jah.hdj.books)

Instagram

[@jah.hdj.books](https://www.instagram.com/jah.hdj.books)

aKNOWLEDGMENTs

Kocam Ray'e, benim en büyük destekçim olduğu ve çocuksuz çalışmak için zamanım olmasını sağladığı için. Seni seviyorum.

Kitap grubu sohbet arkadaşlarım: Smut Sluts (Vyc & Kaylie), Books & Trash Bags (Kate & Maddie), High School Drama Book Club (Brynne & Heather), Ratpatootie Can Eat A Bag of Dicks (Kit, Janessa, & Heather), ve Morally Grey Side Hoez (Amber, Genie, Lu, and Kalista). Hepinizi seviyorum.

Kitap camiasında burada olmayı hak eden o kadar çok arkadaş var ki, ama benim bir Japon balığı beynim var ve eğer birini dışarıda bırakırsam kendimi asla affetmem. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz!

Zoe Holland, vizyonumu mükemmelleştirmek için benimle ileri geri giden harika bir sanatçı olduğu için. Birçok karakterime hayat verdi ve sonsuza dek ona övgüler yağdıracağım.

Cooper Darling-Tallent, 13, 14, 15 ve 16 yaşındaki Rennick'in mektuplarını yaşına daha uygun hale getirmeme yardım ettiği için. Benden çok daha havalısın.

Sage & Helena bu kitabı benim asla yapamayacağım şekilde cilalamaya yardımcı oldukları için.

Ve birlikte çalışılabilecek en iyi insanlar olan Brower Literary'deki herkes. Hepiniz yanımda olduğunuz için minnettarım.

Hepinize teşekkür ederim!



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

